

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại các nơi X

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội Minh Huệ Net mười năm	1
Giảng Pháp tại Manhattan	43
Giảng Pháp tại hội nghị Đại Kỷ Nguyên	72
Tinh tấn hơn nữa	90

Giảng Pháp tại Pháp hội Minh Huệ Net mười năm

*Lý Hồng Chí
năm 2009 tại Mỹ quốc*

(Các đệ tử Đại Pháp đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt, Sư phụ mỉm cười ra hiệu mọi người ngồi xuống)

Minh Huệ mở hội [giao lưu], một lần cơ hội hiếm có; mọi người cùng nhau giao lưu giao lưu; việc thế này không nhiều; vì vậy hôm nay [tôi] đến thăm mọi người. Đặc biệt là có một số đệ tử Đại Pháp, về cơ bản là toàn lực đều đặt ở Minh Huệ, [họ còn] vất vả hơn; tôi biết điều này.

Có thể nói Minh Huệ Net là một trong những website mà đệ tử Đại Pháp làm, là một website then chốt. Từ thời sơ khai mới kiến lập đã thiết lập Ông trở thành cửa sổ [liên kết] cho đệ tử Đại Pháp tu luyện và giao lưu, cũng như kịp thời báo cáo các tình huống ví như đệ tử Đại Pháp bị bức hại, do đó càng khiến tác dụng của Minh Huệ Net [có vai trò] mang tính quyết định, [Ông] trở thành cái đinh trong mắt của tà ác; cũng khiến tính an toàn của website cần được chú trọng hơn so với các website khác, không thể để tà ác dúi vào sơ hở, vì Ông có thể kịp thời phản ánh tình huống trực tiếp việc đệ tử Đại Pháp bị bức hại; tư liệu không phải là thông qua tay người thứ ba, mà là tư liệu lấy trực tiếp từ tay người thứ nhất [tư liệu nguyên gốc]. [Giữa] Minh Huệ Net và các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc là có phương thức liên lạc của [riêng] mình; qua mấy năm vận hành vẫn luôn

bảo trì trạng thái khá ổn định; điều ấy đối với trạng thái tu luyện và trách nhiệm của những ai tham dự Minh Huệ, đặc biệt là những đệ tử Đại Pháp ở tuyến đầu, là có quan hệ trực tiếp; điều ấy khiến tà ác bó tay. Tính đặc thù của Minh Huệ Net cũng khiến một số đệ tử Đại Pháp [làm Minh Huệ Net] tương đối phong bế; thế nên về [mặt] giao lưu với các học viên khác cũng là ít hơn; việc đó làm họ gian nan hơn nữa.

Dù sao đi nữa, Minh Huệ Net làm cho đến hôm nay, quả thực rất xuất sắc. Từ tác dụng mà xét, có sức mạnh vạch trần bức hại của tà ác, nhất là mấy năm gần đây, từ khi bức hại bắt đầu trở đi; cũng kịp thời phản ánh tình huống chân thực của trạng thái tu luyện của đệ tử Đại Pháp; đồng thời cũng khởi tác dụng liên thông giữa các học viên với nhau. Dẫu là ở Trung Quốc cũng vậy, ở bên ngoài Trung Quốc cũng vậy, vô luận là ở địa phương nào, các học viên đều có thể tiến hành giao lưu thông qua Minh Huệ Net; khiến đệ tử Đại Pháp có thể có được cửa sổ [giao lưu] như thế trong tu luyện; giữa [đệ tử] với nhau có thể kịp thời biết được tình huống tu luyện chính thể của đệ tử Đại Pháp, khởi tác dụng câu thông với nhau một cách gián tiếp. Điều ấy rất tốt.

Ngoại trừ Minh Huệ Net và mấy website với góc độ khác ra, các website khác đều đứng ở góc độ kênh thông tấn xã hội [người thường] mà báo cáo về tình huống đệ tử Đại Pháp và tình huống đệ tử Đại Pháp bị bức hại; còn Minh Huệ Net tiến xa hơn một bước là trực tiếp đứng tại góc độ đệ tử Đại Pháp, mà phản ánh tình huống tu luyện và tình huống bị bức hại của đệ tử Đại Pháp; đặc biệt là có thể lấy được tư liệu từ tay người thứ nhất, phương diện này là các website khác còn chưa làm được; điều

ấy càng hiển rõ [vai trò] mang tính quyết định của Minh Huệ Net. Vì vậy dù thế nào đi nữa, chư vị đều cần làm Minh Huệ cho tốt hơn; ngoài ra cần chú ý an toàn, chú ý bảo mật đối với tà ác.

Đã là tu luyện mà giảng, Pháp Luân Công không có gì phải giấu diếm người ta; nhưng đối với bức hại của tà đảng Trung Cộng thì cần phòng [ngừa]. Nó vẫn luôn lừa dối người Trung Quốc, vẫn luôn lừa dối toàn thế giới, không để con người thế gian biết được tội ác của nó trong lịch sử và tình huống bức hại đệ tử Đại Pháp, che đậy bộ mặt thật tà ác của nó, [che dấu] sự tà ác của thủ đoạn [dùng] trong [cuộc] bức hại; do đó cần phòng [ngừa] nó, cần đưa tội ác của nó báo cáo xuất lai. Cửa sổ [thông tin] này nhất định cần kiến [lập] tốt hơn nữa, làm cho tốt hơn nữa. Đồng thời về trạng thái tu luyện cá nhân cũng không thể phóng túng; là vì bản thân chư vị làm tốt rồi, tu tốt rồi, [thì] Minh Huệ mới có thể làm tốt hơn, xuất sắc hơn.

Trong quá trình vạch trần tà ác và cứu độ chúng sinh cũng như trợ Sư Chính Pháp, Minh Huệ Net đã kiến lập uy đức của mình; thật xuất sắc. Chúng sinh tương lai [khi] nhắc đến có thể [đều nhìn nhận đó] chính là một việc hết sức xuất sắc. Là vì góc độ báo cáo của Ông là khác; còn các kênh thông tấn khác là đứng ở góc độ của kênh thông tấn xã hội [người thường] mà làm; điều này là khác với các kênh thông tin khác. Ngoài ra trong tình huống rất gian nan vẫn luôn luôn có thể bảo trì liên hệ với đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc, hơn nữa lấy được ấy đều là các tư liệu từ gốc; đây là [điều] mà các kênh thông tin khác chưa làm được, những kênh thông tấn lớn ở xã hội quốc tế cũng không làm được. Chớ nhìn

vào website hiện nay có ảnh hưởng lớn-nhỏ thế nào, con người tương lai sẽ biết được sức nặng của Minh Huệ. Thực tế là giờ đây, nhiều kênh thông tấn lớn cũng vậy, các cơ cấu tình báo của các quốc gia khác cũng vậy, còn có những đoàn thể và cá nhân ở các quốc gia đó có quan tâm đến nhân quyền tại Trung Quốc, [họ] đều đọc Minh Huệ Net, đều rất quan tâm chú ý. Họ biết rằng đây là [tin tức] chân thực; chỉ là về [mặt] lợi ích kinh tế, về lợi ích quốc gia cũng như tại trạng thái của các loại hình thế quốc tế, [nên] họ giả cảm giả điếc, không nghĩ, không nghe, không dám, không muốn gây chuyện với tà đảng Trung Cộng. Trong tương lai không xa, người ta đều phải nhìn thẳng vào, đều phải đối diện với vấn đề này. Hiện nay cũng càng ngày càng hiển lộ xuất lai; ai không đối diện với Ông, ai không thể nghiêm chỉnh đối với sự kiện này, thì họ sẽ không có tương lai.

Chớ thấy xã hội nhân loại hiện đang vận hành tuần tự, đang bận rộn tíu tít, hết như đang vận chuyển bình thường. Trạng thái nhân loại tất nhiên là như vậy; nhưng đó không còn là mục đích của nhân loại. Quá trình lịch sử để tạo thành văn hoá cấp cho nhân loại là đã qua rồi, quá trình tích tồn văn hoá để nhân loại kiện toàn có thể nhận thức Đại Pháp vào thời khắc cuối cùng là cũng đã qua rồi; giờ đây chính là cần con người dùng hết thấy những gì đã học trong quá trình lịch sử để vận dụng lý trí, để đối diện với sự việc tối hậu này. Tuyển trạch thế nào, lựa chọn điều gì, [thì] hiện đã bắt đầu rồi. Tuy nhiên con người trong quá trình lịch sử vẫn liên tục phạm tội, do đó trong khi tuyển trạch, Thần đã dùng tà ác tới can nhiễu; đó là nạn của con người và chúng sinh. Vì để những ai còn có Thiện niệm được đắc cứu,

mở một lối thoát, [nên] đệ tử Đại Pháp đã bắt đầu giảng chân tướng. Đệ tử Đại Pháp đã là hy vọng được cứu của chúng sinh ở các nơi. Lịch sử nhân loại đi cho tới bước ngày hôm nay, cũng là đang ở trong Đại Kết Cục tối hậu.

Trong quá trình cuối cùng, ở đó cũng có nhân tố khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp, là vì tự thân đệ tử Đại Pháp cũng cần tu luyện viên mãn. Đồng thời, đệ tử Đại Pháp có trách nhiệm trọng đại, không thể chỉ là viên mãn cá nhân, [còn] phải gánh vác sứ mệnh cứu độ thế nhân và cứu độ chúng sinh; điều này trong lịch sử xưa nay chưa từng có. Quá khứ vô luận là ai truyền Pháp cũng vậy, ai giảng cứu độ chúng sinh cũng vậy, chỉ là kiện toàn văn hoá của lịch sử nhân loại. Cơ Đốc giáo, Phật giáo trong lịch sử, đã truyền ra trong phạm vi khu vực riêng phần mình; nhưng họ là kiến lập một loại văn hoá con người nhận thức Thần; còn Đại Pháp truyền [ra] thế [gian] thì không là [như vậy], [mà] là toàn nhân loại phải đối diện với [việc] cuối cùng có thể được đắc cứu không. Đại vũ đài nhân loại hôm nay chính là chuẩn bị cho Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp; bất kể chư vị làm hạng mục [công việc] gì, bất kể khi vì cứu độ chúng sinh mà chư vị làm những gì, thì đều nên kiên định làm hạng mục ấy cho tốt, hoàn thành cho tốt. Đặc biệt là Minh Huệ Net, qua mấy năm vận hành này đã dựng lập được uy đức; như các đệ tử Đại Pháp đều biết, trong tâm Sư phụ rõ ràng, rằng ngay cả con người thế gian cũng bội phục, thậm chí những tà ác kia cũng bội phục. Trong đoạn thời gian cuối cùng này, chư vị cần làm Minh Huệ cho tốt hơn nữa, có sức mạnh hơn nữa, không được lơ là. Hoàn cảnh càng nói lỏng, [thì] lại càng không được lơ là. Càng nói lỏng thì càng dễ sản sinh một loại tư tưởng an dật, càng dễ

phóng túng; thế thì không được; nhất định phải làm Minh Huệ thật tốt. Hôm nay chư vị mở hội [giao lưu] này, thực ra cũng là mục đích ấy; mọi người [dựa] trên Pháp mà giao lưu giao lưu, ở trên Pháp mà đề cao đề cao. Giống như mỗi lần Pháp hội trước đây, mọi người đều có thể tìm ra chỗ thiếu sót, có được bước tiến lớn về tu luyện, hoàn thành tốt hơn nữa vai trò tương ứng trong các hạng mục [công việc]. Hội [giao lưu] này hôm nay cũng là như thế; mọi người thông qua giao lưu rồi sẽ làm tốt hơn nữa những việc mà mình nên làm.

Sư phụ không phải giảng những gì thích nghe, mà Minh Huệ Net xác thực có tác dụng lớn. Người tu luyện ấy, là có đôi lúc dùng nhân tâm làm các việc, dùng nhân tâm suy xét vấn đề; điều ấy là có. Nếu đều có thể dùng chính niệm suy xét vấn đề, thì tôi nghĩ rằng họ khỏi cần tu nữa. (*curi*) Còn nhân tâm thì sẽ xuất hiện khó nạn các loại, sẽ xuất hiện chỗ thiếu sót, sẽ xuất hiện vấn đề về phối hợp, cũng sẽ xuất hiện can nhiễu hình thể do tâm sợ hãi mang đến; những cái đó đều có. Tuy nhiên dù sao đi nữa, về tổng thể là đang phát triển rất vững vàng, chủ thể phi thường tốt đẹp.

Mọi người bắt đầu [Pháp] hội từ sáng cũng đã bàn được không ít việc; có thể cũng có vấn đề cần hỏi. Chuyển đi mọi người tới đây là không dễ; chư vị có vấn đề gì đề xuất với tôi, [thì] chúng ta cùng nhau xem xét thảo luận; [điều gì] tôi có thể giải đáp thì sẽ giải đáp cho chư vị. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Đệ tử: Những gì trên Minh Huệ Net chỉ là theo sự cần thiết của Chính Pháp, hay cũng là cần thiết lưu cho hậu nhân?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng những gì ở Minh Huệ Net là những tư liệu trân quý trong quá trình tu luyện của đệ tử Đại Pháp. Tương lai không còn bức hại nữa, Minh Huệ Net cũng không cần giữ bí mật, không cần vạch trần bức hại của tà ác nữa; (*cười*) hình thể biến hoá rồi; nhưng là Minh Huệ Net mà giảng, Ông cũng là một kênh thông tấn, tuy báo cáo trực tiếp trạng thái tu luyện của đệ tử Đại Pháp, nhưng đã là kênh thông tin mà giảng, tôi nghĩ rằng có thể là hãy lưu cấp cho hậu nhân. Dù chư vị không lưu lại cho họ, người tương lai đều sẽ rất quý tiếc cái tên “Minh Huệ Net”; thậm chí có thể trở thành một kênh thông tấn lớn ở xã hội người thường; tôi cảm thấy sẽ là như thế. (*cười*) (*mọi người vỗ tay*)

Đệ tử: Mười năm đầu, Minh Huệ Net vẫn luôn chú trọng hơn vào nhận duyệt bài nội dung tu luyện, và vạch trần bức hại ở Trung Quốc. Từ nay về sau có phải là nên tăng cường giảng chân tướng cho phần tử trí thức và [thành phần] chủ lưu ở xã hội Tây phương?

Sư phụ: Minh Huệ Net cho đến ngày hôm nay, vẫn luôn luôn trực tiếp phản ánh trạng thái tu luyện của đệ tử Đại Pháp. Còn như nhận duyệt [bài nào], đã là kênh thông tấn mà giảng thì nên chọn cho tốt, nhất là Minh Huệ. Chư vị đều là người tu luyện, biết được cái gì nên báo cáo cái gì không nên báo cáo. Quan điểm không đúng, hoặc có chỗ nhận thức còn thiếu sót, thì những bài đó [nếu] đăng lên mạng lưới sẽ mang tới ảnh hưởng cho học viên mới; đặc biệt là website như Minh Huệ Net.

Còn như nói về sau này có tăng cường giảng chân tướng theo phương diện nào đó hay không, chư vị hãy tự mình nghiên cứu quyết định. Thực ra làm một website mà nói, con đường của Minh Huệ Net đã là đi

như thế rồi. Đó chính là con đường của chư vị, đó chính là cách làm của chư vị, đó chính là phương hướng của Minh Huệ chư vị. Phương thức làm hiện nay của chư vị chính là [thể hiện ở] kết quả sau khi chư vị giữ vững chuẩn mực; do đó từ nay về sau cũng là làm như vậy. Trừ phi bức hại đã kết thúc, bấy giờ mới không cần đi vạch trần bức hại nữa, chân tướng cũng đã tỏ rõ khắp thiên hạ rồi; bấy giờ tình huống sẽ biến hoá; nếu không thì sẽ không có biến hoá quá lớn.

Đệ tử: Diễn xuất Thần Vận với chất lượng hoàn mỹ có thể thật sự khởi tác dụng cứu độ chúng sinh, tác dụng chấn động con người; nhưng đệ tử Đại Pháp làm các việc thì thường thường rất thô tháo, không truy cầu chất lượng, không chú trọng đến hiệu quả khách quan.

Sư phụ: (cười) Có phải là nói về quảng cáo không, hay là về một số phương thức bán vé? Diễn xuất Thần Vận tất nhiên có chất lượng rất cao, điểm này đã được chứng thực. Ít nhất thì hiện nay cũng không có một diễn xuất nào có thể sánh nổi với Thần Vận được; tuy nhiên trong phương cách đưa Thần Vận ra [công chúng] là có chỗ chưa thành thực. Việc gì thì cũng từ chưa biết rồi mới biết, dần dần mà có kinh nghiệm; hoặc nắm được kỹ thuật rồi, thì [mới] có thể làm nó được tốt. Là có một quá trình như vậy.

Hiện nay đích thân Sư phụ quản việc của Thần Vận, cũng là vì tính kỹ thuật và tính tổng hợp chuyên nghiệp có phối hợp yêu cầu cao; rất nhiều đệ tử Đại Pháp cũng muốn làm, nhưng mấy năm vừa rồi vẫn luôn thực hiện chưa được lý tưởng lắm. Tôi muốn dẫn dắt cho đến thành thực các đệ tử Đại Pháp muốn chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh về phương diện này; vậy đương

nhiên, [một khi] tôi làm thì đã là khác rồi; chính là một việc khác rồi; vả lại tôi làm [gì] thì phải làm thành cho tốt đẹp nhất, làm thành đệ nhất thế giới. (*cười*) (*vỗ tay*) Tuy nhiên từ phương diện quảng cáo và bán vé mà giảng, là cần dựa vào đệ tử Đại Pháp ở các địa phương làm. Vì trạng thái tu luyện của học viên các nơi là khác nhau, sự chênh lệch trong phối hợp rất lớn, thậm chí mức độ tán đồng đối với việc diễn xuất bán vé cũng khác nhau; do đó phương thức thực hiện hoặc về chất lượng chắc chắn có chênh lệch. Thêm vào đó, mọi người trước đây chưa từng tiếp xúc với những điều này; có học viên một số nơi hoàn toàn chưa có hiểu rõ lắm; vậy phải từ chưa biết đến biết; dần dần mọi người cũng hiểu, cũng biết; chất lượng dần dần cũng sẽ nâng lên.

Đệ tử: Vấn đề nhân viên toàn thời gian của Minh Huệ. Mười năm nay toàn thời gian làm cho Minh Huệ, không có thu nhập và chức nghiệp người thường, [họ] dần dần đều đi tìm việc làm. Trong tình thế hiện nay nếu đi thỉnh quĩ ở người thường, như vậy có được hay không?

Sư phụ: Nhân viên toàn thời gian có thể bảo đảm sự thông suốt của Minh Huệ Net và báo cáo không bị ảnh hưởng; điều ấy rất trọng yếu; tôi nghĩ hôm nay mở hội [giao lưu] cũng là đang tăng cường nhận thức. Giải quyết vấn đề này như thế nào, là vẫn cần dựa vào nỗ lực của chư vị. Minh Huệ Net [mà] làm tốt rồi, [thì] đó chính là một công tác cứu người vĩ đại nhất mà chư vị làm. Thông qua hợp tác, giao lưu với nhau. thử xem làm thế nào giải quyết những vấn đề xuất hiện này.

Còn nói về thỉnh quĩ ở người thường, việc này cũng có thể làm. Vì hình thế mấy năm trước đây là khác, số lượng tà ác quá lớn, che phủ toàn bộ nhân loại, khổng

chế tất cả quần thể con người. Hiện nay đã khác rồi; con người hiện nay đã thanh tỉnh rồi, đại đa số tà ác đều bị thanh lý rớt rồi, do đó năng lực khống chế của tà ác đối với người bình thường là đã không còn nữa. Trong tình huống loại này chư vị có thể thử làm xem sao.

Đệ tử: Công tác Minh Huệ yêu cầu an toàn, thâm lắng; đệ tử ở hải ngoại vì thế mà thường hay cảm thấy áp lực của hoàn cảnh; có cảm giác khó thi triển và hợp tác. Hạng mục [công việc] khác khi lôi kéo người của Minh Huệ thậm chí trực tiếp nói: “Đến thời nào rồi mà còn làm Minh Huệ?.....”

Sư phụ: Đến thời nào thì cũng cần làm Minh Huệ. Tất nhiên lời nói kia là có vấn đề. Đành rằng Minh Huệ Net không có ảnh hưởng công khai ở xã hội như các kênh thông tin khác, không có nhiều như vậy những bài tin mà người thường cảm thấy hứng thú; nhưng Ông lại là trực tiếp phản ánh trạng thái tu luyện và tình huống bị bức hại của các đệ tử Đại Pháp, có tính quyết định, phi thường trọng yếu. Từ một ý nghĩa nào đó mà giảng, các kênh thông tin khác kia hiện nay còn chưa làm nổi. Giả dụ như thiếu đi một kênh thông tin khác nào đó, thì một kênh thông tin khác có thể thay thế; [còn nếu] không còn Minh Huệ Net nữa, thì không kênh thông tin nào thay thế nổi; do đó tôi nói rằng Minh Huệ Net không những cần phải làm, mà còn cần làm cho tốt.

Đệ tử: Muốn đưa Minh Huệ tiếng Anh và Minh Huệ đa ngữ, làm thành một món lợi khí [sắc bén] giảng chân tướng Pháp Luân Công cho [thành phần] chủ lưu của xã hội Tây phương, và món lợi khí [sắc bén] cho công tác chính phủ mà đệ tử Đại Pháp làm. Website nên là phương thức rất kinh tế, hiệu [năng] cao; còn làm in ấn

phẩm thì nhất định phải có hay không, chúng con chưa nắm được vững.

Sư phụ: Minh Huệ đa ngữ đối với các dân tộc quả thực rất trọng yếu; các chính phủ, cũng như các tổ chức nhân quyền, phản bức hại, v.v. họ đều xem. Trước đây chư vị trực tiếp phản ánh các báo cáo về tình huống đệ tử Đại Pháp, rất nhiều người không muốn xem; một là nhân tố tà ác đang khống chế con người mà tạo thành [như vậy], một nữa là những nước lớn khi đối mặt với khống chế của tà đảng Trung Cộng tà ác, thì đối với một quần thể yếu thế như Pháp Luân Công này, từ việc đo lường lợi ích khiến họ không muốn đối mặt. Tình huống hiện nay đã khác rồi; nhân tố tà ác khống chế con người bị diệt trừ rồi, con người cũng đang bừng tỉnh. Trước đây sau lưng Trung Cộng là có nhân tố tà ác khống chế con người, báo chí và truyền hình lớn trên thế giới hầu như ngả về một phía, không ai dám đưa tin; hiện nay đều dám đưa tin rồi, cũng dám lên tiếng; Trung Cộng bức hại các học viên Pháp Luân Công thì họ cũng bắt đầu quan [tâm] chú [ý] rồi. Có một số việc đang biến hoá một cách vi diệu, cụ thể có cách làm nào, trong tình huống khả thi thì chư vị có thể làm thử xem sao.

Đệ tử: Chúng con cảm thấy trên Minh Huệ Net thì nội dung liên quan đến hải ngoại cần có mức độ đầy đủ hơn nữa; [chúng con] muốn tìm về đồng tu nguyên lai [từng làm cho Minh Huệ], có thể nói với họ rằng công tác hải ngoại ở Minh Huệ Net vẫn rất trọng yếu đối với cứu độ chúng sinh hay không? Nếu như họ không xác nhận tính trọng yếu của Minh Huệ, thì sẽ tương đối khó mà cố động họ bỏ công sức tại phương diện báo cáo hải ngoại của Minh Huệ Net.

Sư phụ: Vừa nãy tôi nói rồi, Minh Huệ Net xác thực là rất trọng yếu, lấy được tư liệu nguồn từ tay người thứ nhất từ Trung Quốc ấy là tuyệt đối chân thật đáng tin cậy; bất kể một website nào cũng không thể xuất hiện từ góc độ cửa sổ [giao lưu] tu luyện của các đệ tử Đại Pháp. Như vậy đã là đệ tử Đại Pháp mà giảng, vô luận người thường nhận thức như thế nào, chư vị nhất định phải nhận thức Minh Huệ một cách chính diện [tích cực]. Có một số người không chính diện nhận thức Minh Huệ; tôi nói rằng họ có vấn đề; nhất định đó. Là vì Ông trực tiếp phản ánh tình huống tu luyện của chủ thể đệ tử Đại Pháp, trong việc giao lưu giữa các đệ tử Đại Pháp ở quốc tế với nhau là khởi tác dụng mang tính quyết định; điều này là điều mà các kênh thông tin khác làm không nổi, cũng không thể từ giác độ ấy [như Minh Huệ] mà báo cáo; đó chính là tính đặc thù của Minh Huệ Net. Đương nhiên chắc chắn có chỗ thiếu sót, ấy là cần đề cao và gia cường trong quá trình tu luyện và thành thực.

Đệ tử: Đĩa CD mà đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc phát tán, đã rất thiếu thốn mấy năm rồi. Có thể là do các học viên làm Minh Huệ và trước đây làm “Phóng Quang Minh”, [hãy lại] tiếp tục chỉ chuyên chế tạo các phim giảng chân tướng về Pháp Luân Công hướng về Trung Quốc hay không?

Sư phụ: Những việc thế này tôi không thể quản một cách cụ thể. Nếu những học viên đó vẫn còn đủ điều kiện, còn có thời gian đến thế, thì chư vị cứ đến hợp tác, tôi không phản đối. Nếu họ đã ở hạng mục [công việc] khác rồi, thì hãy thử xem phối hợp thế nào. Việc này hãy thương lượng với họ. Những đĩa CD trước đây đã khởi tác dụng rất tốt; nếu có điều kiện thì có thể làm.

Đệ tử: Chúng con cảm thấy như mỗi ngày rất mệt; công tác cũng làm không ít, nhưng về phương diện hiệu quả cứu người thì chưa đạt được cải thiện rõ ràng, như thể là bị cái gì đó ngăn lại rồi.

Sư phụ: Khó khăn khăn định là có đấy, khăn định là mệt; ở tuyến đầu thì thời gian nghỉ ngơi cũng rất ít; tôi đều biết. Chư vị nói rằng về phương diện cứu độ chúng sinh và phương diện cứu người thì hiệu quả không có minh hiển; tôi nói rằng không phải vậy. Những gì của Minh Huệ là các kênh thông tin khác đều đang tham chiếu; từ tình huống trong báo cáo của Minh Huệ Net cũng liễu giải được hình thế. Hơn nữa Minh Huệ Net cũng càng ngày càng được người thường nhận thức [hiểu ra]; một số người khi bắt đầu tiếp xúc với Đại Pháp thì họ đều cần đọc Minh Huệ.

Đệ tử: Con ngộ ra rằng cần cứu độ thể nhân nhanh hơn nữa; đầu tiên cần [làm sao] để những học viên trong nước [Trung Quốc] vốn chưa bước ra nay bước ra càng nhanh càng tốt. Một số địa phương trong nước [đã] tổ chức các điểm học Pháp nhỏ, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, khởi tác dụng rất tốt. Chúng con có thể khích lệ, trên Minh Huệ, rằng mọi người hãy tổ chức các điểm học Pháp nhỏ, vừa chú ý an toàn đồng thời tăng cường giao lưu giúp đỡ lẫn nhau hay không?

Sư phụ: Nhóm nhỏ học Pháp, điểm luyện công, và Pháp hội; đó là tôi lưu cấp cho mọi người; tôi vẫn luôn ủng hộ họ thực thi như vậy. Nhưng vì có một số học viên mà trạng thái tu luyện mang theo nhân tố không chú ý an toàn, nhất thời cao hứng thì không còn trông chừng gì nữa, hoặc có [vị] bước sang cực đoan, ôm giữ tâm hiển thị, đều sẽ tạo cho học viên khác những tổn thất

hoặc mang đến nguy hiểm. Có thể cứ như thế mà làm; nhưng không thể làm việc một cách không trông chừng, không chú ý.

Đệ tử: Một số học viên trong nước giảng chân tướng rất có kinh nghiệm, có thể trong ba, năm phút là khiến người qua đường “tam thoái”. Có một số học viên bảo người ta rằng niệm “Đại Pháp hảo” là có thể được đắc cứu. Có một số đồng tu nhìn nhận rằng, trong một thời gian ngắn thế thì không sao giảng thanh chân tướng Đại Pháp và chân tướng cuộc bức hại, [vậy] người làm “tam thoái” kia rồi cũng không bảo đảm sẽ được đắc cứu; có những học viên lại cho rằng họ đã động Thiện niệm lớn như thế rồi nên có thể được đắc cứu.

Sư phụ: Con người hễ thanh minh [tuyên bố rõ] thoái xuất khỏi tà đảng Trung Cộng, họ liền không còn do nhân tố tà ác kia của tà đảng Trung Cộng và những Thần chưa được Chính Pháp xong trong vũ trụ quản nữa; họ đã thuộc về sinh mệnh đã biểu [đạt] thái [độ] rồi; những người như thế đã thuộc về tương lai rồi, đã do chư Thần khởi tác dụng chính diện quản. Cuộc đời còn lại của họ, và quãng tương lai của sinh mệnh là đều được cải biến lại mới. Chính là chỉ trong chớp nhoáng khi chân niệm con người hễ động, thì hết thấy đều bắt đầu cải biến rồi.

Người ta chỉ cần thoái xuất khỏi tà đảng Trung Cộng, họ liền không bị tà đảng Trung Cộng quản nữa. Người đó khi đã không còn bị tà đảng Trung Cộng quản nữa, họ sẽ nhanh chóng lại có biến hoá tiếp tục phát sinh. Biến hoá nào? Trong thân thể họ chính là sẽ được thanh trừ độc tố, và nhân tố của tà đảng Trung Cộng; họ sẽ nhận thức lại mới về Pháp Luân Công và vấn đề

bị bức hại. Đó là [điều] được mang đến một cách tương ứng; do đó họ sẽ bước sang tương lai. Tuy nhiên, nếu họ nói, “Tôi phản đối tà đảng Trung Cộng, tôi cũng không đồng ý Pháp Luân Công”; [vì] không có lựa chọn thứ ba; vậy tương đương với họ chưa có biểu [đạt] thái [độ].

Đệ tử: Về tư liệu chân tướng, Minh Huệ về cơ bản đã quy chuẩn nội dung truyền đơn và cuốn sách nhỏ. Còn tiết mục truyền hình, các đồng tu hải ngoại, ngoại trừ «Phong Vũ Thiên Địa Hành» được làm từ 5 năm trước, sau đó là không có chế tác một đĩa hình hoàn chỉnh nào nữa. Bây giờ học viên trong nước dùng các clip phim ngắn chân tướng Đại Pháp hợp với những clip phim ngắn như “lục tứ”, động đất [Tứ Xuyên 2008] vạch trần Trung Cộng để ghép thành một đĩa hình hoàn chỉnh; chất lượng chưa được hài lòng lắm. Con biết rằng chế tác một đĩa hình chân tướng cho tốt là một hạng mục lớn; nhưng cần nhắc tới tác dụng to lớn của nó, [nên] muốn kiến nghị các đồng tu có năng lực ở hải ngoại hãy coi trọng trở lại, giải quyết vấn đề khó này. Không biết là trong tình huống các đệ tử Đại Pháp ở hải ngoại đang rất bận mà kiến nghị như vậy thì có thích hợp không?

Sư phụ: Việc này chực vị mà có năng lực thì hãy hợp tác mà làm; nếu không có năng lực, thì cũng không miễn cưỡng. Nếu trong tay chực vị không có hạng mục khác, không có việc gấp, hoặc có một số học viên chưa tham gia vào hạng mục nào cả, mà lại có năng lực, vậy hãy làm thử xem.

Đệ tử: Minh Huệ có thể đối với một số vấn đề thường gặp — như tâm sợ hãi, chấp trước vào thời gian, ý lại vào người thường, v.v.— mà tổ chức giao lưu chuyên đề hay không?

Sư phụ: Những việc trong tu luyện đều có thể giao lưu [chia sẻ]. Có thể viết bài, làm chuyên mục ngắn hạn; những việc đó chụ vị cần điều phối với nhau cho tốt.

Đệ tử: Thưa Sư Tôn, như thế nào nhìn nhận vấn đề học viên ở trong nước chi tiền thuê luật sư tư pháp làm các vụ kiện tụng? Rất nhiều vụ kiện là luật sư tư pháp nói rất ngay chính ở toà án, nhưng học viên không hề được cứu ra. Còn có một số học viên cho rằng, nếu không mời luật sư biện hộ vô tội, thì tức là thừa nhận bức hại của tà ác.

Sư phụ: Tôi là nhìn [nhận] như vậy. Nếu có năng lực hoặc đầy đủ điều kiện, thì tôi cảm thấy vẫn nên [thuê] mời luật sư. Vì sao? Học viên chẳng phải là tu luyện một cách phù hợp ở mức tối đa với người thường sao? Tà đảng Trung Cộng chẳng phải khoa trương bảng hiệu “vĩ, quang, chính” với chụ vị; đối với toàn thế giới chẳng phải các vị giảng ‘pháp luật’ sao? Tốt thôi, vậy ta mời luật sư. Có những luật sư biện hộ cho Pháp Luân Công và cho đệ tử Đại Pháp, khi biện hộ thì nói câu nào cũng có lý, khởi hiệu quả rất tốt. Tuy rằng họ biện hộ khởi tác dụng lớn nhỏ khác nhau, nhưng đối với vạch trần bức hại của tà ác thì chính là giảng chân tướng cứu chúng sinh. Minh Huệ Net và các kênh thông tin website khác đăng tin ra các bức hại nhằm vào những luật sư đó, điều ấy thuyết minh rằng pháp luật của tà đảng là giả, càng biểu hiện rõ hơn bộ mặt thật của tà đảng Trung Cộng trong cuộc bức hại này. Do đó việc này vẫn nên làm.

Mời luật sư lên biện hộ ở toà án, bản thân sự việc này cũng là cứu người. Bất luận [là ai] ngồi nghe ở đó, các vị là tà đảng Trung Cộng phái tới cũng vậy, mà là một người dân bình thường cũng vậy, thì khi đối diện

với lập luận hợp lý của luật sư, đối với thính giả mà nói thì cũng chính là giảng chân tướng. Đó chẳng phải là dẫn khởi Thiện tâm của họ sao? Có vị quan toà nghe xong là cụp tai lại nín thính không nói nữa, có một số cảnh sát khâm phục, khi bước ra đều nói [một] hai câu: ‘nói thật là hay’. Đó là Thiện tâm của người ta được đánh thức rồi. Tà ác sợ gì? Chẳng phải sợ chính điều ấy sao? Do đó tôi cảm thấy vẫn nên mời luật sư. Con người thế gian đều dám đứng lên nói lời [công đạo], con người thế gian đều nhận rõ sự tà ác của bức hại Pháp Luân Công, [thì] tà đảng còn không giải thể? Ngoài ra con người thế gian cũng đều biết báo ứng nhắm vào những kẻ bức hại, hiểu rõ rằng tà đảng hễ sụp đổ thì người ta sẽ thanh toán nó; những ai tham dự bức hại cũng biết rằng sẽ phải đối mặt với tương lai chính mình bị thẩm phán; vậy người ta không biết phải tự suy xét vấn đề đó sao? Điều ấy chẳng phải chấn nhiếp tà ác sao? Chẳng phải ức chế cuộc bức hại này sao? Tà ác sợ luật sư đi biện hộ, tà ác không để luật sư biện hộ, vậy chẳng phải thuyết minh rằng càng nên làm như vậy hay sao? Tuy nhiên nếu [ai] không có điều kiện thì không được miễn cưỡng, không được sang cực đoan; không được hễ Sư phụ nói thế thì không có điều kiện cũng cứ phải làm cho bằng được; nhất định phải với lý trí mà trợ Sư Chính Pháp.

Đệ tử: Học viên trong nước ở tình huống hiện nay tự mình làm sách Đại Pháp. Có học viên cho rằng làm sách Đại Pháp tinh mỹ hơn một chút là kính Sư kính Pháp; có học viên lại cho rằng tư nguyên [vốn] có hạn thì nên dùng phần nhiều để làm tư liệu giảng chân tướng cứu người.

Sư phụ: Đúng rồi, hiện nay ở Trung Quốc làm sách quả là tinh mỹ; điều ấy thật sự không bắt buộc. Từ tình

huống hiện nay mà xét, dẫu làm đẹp đến mấy cũng không theo được chuẩn ấn loát quốc tế, do đó đổ sức lực vào đó làm gì? Chỉ cần có thể có sách học Pháp, có thể khởi tác dụng cứu người, là được rồi; sách bìa thường sử dụng [để đọc] cũng như nhau. Hiện nay không phải lúc làm cho tinh mỹ, cần toàn lực đặt tại cứu người. Nếu [việc] cứu người yêu cầu làm tinh mỹ hơn một chút thì cũng khả dĩ; nếu không phải như thế, thì hãy dùng công phu nhiều hơn vào ba việc.

Đệ tử: Minh Huệ Net làm thế nào phát huy tác dụng lớn hơn nữa về phương diện cứu độ thế nhân ở hải ngoại?

Sư phụ: Con đường mà Minh Huệ Net hiện nay đang đi đã chính là con đường đó rồi. Nhắm vào con người thế gian ở hải ngoại làm những gì, đó không phải Minh Huệ Net chuyên biệt cần làm; nhưng thuận theo sự biến đổi của thời gian, khi mà con người thế gian có nhận thức với Pháp Luân Công càng ngày càng minh bạch, ai ai cũng đều sẽ vây quanh đọc Minh Huệ, vì con người đã biết rằng đệ tử Đại Pháp là hy vọng họ được đắc cứu. Lúc bấy giờ sẽ có biến hoá; rốt cuộc thì Minh Huệ hiện nay nhắm vào là chủ thể đệ tử Đại Pháp đang bị bức hại, gần hơn nữa đến cửa sổ [giao lưu] tu luyện của các đệ tử Đại Pháp, [là] khác với các kênh thông tin khác.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp phát tư liệu tại thẳng cảnh, sân bay ở hải ngoại, rất nhiều địa phương chủ yếu là phát báo chí của kênh truyền thông thứ ba và truyền đơn thoái đảng; [còn] tư liệu giới thiệu Đại Pháp một cách chính diện là không nổi trội.

Sư phụ: Pháp Lý cao thâm của Pháp Luân Công thì người thường không lý giải được; cũng không thể giảng cao; [nếu] muốn giới thiệu một cách chính diện tư liệu

chân tướng Đại Pháp, thì giảng Đạo Lý đơn sơ dễ hiểu nhất, Pháp Luân Công là gì, giảng một cách đơn sơ dễ hiểu nhất về đạo lý làm người và công hiệu của Pháp Luân Công. Dẫu chư vị có giảng chân tướng bao nhiêu năm đi nữa, thì đó đều là [những điều] căn bản nhất và vĩnh viễn cần giảng. Là vì có rất nhiều người chưa liễu giải đối với Pháp Luân Công, ngay từ cơ bản nhất còn chưa nhận thức được; do đó điều ấy vĩnh viễn trong tương lai vẫn cần giảng. Còn như nói về những điều cao thâm hơn trong tu luyện Pháp Luân Công, thì một chút cũng không nên giảng cho người thường; đối với người thường mà nói thì [làm thế] chỉ có thể khởi tác dụng phụ [diện], là vì người thường không lý giải nổi. Chư vị cảm thấy đều có thể lý giải, ấy là chư vị đã qua tu luyện một thời gian dài mới minh bạch ra từng chút từng điểm. Muốn để một người thường lập tức nhận thức cao đến thế, người ta lý giải không được thì cũng tương đương với đẩy người ta ra ngoài; do đó đối với người thường thì không được giảng cao.

Đệ tử: Một số người thường ở Trung Quốc nhìn thấy đệ tử Đại Pháp phát báo chí của kênh truyền thông thứ ba, chưa có xem cẩn thận liền nói rằng Pháp Luân Công “làm chính trị”, hoặc tưởng rằng cũng là cùng phe với bên vận động nhân quyền.

Sư phụ: Cần chú ý; đầu não nhất định phải thanh tỉnh, cứu người một cách có lý tính. Tuy nhiên con người hiện nay đều biết tà đảng Trung Cộng xấu tệ; nói rằng cùng với bên vận động nhân quyền cũng được, nói chư vị là đảng phái dân chủ nào cũng được thôi; lúc mới đầu không cần để ý lắm. Tôi muốn là các vị nhận rõ tà đảng Trung Cộng, nhận rõ tà đảng Trung Cộng rồi tôi mới

bảo các vị Pháp Luân Công là sao; từng bước tiến tới thì không sao cả. Thực ra rất nhiều người quả thực chỉ cầu mà không được rằng Pháp Luân Công bây giờ làm chính trị, đánh đổ tà đảng Trung Cộng thế mới tốt; (*mọi người cười*) đại đa số người Trung Quốc đều đang nghĩ vậy. Tuy nhiên Pháp Luân Công không muốn cái quyền lực ấy, chúng ta không có làm chính trị; nhưng chư vị cần phân biệt rõ lời người thường nói ấy là ý phản [đối] hay chỉ là một nhận thức bề mặt, từ đó ‘tuỳ chứng bệnh mà tra thuốc’, mới có thể thuốc vào là bệnh hết.

Đệ tử: Học viên ở Trung Quốc cũng có rất nhiều người giảng chân tướng chính là phát «Cửu Bình», giảng thoái đảng, giảng vấn đề xã hội, cho rằng chính diện giảng chân tướng Pháp Luân Công là đã quá thời rồi.

Sư phụ: Nhận thức này là có thể viết một số bài đăng lên Minh Huệ Net để giao lưu một chút với các học viên ở Trung Quốc, nói một chút với họ, bảo cho họ. Chân tướng Pháp Luân Công là nhất định cần giảng, những điều cơ bản nhất [như] ‘Pháp Luân Công là gì’, khi giảng chân tướng thì vĩnh viễn không thể để lạc mất, nhất định phải giảng. Những ai chưa nghe chân tướng, không hiểu giải Pháp Luân Công, thì đối với Pháp Luân Công là có thiên kiến [lệch lạc], đều là chưa hiểu giải, chưa biết ngay từ tình huống cơ bản nhất; thiên kiến [nhìn nhận lệch lạc] đều là bị tà đảng Trung Cộng nhồi nhét mà tạo thành; do đó ‘Pháp Luân Công là gì’ là vẫn cần giảng, cần giảng trọng điểm [điều ấy].

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp trong giới khoa học kỹ thuật ở Trung Quốc xin vấn an Sư Tôn! Học sinh tiểu học và trung học ở Trung Quốc hầu như bị tà đảng đầu độc toàn bộ, trong đầu óc bị nhồi nhét toàn là ‘Đại Pháp

không tốt'. Giảng chân tướng và làm "tam thoái" cho các cháu và cho thầy cô giáo, thì có thể lấy trọng điểm giảng chân tướng như hiện nay hay không? Điều ấy tương đối dễ làm, chúng con có thể chi trì về việc cung cấp tư liệu giảng chân tướng.

Sư phụ: Điều ấy đương nhiên có thể làm; những việc cụ thể ấy [trong] giảng chân tướng, tôi nghĩ, hẳn thấy vấn đề thì mọi người đi giải quyết, đi làm đi.

Đệ tử: Chúng con phát hiện rằng tư liệu chân tướng "vạch trần tà ác ở vùng sở tại" chưa đủ lực độ; là một trong những nguyên nhân của một số địa phương bị bức hại nghiêm trọng. Ngoài ra trong tư liệu phần nhiều không viết rõ thành viên gia đình của kẻ ác, đặc biệt là tin tức liên quan đến vợ con; những ác nhân như thế không cảm thấy áp lực của dư luận, có [tên] còn điên cuồng hơn nữa. Có không ít [bài học] giáo huấn như vậy. Không rõ là nhận thức như thế có đúng hay không?

Sư phụ: Có nguyên nhân về phương diện đó; những điều đó có thể đăng tin lên Minh Huệ Net, để học viên liễu giải rõ ràng hơn nữa và đăng tin rõ ra về tà ác, để các học viên đương địa vạch trần những kẻ xấu kia. Những việc này Minh Huệ cần hợp tác hỗ trợ, bảo những địa phương nào chưa làm như vậy hoặc làm chưa đầy đủ cho học viên.

Đệ tử: Người nhà của những học viên bị bức hại đến chết, có những [vị] vì thế mà ghét hận Đại Pháp. Những thân quyến gặp phải bức hại kiểu như vậy, những [vị] rất khó hiểu ra chân tướng, thì có thể cũng coi đồng như chúng sinh bình thường mà đối đãi hay không?

Sư phụ: Tất nhiên rồi. Nhất định cần giảng thanh chân tướng, rằng ai bức hại đến chết người nhà của các vị? [Chính là] tà đảng Trung Cộng.

Đệ tử: Học viên dùng tiền để mua tư liệu chân tướng ở các điểm tư liệu là có khả dĩ hay không? Đĩa quang một đồng [nhân dân tệ] một đĩa, sách nhỏ mấy hào một cuốn, v.v.

Sư phụ: Thông thường là cung cấp tư liệu chân tướng mà không thu phí. Nếu quỹ của điểm tư liệu có vấn đề [thì] thu phí từ học viên, vậy thì những học viên không có thu nhập hoặc thu nhập rất ít thì sao đây? Từ góc độ cứu người mà nói, có những lúc không lấy tiền mà cho người ta còn phải rất mất công, chực vị hễ lấy tiền thì người thường càng không muốn nữa; đó chẳng phải tạo thành khó khăn cho việc cứu người hay sao? Có một số địa phương đệ tử Đại Pháp dư giả, mọi người cùng nhau ra sức làm điểm tư liệu. Có những nơi học viên không có dư giả thì không [làm thế] được.

Đệ tử: Sách Đại Pháp do điểm tư liệu chế tác, thì có thể thu chi phí sản xuất?

Sư phụ: Sách Đại Pháp được làm ra để bán là có thể thu phí sản xuất; điều này từ lâu tôi đã nói rồi.

Đệ tử: Sau khi chỉnh sửa chữ, giai đoạn hiện nay ở Trung Quốc có nên chế tác lượng lớn sách mới cấp miễn phí cho học viên hay không?

Sư phụ: Việc này cần căn cứ năng lực của học viên xem sao. Có được năng lực đó thì chực vị chế tác, không có năng lực đó thì cứ hoãn một chút. Còn nói như cấp miễn phí cho học viên; nếu thật sự có năng lực đó thì chực vị cứ đi làm như vậy cũng tốt. Những việc này đều khá cụ thể; chực vị nghĩ nghĩ là biết được làm thế nào rồi.

Đệ tử: Chúng con đại biểu đệ tử Đại Pháp ở Trường Xuân chúc sức khoẻ Sư phụ, các đệ tử rất nhớ Sư phụ. Trạm trưởng của các điểm phụ đạo trước khi bị bức hại đều khởi tác dụng rất lớn; trong bức hại bị bức hại rất nghiêm trọng; hiện nay rất nhiều vị có trạng thái không tốt; mọi người cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Chính Pháp đã cận kề đoạn cuối rồi, những vị đó làm sao đây? Chúng con nên làm thế nào giúp đỡ họ?

Sư phụ: Giảng chân tướng đối với ai cũng là như nhau. Bức hại của tà ác khiến họ phải chịu khổ rất nhiều. Tuy rằng tôi không thừa nhận loại bức hại ấy nhằm vào học viên, trong Chính Pháp cũng đang toàn diện tiêu huỷ chúng; nhưng trước khi Chính Pháp tới chúng vẫn còn điên cuồng bức hại đệ tử Đại Pháp; do đó mới nói rằng [ai] có thể vượt qua là xuất sắc nhất. Dầu là trạm trưởng trạm phụ đạo cũng vậy, hay là một người phụ trách nào cũng vậy, trước đây họ đều là người tu luyện giống như học viên khác; không phải nói rằng họ tu tốt thì mới làm trạm trưởng, có lẽ [họ] còn không tu được vững chắc bằng một học viên bình thường; nhưng họ có khả năng làm các việc, nguyện ý làm các việc, thì mới để họ làm người phụ trách, [làm] trạm trưởng. Khi giảng chân tướng cho họ cũng cần xét xem tâm họ mắc kẹt ở chỗ nào.

Đệ tử: Sau bức hại [bắt đầu], từng lô từng lô các đồng tu bước ra làm công tác điều phối; nhưng lại từng lô từng lô bị bức hại. Mọi người đều đang nỗ lực, nhưng trong điều phối không đạt được trạng thái có từ trước khi bức hại.

Sư phụ: Học viên thật sự có chính niệm rất đầy đủ thì tà ác bức hại không được, thời tà ác bức hại hung ác

nhất cũng không bị tà ác dùi vào sơ hở. Thật sự có thể chính niệm đầy đủ, thì có thể trụ vững. Còn chính niệm không đầy đủ, thì rất khó trụ được vững. Khi có những học viên tu lâu trước không bước ra nay bước ra, mọi người hể thấy liền rất cao hứng, số người làm đông rồi, tuy nhiên đừng quên rằng, là nhân tâm đã khiến họ không bước ra, nhân tâm cũng sẽ mang tới phiền phức. Do tâm sợ hãi hoặc trạng thái tu luyện có vấn đề, tạo thành việc tà ác tìm bắt họ. Nếu họ thật sự chính niệm đầy đủ, nhận thức rất cao rồi, dẫu là quay lại [từ đầu] cũng có thể trụ vững vàng trước bức hại; như thế mới có thể tương đối ổn định mà không nảy sinh vấn đề.

Đệ tử: Hiện nay người điều phối ở Trung Quốc và Phật Học Hội ở ngoại quốc là không như nhau; có những lúc cách làm của đồng tu hiển nhiên là không đúng; có những điều trực tiếp liên đới tới vấn đề an toàn của mọi người; nhưng giao lưu thế nào cũng không sửa; đành phải dùng chính niệm để bảo hộ an toàn cho đồng tu. Như thế nào thì tốt?

Sư phụ: Phải rồi; có [những vị] không trông chừng, không chú ý đến gì cả như thế; sẽ bị tà ác dùi vào sơ hở, mới là mang đến những rắc rối như thế. Tự mình không tinh tấn, cũng không quan tâm đến an toàn của người khác. Nếu mọi người đều rất lý tính mà xét vấn đề, dùng chính niệm mà làm các việc, [thì] hình thế sẽ là một dạng khác.

Đệ tử: Hiện nay [số] người rời Đại Pháp để sang tôn giáo là không ít; tình huống của họ cũng không hề giống nhau. Có [vị] vẫn còn thừa nhận mình là đệ tử của Sư phụ, nhưng lọt vào trạng thái tà ngộ. Đối với những vị ấy chúng con cũng tốn không ít công sức, có [vị] quay trở

lại, có [vì] vẫn cố thủ nơi những thứ của tôn giáo. Chúng con biết Sư phụ vẫn luôn quản họ; chúng con vậy nên làm thế nào?

Sư phụ: Hãy đưa chân tướng giảng đến nơi đến chốn, xuyên phá chỗ mà họ hiểu sai, thì họ sẽ minh bạch. Những người ấy đa số là [vì] tâm sợ hãi tạo thành [như thế]. Trong tôn giáo hiện nay chưa [bị] bức hại một cách công khai như thế mà, tôn giáo [mà] cũng bắt đầu bị bức hại thì thử xem họ đi đâu. Chính là sợ.

Đệ tử: Thành phố Trường Xuân [có] rất nhiều người có duyên với Sư phụ; họ đều thừa nhận con người Sư phụ rất là tốt; nhưng giảng chân tướng sâu hơn nữa thì rất khó. Còn có thể dùng biện pháp nào cứu họ?

Sư phụ: Giảng chân tướng thâm sâu không có đồng đẳng với việc ‘tuỳ chứng bệnh mà cho thuốc’; hiểu sai ở đâu thì giảng ở đó. Còn có nhân tố tà ác lưu lại và những vu khống được bịa ra trong bức hại còn đang khởi tác dụng. Tìm tới tận chướng ngại căn bản nhất thì có thể giải khai [ra được].

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc tham dự vào sự vận hành của “chính phủ quá độ” là có thích hợp không? (Sư phụ: Không thích hợp.) Hiện nay tham dự vào phần website “chính phủ quá độ” cơ bản đều là đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc; hơn nữa còn lôi kéo các học viên ở Trung Quốc gia nhập.

Sư phụ: Tôi không muốn để đệ tử Đại Pháp tham dự những việc người thường. “Chính phủ quá độ”, vận động dân chủ, các đảng phái dân chủ đều rất có nhìn nhận đệ tử Đại Pháp, rất hữu hảo; tuy nhiên không thể vì thế mà đưa việc tu luyện, và trách nhiệm lịch sử của đệ tử Đại Pháp, cùng với công việc người thường gộp lại

mà làm. Đệ tử Đại Pháp không được tham dự vào công việc của người thường. Từ một giác độ khác mà giảng, đệ tử Đại Pháp là quần thể tu luyện, họ có thể buông bỏ hết thấy, và khiến tà ác [bó tay] hết cách, là vì trong tâm họ có Pháp. Những việc của người thường nếu quả thực đặt vào [tay] các đệ tử Đại Pháp làm thì không được đâu. Nếu như quần thể này thật sự không tốt nữa, vậy những hy vọng gửi gắm vào Pháp Luân Công nơi đây đều không còn hy vọng nữa.

Đệ tử: Sau khi đệ tử Đại Pháp ở khu vực nghèo bị bắt, [nếu] muốn mời luật sư tư pháp để kiện, chi phí phải đến cả chục vạn đồng. Là vì người nhà đệ tử Đại Pháp về mặt kinh tế không có đủ sức làm, vùng sở tại hầu như cũng không có đồng tu nào có thực lực kinh tế, do đó chỉ có dựa vào hỗ trợ của [toàn bộ] chính thể các đồng tu. Làm như vậy có được tính là thu gom tiền quỹ hay không?

Sư phụ: Bản thân việc cần chi phí quá cao là có vấn đề; cần thông qua giảng chân tướng mà tìm luật sư có tinh thần chính nghĩa. Thông qua kiện tụng mà thật sự có thể vạch trần tà ác, cứu độ chúng sinh, lại có thể bảo hộ đệ tử Đại Pháp, các đệ tử Đại Pháp vùng sở tại về nhận thức đều có thể nhận thức minh xác như thế, hơn nữa, trong quá trình vận hành mọi người đều có thể phối hợp, thế thì tôi nghĩ rằng đây là một hảo sự. Nếu đơn thuần là muốn tránh tà ác bắt giam, bức hại, thì không có được uy đức lớn như thế. Mọi người hỗ trợ nhau, quyên góp một khoản tiền mời luật sư, việc đó nên chẳng không thành vấn đề. Nếu là người phụ trách ra mặt bảo mọi người đóng tiền để làm việc đó, chi phí lớn mà mọi người lại không thừa nhận [chi phí lớn thế], thì tôi nghĩ rằng cần xem xét xuất phát điểm là gì.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp đang bị tà ác truy nã mà làm người điều phối thì có vấn đề an toàn hay không?

Sư phụ: Xuất phát từ giác độ bảo hộ đệ tử Đại Pháp, thì vẫn phải xét đến an toàn.

Đệ tử: Chuẩn mực văn tự ở website tiếng Trung mãi vẫn chưa đề cao lên được, tạo thành là trong người thường (đặc biệt với phần tử trí thức) là tính 'khả đọc' không đủ tốt. Đây có phải là một trong những nguyên nhân ảnh hưởng tốc độ cứu người?

Sư phụ: Điều này tôi chưa từng nghe thấy nói lắm. Là vì trong các báo cáo của Minh Huệ Net [thì] vạch trần bức hại, phản ánh tình huống thực chất tu luyện của đệ tử Đại Pháp được xếp là đệ nhất tính; về văn tự thì có thể bảo trì tính 'khả đọc' ở mức thông thường là được rồi; [đây] không phải là một kênh thông tấn nhấn mạnh về ngữ pháp và tính nghệ thuật ở mức cao nhường ấy. Tất nhiên, viết văn đặc biệt tốt thì đương nhiên là tốt hơn. Nếu nói như Minh Huệ Net văn tự còn kém đến mức không thể cứu người, thì tôi vẫn không có thừa nhận việc ấy. (mọi người cười)

Đệ tử: Tập «Tuần báo Minh Huệ Hải ngoại» hiện nay phát hành ở Hồng Kông, Đài Loan, và ở New York, Philadelphia, Washington DC, San Francisco và Dallas tại Mỹ quốc, v.v.; các đồng tu nhìn nhận rằng hiệu quả giảng chân tướng rất tốt. Tập san chân tướng định kỳ khác của Minh Huệ, thì có thể cũng lấy ra một loại, phát hành ở hải ngoại hay không?

Sư phụ: Phát hành những gì của Minh Huệ ra xã hội thì chur vị có thể làm thử xem; nhưng rốt cuộc thì Minh Huệ là phản ánh trực tiếp tình huống chịu bức hại và tình huống tu luyện của đệ tử Đại Pháp; người thường

tiếp thu đến một mức độ nào, điều ấy cần chú ý cân nhắc mà làm.

Đệ tử: Khi giảng chân tướng cho những yếu nhân trong giới chính trị Tây phương, một số nghị sỹ cánh tả ở quốc gia Tây phương biểu thị sự ủng hộ học viên Pháp Luân Công phản bức hại, về phương diện này thì chúng con nên chú ý gì? Ví như, có thể khích lệ họ biểu thị một cách tập thể việc ủng hộ Pháp Luân Công hay không?

Sư phụ: Có thể; giảng chân tướng nhằm vào con người, là cứu người, dẫn họ có thân phận nào đi nữa. Nếu họ nguyện ý làm một nghị quyết phản bức hại, thế thì rất có ý nghĩa, đồng thời cũng rất đúng 'khẩu vị' của tà đảng Trung Cộng.

Đệ tử: Mục ý kiến phản hồi của khán giả xem Thần Vận do Tân Đường Nhân làm, thì hiện nay Minh Huệ cũng truyền tải. Chúng con có thể chế tác số lượng lớn hơn một chút, dùng như một trong những tư liệu quảng cáo Thần Vận được không?

Sư phụ: Việc này thì Đài truyền hình Tân Đường Nhân và các kênh thông tin khác có thể làm lượng lớn; Minh Huệ không cần làm lượng lớn; Minh Huệ không nên lệch khỏi góc độ [của mình].

Đệ tử: Đĩa phim Thần Vận đang được đưa rộng ra ở Trung Quốc, lực độ như hiện nay là có khả dĩ hay không? Khi quảng bá Thần Vận thì có đồng thời giảng chân tướng Đại Pháp hay không? Có đồng tu nói rằng tốt nhất là trước khi xem Thần Vận thì đừng để người ta có chướng ngại, [đừng vội để họ] nhìn nhận là Đại Pháp.

Sư phụ: Phải rồi; giảng chân tướng thì nhất thời chưa thể giảng đến nơi đến chốn, vậy tốt nhất là trước tiên không nói gì cả. Xem xong đĩa phim thì họ [cải] biến

rồi, bấy giờ chư vị tìm họ giảng chân tướng thì đều có thể nghe theo. Nhưng khi họ chưa xem mà chư vị giảng chân tướng cũng chưa đến nơi đến chốn, họ nếu mang thành kiến mà xem, chỉ cần trong đầu họ có một niệm, hiệu quả họ xem sẽ không tốt, có một niệm chính là chướng ngại.

Đệ tử: Có đồng tu ở Trung Quốc đưa bài nói rằng nếu Minh Huệ không đăng thì đưa cho Đại Kỷ Nguyên. Vậy có vấn đề an toàn hay không? Chỉ giữ một tuyến liên hệ với Minh Huệ là tốt nhất.

Sư phụ: Phải rồi; chỉ không ngại có vấn đề an toàn thì làm; có vấn đề an toàn thì cần đổi đãi một cách lý trí.

Đệ tử: Sư phụ trước đây đã nêu rằng tối thiểu phải cứu độ được 50% trở lên những chúng sinh ở Trung Quốc. Hình thế hiện nay như thế nào? Nếu chúng con tiếp tục chính niệm tinh tấn, thì có thể hy vọng siêu việt qua mục tiêu đó không? Đạt đến 60%, đến 70%?

Sư phụ: Vì Thần ở mỗi tầng tầng nhìn thấy các việc trên thế gian họ đều đang làm an bài. Vô luận là an bài của tầng nào thì đều là ở trên trái đất mười người lưu một người. Từ tình huống chư vị đang làm hiện nay mà xét, thì vẫn chưa đủ nhiều. Không phải tôi muốn nhiều ít bao nhiêu, mà là phải tận lực mà làm, ít nhất lưu được một nửa, hoặc là 70%, 80% là tốt nhất; do đó tôi mới bảo mọi người hãy làm hết khả năng; chính là nguyên nhân này. Là vì tôi biết con người trên thế gian đa số đều là bên trên xuống đây; do đó điều ấy cũng khác với tình huống khi mà những Thần đương sơ đó an bài. Họ biết nhân loại hôm nay là nhân loại như thế này, đều là cao tầng đến, thời đương sơ không ai dám nói con người trên thế gian mười người lưu một người. Nhưng

tà ác đã an bài đến mức độ như thế rồi, những việc này ai cũng không thu lại được nữa; vậy nên [khi] đối mặt lực cản trở mà tà ác tạo thành là không được buông lỏng việc giảng chân tướng.

Đệ tử: Vì số người làm phiên dịch hiện nay [còn] hạn chế, Viên Minh Net tiếng Pháp và Minh Huệ Net tiếng Pháp cùng chung bài dịch; do đó hai website có nội dung hết sức giống nhau. Một số đồng tu hỏi rằng có nhất định phải duy trì hai website với nội dung hầu như tương đồng như vậy hay không.

Sư phụ: Nếu như học viên ở Pháp có thể có người làm, thì cố gắng đừng để chúng giống nhau. Nếu người làm không đủ, thì cũng khó nói. Tuy nhiên, Viên Minh Net có thể báo cáo một số nội dung khác, Minh Huệ thì không thể cải biến đặc điểm, đó là khác biệt.

Đệ tử: Website Viên Minh tiếng Đức vì thiếu người làm, nên muốn hợp tác cùng Minh Huệ tiếng Đức, chia sẻ tài nguyên.

Sư phụ: Chỉ có thể nói là phần của Minh Huệ Net [mà có thể đăng trên Viên Minh] là có thể cùng hưởng [dụng], [làm] như thế có thể giảm bớt nhân lực, các bộ phận khác thì cần phải dựa vào Viên Minh Net tự đi mà làm thôi.

Đệ tử: Đại Pháp đang hồng truyền trên rất nhiều quốc gia; làm thế nào để trên Minh Huệ Net phản ánh được tốt hơn nữa tình huống Đại Pháp đang hồng truyền trên toàn thế giới?

Sư phụ: Đây không phải là điều Minh Huệ làm chủ yếu; [về chủ đề này thì] làm các bài báo cáo bình thường là khả dĩ rồi. Minh Huệ chủ yếu là nhắm vào tình huống tu luyện chính thể của đệ tử Đại Pháp, đặc biệt là vạch

trần tình huống bị bức hại ở Trung Quốc, lấy tình huống tu luyện của các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc làm đối tượng báo cáo chủ yếu. Những điều khác thì có thể làm kèm theo, nhưng không thể thiên lệch khỏi con đường mà chư vị hiện nay đang làm theo; chính là con đường mà chư vị đã cất bước mà thành.

Đệ tử: Cuốn sách «Pháp Luân Công» tiếng Pháp đã đình bản [không in nữa], nhưng trong các học viên vẫn còn đang lưu truyền. Có thể lấy bản điện tử cuốn sách này cấp miễn phí cho học viên mới hay không?

Sư phụ: Có thể. Trên website vẫn luôn có; Đại Pháp website cũng có, vẫn luôn có tư liệu Pháp Luân Công để download miễn phí; điều đó là có thể làm.

Đệ tử: Đối với “giải thể Trung Cộng, chấm dứt bức hại”; trước đây chúng con đối với báo cáo của hải ngoại là không né tránh vấn đề này khi chọn duyệt bài. Nhưng vì xét tới [ràng cần] tránh cho đệ tử Đại Pháp ngộ nhận rằng đó là một “phương hướng”, ngoài ra chúng con cũng thấy rằng một số học viên đã coi điểm này là quan trọng, do đó chúng con không báo cáo về điểm này một cách đặc biệt nổi trội. Xử lý như vậy có thích hợp không? Hay là chúng con có tâm lo lắng?

Sư phụ: Quá trình giải thể nó là quá trình tiêu giảm nó; một là diệt bớt sự bức hại đối với đệ tử Đại Pháp, hai là khuyếch đại phạm vi cứu người. Thực ra giảng chân tướng vạch trần những vu khống của tà đảng cũng chính là khiến nó bị giải thể, chính là đang khởi tác dụng ấy; chính quyền tà đảng là dựa vào lừa dối để duy trì. Làm Minh Huệ Net mà giảng, bảo trì thái độ hiện nay của chư vị là không có vấn đề; bất kể chủng loại phương thức tu luyện nào trong lịch sử đều không có quan hệ gì với

chính quyền. Nhưng có một điểm mà chư vị cũng biết, Cơ Đốc giáo cũng vậy, Phật giáo cũng vậy, đều là phải giải thể tà ác. Sa-tăng cũng vậy, Ma vương cũng vậy, dù chúng là gì đi nữa, kể cả yêu tinh hại người ở trên thế gian cũng vậy, thì những hoà thượng kia, những pháp sư kia khi làm Pháp sự đều xử lý những việc đó. Những thể hệ xưa trong Cơ Đốc giáo, Thiên Chúa giáo cũng có những pháp sư hoặc nhân viên chuyên chức chuyên môn xử lý những việc này. Nhưng dấu thể nào đi nữa, chúng đều không có nhắm vào [việc] tà ác thâm tóm chính quyền của nhân loại mà làm gì đó.

Hễ nói 'giải thể Trung Cộng', liền có người không có lý giải. Trên thực tế là giải cứu những chúng sinh bị đại ma đại tà ác bắt cóc [làm con tin], là cứu vãn con người. Nhiều người nói rằng điều đó có quan hệ gì đến tu luyện của chúng ta? Đúng thế, tu luyện hôm nay và tu luyện trong quá khứ cũng là khác nhau; đệ tử Đại Pháp là có sứ mệnh. Hàng bao nhiêu chúng sinh, vô lượng không kể xiết, vì sao chư vị làm đệ tử Đại Pháp? Quá trình canh tân, quá trình tái tạo của vũ trụ cự đại nhường này, chư vị vì sao làm đệ tử Đại Pháp? Đệ tử Đại Pháp chính là có trách nhiệm lớn nhường ấy, mà trách nhiệm ấy chính là cứu độ họ vào lúc chúng sinh đều không còn được nữa rồi, khi mà con người thế gian bị tà đảng Trung Cộng ác quỷ bắt cóc và đã vô vọng rồi. [Mà] chúng sinh hôm nay đều là từ thiên thượng đến, hơn nữa mỗi cá nhân thậm chí họ còn đại biểu cho một thể hệ thiên thể; vì thế cứu một cá nhân là tương đương với cứu vô lượng vô kể các sinh mệnh, uy đức ở đằng sau đó là quá to lớn; chư vị nói một người thường có thể làm nổi chăng? Có xứng chăng? Không xứng. Chỉ có người xứng làm đệ

tử Đại Pháp thì mới có thể làm nổi, mới có thể giải thể tà ma ấy.

Sự việc lớn đến như thế là có liên hệ trực tiếp với Chính Pháp; do đó tôi gọi mọi người là “đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp”. Đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp với đệ tử Đại Pháp ở tương lai [về] tu luyện có gì khác biệt? Tu luyện tương lai, họ không có sứ mệnh và trách nhiệm lớn như thế này, chỉ là lấy viên mãn cá nhân làm căn bản. Hôm nay đối diện với tà ác ở thế gian to lớn đến thế, không những bắt cóc con người thế gian, mà còn bức hại những đệ tử Đại Pháp có khả năng giải cứu họ; trong lịch sử của chúng đã huỷ rất nhiều chúng sinh, còn có nhiều chúng sinh như thế đang bị huỷ; đệ tử Đại Pháp không đi cứu họ thì ai đi cứu? Tuy rằng tôi không thừa nhận cuộc bức hại này, nó rất cuộc đã phát sinh rồi; con người đã bị bức hại rồi; do đó chúng ta cần phải đi cứu. Cứu ấy là phải bảo cho con người rằng, tà đảng Trung Cộng là hình tượng ma quỷ tại thế gian; giải thể nó là cứu người. Không phải là lấy giải thể nó làm mục đích; cứu người [mới] là mục đích; giải thể nó không phải là vì muốn cái chính quyền của nó, [mà] là giải thoát người Trung Quốc đang bị bắt cóc; do đó cần toàn lực giáng chân tướng, cứu chúng sinh.

Sau khi người ta đều biết chân tướng thì bức hại sẽ không cách nào duy trì, tà đảng Trung Cộng sẽ bị lật đổ; nhưng không phải vì khiến nó bị lật đổ mà làm, [mà] là vì mục đích sao cho chúng sinh được đắc cứu. Đó là kẻ bức hại tự nó khiến nó đả đảo, là chúng sinh giải thể nó. Tà đảng Trung Cộng chính là đại ma; giải thể nó [là] nhắm vào nhân tố tà ác ấy, nhắm vào hình thức tại thế [gian] của tà đảng, [chứ] không nhắm vào con người; do

đó bảo con người thoái đảng, thoái xuất khỏi tà đảng, thoái xuất khỏi khống chế của tà ác. Trừ mấy tên đầu sỏ tà ác chuyển sinh [đến đây] ra, thì không coi con người là ma đực; con người là bị chúng bắt cóc. Chính là quan hệ như thế. Đối với Minh Huệ mà giảng, những việc này chur vị dàn xếp cho tốt, không trực tiếp nói hoặc nói ít thôi rằng ‘giải thể tà đảng Trung Cộng’ thì khả dĩ, báo cáo ít một chút thì cũng là khả dĩ.

Đệ tử: Khi giới thiệu Thần Vận cho người thường, có thể lấy địa chỉ website Thần Vận thông qua email để gửi cho đoàn thể hoặc cá nhân nơi người thường hay không?

Sư phụ: Giới thiệu website Thần Vận hẳn là không có vấn đề gì; nhưng [nếu] làm giống như gửi thư rác mà người ta vẫn phản đối, thì sẽ chịu ảnh hưởng bất hảo. Do đó chur vị cần lý trí mà làm, trí huệ mà làm, đừng khiến người ta có phản cảm.

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp làm Minh Huệ tiếng Nhật Bản xin chúc sức khỏe Sư phụ. Chúng con sẽ tiếp tục nỗ lực, phản ánh Minh Huệ tiếng Trung nhiều hơn nữa tốt hơn nữa.

Sư phụ: Phải rồi, tôi tin tưởng; vì mọi người đều vẫn luôn làm [việc này], làm được cũng không hề dễ dàng.

Đệ tử: Có rất nhiều địa phương vì tâm tính chính thể không đủ [tốt], phối hợp không tốt, không dám mời Thần Vận [tới diễn], hoặc sợ thiệt [về tài chính], [nên] rất khó thúc đẩy [việc diễn xuất ở đó]. Xin Sư Tôn khai thị, nếu vẫn không làm [biểu diễn Thần Vận ở đó] thì sẽ muộn mất.

Sư phụ: Thực ra làm Thần Vận, không có khó thể. Chính là không hiểu rõ lắm, nên mới coi Thần Vận thành rất khó. Thực ra chỉ là tìm khách sạn, đưa [đoàn] Thần

Vận an bài chỗ ở ổn thoả. Hàng ngày chuẩn bị cho họ bữa ăn, mua cơm hộp cũng khá dĩ, hoặc đồ ăn nhanh, đều khá dĩ. Ai liên lạc với rạp diễn thì có thể cứ đi liên hệ thôi. Liên hệ với rạp diễn cần nói rõ với Phật Học Hội vùng sở tại, thay mặt Phật Học Hội vùng sở tại đến để làm việc đó. Khi liên hệ với rạp diễn thì đưa phim của Tân Đường Nhân [vốn là] đoạn phim quảng cáo giới thiệu Thần Vận và đoạn phim [ý kiến] phản hồi của khán giả để chiếu cho họ một chút, xem thử xem; họ liền biết. Chư vị không cần nói, họ sẽ hỏi chư vị, rằng bán chương trình biểu diễn hay tự chư vị thuê bao rạp? Do đó học viên chúng ta cơ bản đều là tự mình bán vé, thế thì rất đơn giản rồi. Khi ký hợp đồng thì cần nói rõ chi phí; lấy một phần vé ra, tự mình phụ trách một phần để bán; còn phòng bán vé của rạp diễn cần phụ trách một phần; [chư vị] bán ra bao nhiêu vé rồi, phần vé còn lại đưa lại cho phòng vé. Vì mỗi một vé bán ra là một phần tiền vé, do đó vé mà chư vị còn dư là cần phải đưa lại cho họ, sau đó cuối cùng kết toán. Hoặc còn có [hình thức] chỉ thuê địa điểm thôi thì tổng chi phí bao nhiêu là xong. Then chốt là mệт nhọc nhất và hao tâm nhất là học viên [chúng ta] chào mời bán vé. Quá trình rất đơn giản, không phức tạp.

Tuy nhiên có một điểm; ở Tây phương là có các giai tầng xã hội; rạp diễn cũng là như thế; điều này rất then chốt. Rạp diễn chất lượng cao, [thì thành phần] chủ lưu trong xã hội sẽ tới. Nếu như không phải rạp diễn cao cấp, [thì thành phần] chủ lưu xã hội không đi. Điểm này chư vị cần phải rõ ràng, không được chỉ thuần tuý chạy theo giá rẻ, người của xã hội chủ lưu không đi thì khán giả sẽ ít.

Đệ tử: Ký giả Minh Huệ là có thể viết về chuyện của thân nhân học viên ủng hộ Pháp Luân Công hay không?

Sư phụ: Là chính diện thì đương nhiên có thể rồi; điều ấy đều có thể. Nếu như có điều kiện thì chớ vị đều có thể làm những việc ấy; là vì họ là chính diện phản ánh tình huống của đệ tử Đại Pháp và vấn đề thái độ của con người thế gian đối với đệ tử Đại Pháp, [nên] cũng có thể khởi tác dụng cứu người.

Đệ tử: Viên Minh Net có thể đăng kinh văn của Sư phụ hay không? Hay chỉ có Minh Huệ Net mới có thể đăng?

Sư phụ: Tôi chỉ đăng trên Minh Huệ Net, là vì bảo trì tính 'khả tín' của Ông. Các website nội bộ khác mà đệ tử Đại Pháp làm thì cũng có thể truyền tải, phòng tránh những [website] giả làm loạn.

Đệ tử: Chuẩn bị Thần Vận cũng như hoàn cảnh tu luyện tại Genève và Thụy Sĩ không giống như các quốc gia khác; Genève và Thụy Sĩ có tính đặc thù nào không?

Sư phụ: Không có tính đặc thù; Genève và Thụy Sĩ làm Thần Vận thì cũng vậy thôi; nếu như trong thời kỳ lưu diễn mà an bài được chương trình diễn thì cũng như vậy thôi. Nhưng là biểu diễn mà người thường mua, [thì] học viên không cần phải tham dự bán vé nữa. Tình huống như thế thì học viên không cần tham dự, là người thường tự mua vé, họ tự bao thầu cả rạp; là như vậy. Nếu như diễn xuất luân lưu đến Thụy Sĩ, thế thì sẽ cần học viên tham dự. Thời kỳ lưu diễn không có mua chương trình diễn, lúc bấy giờ [nếu] ai bảo không để học viên tham dự, thì người đó là làm sai.

Đệ tử: Sư phụ Ngài từng nói ngoài tam giới đã Chính Pháp xong; con người hiện nay đa số là từ cao tầng tới. Có thể lý giải rằng những người này bất kể là được đấng

cứu hay không, thiên thể nguyên lai của họ đều đã được đắc cứu, và tiến nhập tương lai?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp có rất nhiều là từ cao tăng tới, cũng có [vị] từ tăng khá là cao tới; những nơi giống như thế đều Chính Pháp xong rồi. Đệ tử Đại Pháp tu thành như thế nào thì có thể dự kiến được; trong quá trình Chính Pháp Sư phụ [chính là] trợ giúp chư vị viên dung rồi. Nếu như đệ tử Đại Pháp ấy giữa đường không tu lên cao đến thế, thì thế giới kia cũng sẽ bị giải thể rớt đi; chính là tại nơi mà họ có thể tu cao đến đó thì lại giúp họ viên dung một cái [thế giới] nữa. Nếu như cá nhân đó cuối cùng không tu thành, thì sẽ không có gì cả, sẽ không có thiên thể tương lai, không có vị trí của họ, hết thấy những gì họ đại biểu sẽ không còn nữa, sẽ giống đồng dạng như người thường.

Đệ tử: Học viên chỗ chúng con không nhiều lắm; chúng con viết các bài phỏng vấn riêng về đệ tử thì có phải là sẽ bộc lộ học viên cho tà ác hay không?

Sư phụ: Có vấn đề ấy. Có đôi lúc học viên ở địa khu đó không đông, nếu chư vị trong bài phỏng vấn riêng mà viết ra rằng mình là [tới từ] nơi nào, thế thì tà ác có thể sẽ đoán ra. Do đó trong sự việc này Minh Huệ Net nhất định phải cẩn thận, không được để lộ họ ra, cần chú ý an toàn cho họ.

Đệ tử: Tiết mục truyền hình “Minh Huệ tiêu điểm” từng khởi tác dụng rất là tốt trong giảng chân tướng; nhưng sau này vì vấn đề [thiếu] nhân viên nên đã dừng rồi. Hiện nay chúng con muốn khôi phục chương mục đó, cũng có [thử làm] một đoạn thời gian rồi, tuy nhiên vì các loại nhân tố, [nên] vẫn chưa có thể khôi phục được.

Hôm nay nghe Sư phụ giảng Pháp, [con nghĩ] phải chăng tiết mục đó không cần làm nữa?

Sư phụ: Tôi đã nói vậy sao? Làm gì thì chư vị tự mình thương lượng với nhau mà làm; [câu hỏi] quá cụ thể rồi. Chư vị làm gì thì tôi đều không phản đối, miễn là việc giảng chân tướng thì tôi đều ủng hộ. Vấn đề lớn nhất chính là chư vị như thế nào để có thể thương lượng cùng làm cho tốt. Như thế nào để có thể [các việc đưa ra] đều được thực hiện; có lực lượng để thực hiện hay không, đó đều là chư vị tự mình thu xếp. Tiền đề là việc chư vị cứu người thì tôi đều ủng hộ; đệ tử Đại Pháp làm gì thì đều là vì giảng chân tướng cứu người.

Đệ tử: Một số thành phố lớn ở Trung Quốc vẫn chưa có tư liệu chân tướng nơi sở tại. Ví như «Tuần báo Minh Huệ» và cuốn sách nhỏ của nơi sở tại. Tình huống này, thì chúng con giúp đồng tu ở Trung Quốc làm ra tư liệu chân tướng của nơi sở tại của họ, hay là đợi đồng tu ở vùng sở tại tự họ làm?

Sư phụ: Thực ra, ở nước ngoài [số] người làm còn rất hữu hạn. Nếu bao hết mấy trăm thành thị ở Trung Quốc để làm phần tư liệu của nơi sở tại, thì chư vị thật sự làm không nổi. Việc này cần phải hợp tác tốt.

Đệ tử: Khi đưa đơn đăng ký rạp diễn [chúng con] gặp khó khăn; có phải là có [liên] quan đến việc [chúng con] chưa khởi kiện hành vi phá hoại của lãnh [sự] quán Trung Quốc?

Sư phụ: Chư vị có những lúc khi đăng ký rạp diễn, phải rồi, gặp phải một đề bài khó khăn lớn nhất; không phải là bản thân việc làm Thần Vận, [mà] là tà đảng Trung Cộng đang đứng sau làm loạn. Nhưng bất kể chúng làm loạn thế nào, tôi nghĩ rằng, đệ tử Đại Pháp

có con đường của mình, chư vị cứ chính niệm mà làm tiếp, tự nhiên chư vị có thể làm được thôi. Chư vị nếu bị nó làm dao động, chư vị liền không thể làm tốt những gì chư vị cần làm. Đúng vậy, chư vị có thể khởi kiện chúng, đưa chúng vạch trần ra để con người thế gian xem trái lại còn giúp cho việc bán vé. Nếu số người làm không đủ, thì cần cân nhắc rồi hãy làm, giải quyết vấn đề trọng yếu trước, sau đó mới đưa chúng ra tố tụng ở toà án. Kiện chúng không phải là mục đích, mà vạch trần chúng mới là mục đích. Thực ra tà đảng Trung Cộng không biết bản thân nó ở xã hội quốc ngoại trông xấu xí như nường nào. Ví như Thần Vận hễ đến đâu biểu diễn, lãnh [sự] quán của tà đảng Trung Cộng liền gọi một vòng điện thoại những lãnh quán các nước ở quanh đó, bảo rằng họ đừng có đến xem Thần Vận diễn xuất; kết quả là họ đều đến mua vé xem diễn xuất. Nguyên [ban đầu] rất nhiều [người trong đó] chưa có biết việc biểu diễn đó; chúng làm thế là giúp Thần Vận làm một vòng quảng cáo miễn phí. Ngoài ra khi họ mua vé đều hỏi rằng chúng (lãnh quán của tà đảng Trung Cộng) vì sao lại làm thế; quả đúng là [cơ hội] giảng cho họ chân tướng. Từ lâu tôi đã nói, rằng tà đảng Trung Cộng đừng làm gì cả thì còn đỡ, chúng hễ làm điều gì thì chính là xú sự, chính là bại sự.

Tôi chỉ giảng bấy nhiêu thôi. Đệ tử Đại Pháp chính là [có] trách nhiệm to lớn như vậy. Các hạng mục [công tác] cứu người của chư vị đều là do các đệ tử Đại Pháp chủ động tổ [chức] kiến [tạo] mà thành; khi vận hành đều đang phát huy tác dụng cực đại. Vô luận là giảng chân tướng, [hay] cứu người, thì hiệu quả đều phi thường minh hiển. Tôi quả thực rất mừng vì điều này.

Thời lúc đầu tôi rất lo về các việc cụ thể, e rằng chư vị thu xếp chưa được tốt, e rằng khi gặp các khó khăn thì không giải quyết được; do đó lúc bấy giờ rất là lo. Hiện nay tôi không lo nữa, mỗi từng hạng mục [công tác] đều được làm rất tốt, [tôi] cũng không thường gọi điện thoại cho học viên phụ trách các hạng mục [công tác] như trước nữa. Mọi người đều đã thành thực lên rồi, các việc được thực thi càng ngày càng tốt rồi. Con đường của mỗi kênh thông tấn đều là chư vị tự mình bước đi mà xuất lai, cũng xác định được phương hướng của kênh truyền thông của tự mình, cũng thu xếp được chừng mực cho mình. Đặc biệt là Minh Huệ Net, về phương diện này làm rất tốt, vẫn luôn xử lý được rất ổn, không có xuất hiện vấn đề gì lớn; về cơ bản là đang được vận hành một cách bình ổn. Trong quá trình ấy, bản thân việc không xuất hiện vấn đề đã chính là đả kích lớn nhất đối với tà ác rồi.

Sự ổn định của Minh Huệ Net, trạng thái không bị can nhiễu, đưa tin kịp thời, [những điều ấy] tà đảng Trung Cộng lúc đầu hận thấu xương, và bây giờ sợ muốn chết. Có những con người thế gian, không phải [tất cả] đều đi theo tà ác, những người bị lừa có một số thời ban đầu phản đối Pháp Luân Công nhưng bây giờ đang chuyển thành bội phục [Pháp Luân Công]; điều ấy thuyết minh rằng chư vị quả thực khởi tác dụng rất to lớn trong giảng chân tướng. Tối thiểu, như chư vị đều đã thấy, trạng thái của học viên trong và ngoài nước, trao đổi thông tin với nhau, trong những thông tin đó chư vị biết được tình huống chính thể, tình huống và trạng thái tu luyện chính thể của đệ tử Đại Pháp, cũng biết được tình huống cụ thể của việc tà ác bức hại đệ

tử Đại Pháp, cũng liễu giải được đệ tử Đại Pháp ở trong cuộc bức hại ấy là đối lại như thế nào. Đúng thế, bất kể trạng thái tu luyện của đệ tử Đại Pháp như thế nào, con đường ấy có [vị] bước đi tốt, có [vị] bước đi còn kém; nhưng Minh Huệ Net chúng ta khi kịp thời đưa tin mà khởi tác dụng hết sức xuất sắc. Vậy nên Minh Huệ Net là vĩ đại, những học viên tham gia thật là xuất sắc.

Cảm ơn mọi người! Giảng đến đây thôi nhé. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//big5.minghui.org/mh/articles/2009/9/3/207712.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/9/3/207712.html).

Có tham khảo bản tiếng Anh: [//clearwisdom.net/html/articles/2009/9/6/110635.html](http://clearwisdom.net/html/articles/2009/9/6/110635.html).

Dịch ngày 20-10-2009, chỉnh ngày 29-10-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- an dật tâm: tâm truy cầu sự an nhàn thoải mái (tên một chấp trước).
- Chính phủ quá độ: (Trung Quốc quá độ chính phủ) một nỗ lực của những người Trung Quốc có khuynh hướng dân chủ thiết lập một chính phủ tạm thời, mang tính quá độ, nhằm tiếp quản Trung Quốc một khi Trung Cộng giải thể.
- cử túc khinh trọng: trong bài này dịch là mang|có tính quyết định, đóng vai trò quyết định.
- dược đao bệnh trừ: thuốc vào là bệnh hết.
- đối chứng hạ dược: tùy chứng bệnh mà cho thuốc.
- đồng: trong bài này là đồng nhân dân tộc (nguyên) Trung Quốc; hiện nay (2009) một đồng nhân dân tộc là khoảng hơn

2600 đồng VN, 10 đồng nhân dân tệ là khoảng 1,5 đô-la Mỹ.

▪ Ông: trong bài giảng Pháp này, Sư phụ gọi Minh Huệ Net là 他 (đại từ ngôi thứ ba, chỉ người); vậy dịch thành đại từ ngôi thứ ba chỉ người (Ông), hoặc viết đầy đủ là 'Minh Huệ' (tức là như cách dịch đại từ này trong ngữ cảnh khác). Ngoài ra, khi nói về Pháp Luân, Chân-Thiện-Nhẫn, sách Chuyển Pháp Luân, v.v., thì Sư phụ cũng dùng đại từ này, nên người dịch cũng theo cách dịch như thế.

- giao lưu: chia sẻ, trao đổi kinh nghiệm (nghĩa trong bài).
- hậu nhân: con người sau này, thế hệ sau.
- lục tứ: sự kiện ngày 4 tháng 6, 1989, Trung Cộng dùng bạo lực tàn sát những người biểu tình đòi dân chủ tại quảng trường Thiên An Môn, nhằm dẹp yên phong trào đòi dân chủ bấy giờ.
- nhân tâm: tâm con người, tâm chấp trước.
- Pháp sự: việc của Pháp, thường là việc Pháp việc Đạo mà người tu luyện làm; tựa như quá khứ hoà thượng nói Phật sự là nói các việc như xây chùa, in kinh sách.
- Phong Vũ Thiên Địa Hành: tên một bộ phim giảng chân tướng, lưu hành dưới dạng đĩa phim, có thể download từ trang của Phóng Quang Minh: [//tw.fgmtv.org/fgm/artcontent.asp?artID=11853](http://tw.fgmtv.org/fgm/artcontent.asp?artID=11853).
- thể nhân: con người thể gian, con người thể giới.
- tối hậu: cuối cùng.
- Trung Cộng: đảng cộng sản Trung Quốc.
- tuyển trạch: lựa chọn.
- võng khai nhất diện: lưới (võng) chụp lại rồi nhưng có một phía (nhất diện) được mở ra (khai), nghĩ là mở một lối thoát; ở bài này, thành ngữ võng khai nhất diện được tạm dịch là mở một lối thoát.

Giảng Pháp tại Manhattan

Lý Hồng Chí

Ngày 26 tháng 3, 2006, tại New York, Mỹ quốc

[Ai cũng] đều biết Sư phụ thường ở New York đây, nên hẳn mở Pháp hội New York, số người tới khá là nhiều hơn. Đệ tử Đại Pháp trên con đường chứng thực Pháp, mỗi cá nhân đều theo khả năng có thể làm được của mình mà làm những việc mình nên làm; là vì những việc chư vị đang làm hiện nay và tu luyện của chư vị là tương quan khăng khít với nhau; đây chính là đang tu luyện. Hình thức tu luyện của chư vị chính là tu trong xã hội người thường; giai tầng khác nhau, chức nghiệp khác nhau đều có thể tu luyện; hơn nữa [tự] thân đang ở xã hội khác nhau, vận dụng các chức nghiệp khác nhau tại từng góc phố trên thế giới mà chứng thực Pháp, và cứu độ chúng sinh; đều là đang vận dụng chủng loại hình thức xã hội hiện tại mà tu luyện.

Thực ra hình thức tu luyện này, nó không chỉ là tu luyện trong xã hội người thường một cách lơ lửng và hết sức đơn giản. Sư phụ cũng từng nói với chư vị rằng ‘Đại Đạo vô hình’; về hình thức là đã khác với tu luyện quá khứ; thực ra điểm này mọi người đều đã minh bạch rồi. Địa cầu đã thành tiêu điểm của Chính Pháp vũ trụ; nếu đã là như vậy, thì những sinh mệnh nơi đây, thậm chí cho đến rất nhiều sự vật đang tồn tại ở thế giới này, đều không thể là đơn giản rồi. Trên thực tế, cứu độ chúng sinh cũng vậy, chứng thực Pháp cũng vậy, kể cả tu luyện cá nhân của chư vị, hàm nghĩa ấy đã là to lớn

phi thường. Sinh mệnh xác thực đã không phải là con người đơn giản nguyên từ đầu từng ở mặt đất; đa số là từ cao tầng đến; như vậy rất nhiều sự tình trong xã hội người thường, gồm cả rất nhiều hình thức biểu hiện của các sự vật, kỳ thực cũng không hề đơn giản. Nếu đã là như vậy, mọi người hãy nghĩ xem, chư vị ở mỗi tầng nghề nghiệp, ở mỗi tầng góc phố trong xã hội, ở mỗi tầng giai tầng xã hội mà tu luyện, đều bao hàm hàm nghĩa lớn hơn ở trong đó. Như vậy tu luyện cá nhân chỉ là cơ sở tất yếu phải có khi là đệ tử Đại Pháp; trợ [giúp] Sư cũng như cứu độ chúng sinh, và chứng thực Pháp mới là mục đích chân chính của một vị đệ tử Đại Pháp, mới có thể thực hiện thệ ước từ tiền sử. Giảng Pháp lần trước ở Los Angeles tôi cũng giảng sự việc về phương diện này rồi; mọi người có thể lên Internet mà xem.

Dẫu thế nào, là người tu luyện, thì chư vị đã biết hết thấy những gì mình làm hiện nay ở xã hội, thậm chí bao gồm cả sinh hoạt cá nhân của chư vị, đều nằm trong phạm vi tu luyện; như vậy mọi người càng cần phải đối đãi nghiêm túc hơn nữa với hết thấy những gì phát sinh xung quanh mình, đối đãi nghiêm túc hơn nữa với chủng loại hình thức tu luyện không có hình thức này của chư vị. Trước đây tôi nói với mọi người, tôi nói rằng cần làm tốt ba việc: phát chính niệm, học Pháp tốt, và giảng chân tướng cứu độ chúng sinh. Giảng chân tướng thì mọi người tích cực và nỗ lực mà làm; tất nhiên có một bộ phận học viên biểu hiện hơi buông lơi, không có tinh tấn lắm, vẫn luôn thấy cứ như là đang làm các việc. Thực ra không phải; đó là [do] hình thức tu luyện khác nhau. Đành rằng con đường tu luyện là cần đi như thế rồi; đó cũng là con đường — kể từ khi [khai] sáng thế [giới]—

mà người ta thật sự có thể tu luyện quay về trời; trước đây vô luận là pháp tu nào thì cũng là tu phó nguyên thần; [còn] chủ nguyên thần khi trăm tuổi [âm chung] là vẫn luân hồi chuyển sinh trong nhân thế; hơn nữa các chủng loại pháp tu và tín ngưỡng đều chỉ là Thần ở nơi con người mà bổ sung cho nhân loại những nhận thức về Thần và văn hoá tu hành. Đây là cơ hội lần thứ nhất [cho] con người, cũng là mục đích của việc sáng [tạo] thế giới; đặc biệt là [từ trong] hằng bao nhiêu chúng sinh vô lượng không kể xiết, chư vị có thể trở thành một vị đệ tử của Đại Pháp; thì sao mà không [tiến] bước cho tốt? Chiếu theo yêu cầu của Đại Pháp, hoàn thành thế ước từ tiền sử của chính mình. Trong chứng thực Pháp, và cứu chúng sinh, thì nhìn ngoài giống hết như sự việc trong xã hội người thường; tuy nhiên chư vị là tu luyện một cách chân chính. Nó khác với mục đích của những việc mà người thường làm; những gì mà người thường muốn thu hoạch là tuyệt đối khác với chư vị. Người tu luyện muốn đạt được đề cao cảnh giới của mình, thực hiện thế ước, rồi cuối cùng đạt đến viên mãn; mục đích ấy là tuyệt đối không giống.

Tôi cũng từng giảng rằng, đều có thể lấy bất kể một chủng [loại] hình thức nào [ở] xã hội mà tu luyện. Từ thời ban đầu nếu như tôi không đưa chủng [loại] hình thức tu luyện này phổ trùm ra các loại ngành nghề xã hội, đưa vào các loại hình thái trong xã hội, mà chỉ là vận dụng một chủng loại hình thức, hoặc lấy hình thức tôn giáo quá khứ mà tu luyện, thế thì chính là bước đi đơn nhất trên một con đường, chỉ có thể xuất gia, trong tu luyện rồi cũng có hình thức; điều ấy không dung [chứa] nổi yêu cầu hồng đại [của] Đại Pháp vũ trụ và

của Chính Pháp vũ trụ. Nếu mà là như vậy, kỳ thực, mọi người thử nghĩ xem, chúng sinh ở các góc phố trên thế gian sẽ được cứu thế nào đây? Đại Pháp cũng không thể rất nhanh chóng truyền khắp thế giới; Chính Pháp là có hạn chế về thời gian. Các đệ tử Đại Pháp làm thế nào có thể vận dụng tốt hình thức này; đó là vấn đề bước đi [sao] cho tốt [trên] con đường tu luyện. Đại Đạo vô hình; các chủng [loại] hoàn cảnh đều là cung cấp cho đệ tử Đại Pháp [môi] trường tu luyện, đều có thể tu luyện. Tu luyện của chư vị hôm nay không phải là chủng [loại] tu luyện tiểu đạo vốn do bất kể Giác Giả nào đó đã lưu lại trong văn hoá cho con người; mà là lấy trải rộng toàn thể của xã hội nhân loại đưa ra để mỗi cá nhân chư vị chọn ra phương thức tu thích hợp với mình. Tuy rằng thuận tiện, nhưng trừ tình tất ra, thì thậm chí rất khó tham chiếu giữa những mỗi cá nhân với nhau. Ấy là Đại Pháp khai sáng cho chư vị, cũng là điều trước đây chưa từng có; con đường ấy là cần phải chư vị bước đi mà thành. Trách nhiệm gánh vác là rất lớn, nhưng hình thức biểu hiện lại bình thường nhất. Người tu luyện trong quá khứ đều luôn có hình thức tu luyện, vào núi tu hành, xuất gia, cạo đầu làm hoà thượng, đến làm đạo sỹ hoặc nữ tu sỹ trong Cơ Đốc giáo, Thiên Chúa giáo, làm đạo sỹ; ‘tôn giáo toàn dân’ cũng có hình thức quản chế nghiêm khắc. Những cái đó đều không thể làm phương thức tu luyện của đệ tử Đại Pháp. Phương thức tu luyện của đệ tử Đại Pháp là vô hình; hết thấy những gì trong xã hội người thường đều thành hình thức tu luyện của chư vị. Con đường mỗi cá nhân đều khác nhau. Công tác của chư vị khác nhau, hoàn cảnh sinh hoạt của chư vị khác nhau, gia đình của từng người chư vị khác nhau,

giai tầng xã hội của từng người chư vị có vị thế ở đâu và những việc mà [chư vị] gặp phải cũng là khác nhau. Thực ra không chỉ có vậy; nếu như nội hàm mở ra ở phía sau là to lớn phi thường, thì trách nhiệm gánh vác cũng to lớn phi thường. Kỳ thực mỗi cá nhân đệ tử Đại Pháp đều đang gánh một trách nhiệm to lớn của thể hệ vũ trụ, cần cứu độ vô lượng chúng sinh trong một thể hệ to lớn như thế; không chỉ là trách nhiệm trọng đại, mà con đường cần được bước đi thật ngay chính cũng là hết sức then chốt; những sinh mệnh nào có thể được cứu độ trong Chính Pháp sẽ được Thiên giải, được thuần tịnh, quy chính; những vật thể hình thái các loại nào có thể [được] lưu lại thì sẽ trong khi [được] thuần hoá mà trừ bỏ những thứ rác rưởi của mình, lưu lại thuần chính; đó là yêu cầu trong Chính Pháp của toàn thể vũ trụ. Trên thực tế, chư vị trong tu luyện cũng là đang làm như thế một cách chủ động. Phương thức và trách nhiệm của tu luyện không hề tầm thường này, Pháp to lớn và Chính Pháp vũ trụ này, đối với đệ tử Đại Pháp mà giảng thì có hàm ý gì? Đó là trách nhiệm vĩ đại nhường ấy, đó cũng là ‘thánh duyên’ mà chư vị đã kết từ tiền sử, đó là ‘thánh đức’ tương lai khi thành tựu một sinh mệnh vĩ đại; không làm tốt có được chăng? Thực ra chư vị tương lai tu luyện viên mãn rồi, thì tầng thứ của quả vị ấy cũng là có thể nhận thấy được hiển nhiên; do đó trong quá trình này, yêu cầu đối với tu luyện cũng cao. Mà chúng [loại] yêu cầu cao này, không có ước thúc [ràng buộc] của hình thức bên ngoài nào hết, hơn nữa quản lý là lơ lửng ở xã hội người thường, chỉ có Pháp.

[Quản lý] lơ lửng ở xã hội người thường, mọi người nghĩ xem, nhìn ngoài thì thấy là phóng túng, nhưng trên

thực tế yêu cầu tiêu chuẩn đối với chính niệm chính hành trong thực tu là rất nghiêm, chính là nhìn xét ý chí thực tu chân tu của chư vị đối với Pháp. Tại thế tục này toàn dựa vào chư vị tự mình bước đi cho ‘chính’, trong hoàn cảnh phức tạp này làm thế nào có thể bước ra khỏi người thường. Người thường truy cầu gì, người thường muốn được gì, người thường làm những gì, nói những gì, hành [xử] gì, đối với chư vị mà giảng, đều là phải tu bỏ đi. Vì còn phải tu viên mãn nơi người thường, nên cần phải làm được ‘có mà vô tâm’, ‘làm mà không chấp trước’. Xoay trở lại giảng, hết thấy những gì người thường làm đều là cung cấp hoàn cảnh tu luyện cho chư vị. Chư vị là bước đi trên con đường như thế. Vấn đề dễ xuất hiện nhất trên con đường ấy chính là phóng túng bản thân mình, lẫn lộn trong người thường, đặc biệt là thời kỳ chứng thực Pháp, lúc đối mặt với áp lực, đối mặt với các loại khó khăn thì dễ bị nản tâm cùn chí. Đương nhiên chư vị rất cuộc vẫn là đệ tử Đại Pháp có thế ước từ trước, sinh mệnh của chư vị rất cuộc cũng là ‘đồng tại’ cùng Đại Pháp. Có [hiện diện] của Pháp vĩ đại nhường này, trong chính niệm chư vị là đồng tại với Đại Pháp, đó là sự bảo đảm rất to lớn. Khi chính niệm không đầy đủ không phù hợp Pháp thì sẽ thoát ly khỏi lực lượng của Pháp, thì sẽ xuất hiện sự cô lập không được giúp. Ngay cả là làm các việc Đại Pháp, cũng phải phù hợp với Pháp; nếu không thì không có lực lượng của Pháp. Mọi người hiện nay về tổng thể thực thi được hết sức tốt đẹp. Tu luyện đương nhiên cũng là một quá trình ‘sóng lớn cuốn cát đi’; nếu không đạt thì khẳng định sẽ bị cuốn đi [đào thải] trong quá trình ấy, đó cũng là ‘chính thường’. Đệ tử Đại Pháp về chính thể là tốt phi

thường, mọi người đều đang tiến về phía trước, đa số đều đã vượt qua rồi. Tất nhiên cũng có [vị] rụng ngã, cũng có [vị] lại đuối lên theo; đó cũng là ‘chính thường’. Đó chính là biểu hiện xuất hiện trong quá trình tu luyện này. Chỉ cần sự việc này chưa có đến bước cuối cùng, đối với người tu luyện, đối với chúng sinh, thì đều là cơ hội.

Do đó tôi nói rằng, dẫu rằng phương thức tu luyện nói lỏng này xem ra không có điều lệnh, không có giới luật, không có nội quy chế độ, không có người ước [chế] [câu] thúc chur vị; nhưng mà yêu cầu lại hết sức cao; là vì chur vị phải tự mình ước thúc chính mình, chur vị phải tự mình đạt đến tiêu chuẩn. Chính vì trách nhiệm lớn, tu được cao, xã hội nhân loại lại sẽ không xuất hiện ma lớn đến như thế đến trực tiếp gây rắc rối cho chur vị, do đó cụ thể lực mới tạo ra một tà đảng Trung Cộng, trong bức hại mà xét chur vị còn tu hay không tu; vọt qua được thì thừa nhận chur vị, còn không vọt qua được thì chur vị không đạt. Tất nhiên tôi không thừa nhận những điều ấy, nhưng chúng là làm như vậy đó, cũng thật sự khiến một số người mất chính niệm, rơi vào bẫy.

Còn nữa, chính là trong sinh hoạt hiện thực của chur vị có những khó khăn biểu hiện ra, nhân tâm trong xã hội hiện thực dưới sự cám dỗ và đụng chạm bởi lợi ích, tạo ra và cung cấp cơ hội tu luyện cho chur vị. Trên thực tế điều ấy là khó nhất. Quá khứ không có ai dám tu như thế, chính là vì vấn đề này. Muốn tu luyện thì bèn xuất gia, tránh né thế tục, không có can nhiễu của thế tục thì họ liền thanh tịnh. Không gặp phải những sự việc rắc rối này, cũng không gặp sự việc xúc động đến nhân tâm về lợi ích xã hội hiện thực. Như thế đối với người tu luyện mà giảng, bất kể họ tu là của ai, về tổng thể mà

giảng, thì về tầng thứ là họ có tính cuộc hạn, tu không được cao, bởi vì họ là có điều kiện, là né tránh hoàn cảnh ác liệt, né tránh mâu thuẫn. Còn chư vị trực tiếp đối mặt với các mâu thuẫn, trực tiếp đối mặt với hiện thực xã hội vốn động chạm đến nhân tâm, trực tiếp đối mặt với các chủng [loại] vấn đề về lợi ích cá nhân và chấp trước nhân tâm. Tu luyện ở thế gian con người, có thể nói đây là khó khăn nhất, không có phương thức tu luyện nào khó hơn ấy nữa.

Mọi người hãy nghe rõ, con người quá khứ nói tu khó thế này, tu khó thế kia, tu hàng mấy chục năm, cả một đời, tu hàng mấy đời. Kỳ thực họ kéo dài thời gian [tu luyện] là vì họ không có sự cảm dỗ trực tiếp, không có cái khổ lớn thế này. Loại tu luyện hiện tại của chư vị, nhìn không thấy yêu cầu ước thúc của hình thức tu luyện, nhưng tu luyện trong xã hội hiện thực, đối với người ta mà nói thì quả thực rằng ở đủ mọi phương diện đều có tồn tại cảm dỗ, rằng lúc nào việc gì đều có tồn tại việc chư vị có đạt hay không, do đó tôi nói rằng có thể tiến bước theo được mới thật là xuất sắc. Trong lịch sử xưa nay vẫn chưa có [ai] từng tu như thế, cũng không có người dám bước đi con đường này, cũng không có Thần dám bảo con người bước đi con đường này; hơn nữa [giờ] đang trong [thời] loạn thế, thêm lên đó là bức hại của tà ác, và áp lực của hình thế khủng bố.

Vì sao tôi nói rằng viên mãn của đệ tử Đại Pháp có yêu cầu cao? Gánh vác trách nhiệm lớn? Trên thực tế chính là như thế. Thêm lên đó [là] tu luyện trong hoàn cảnh thế này; rất nhiều học viên vẫn hoàn toàn ở trong trạng thái 'mê'. Một số học viên ở một trình độ nào đó, ở các trạng thái khác nhau hoặc về thị giác là có thể tiếp

xúc đến tình huống một số không gian khác. Con đường mỗi học viên khác nhau, tình huống cũng khác nhau. Kỳ thực chư vị có hiểu biết bao nhiêu thì đều là quá ít; cảnh tượng tráng quan của vũ trụ trong Chính Pháp và sự tráng quan của biến hoá về thân thể của đệ tử Đại Pháp thời tu luyện trong Chính Pháp, những điều ấy đều rất khó thấy. Bản thân cái 'mê' ấy đối với học viên là cấu thành mức độ khó khăn rất lớn. Chư vị tu luyện trong tôn giáo, chư vị tu trong bất kể loại tu luyện nào mà tránh né thế tục, nó đều không giống chúng [loại] phương thức tu luyện của đệ tử Đại Pháp hôm nay, [đối với] họ đều có thể ở các trình độ khác nhau mà đã khai một số năng lực cho họ, đều dùng bản thân thần thông để khiến người ta tinh tấn. Nhưng do cội rễ lực tà ác can nhiễu khiến đệ tử Đại Pháp về phương diện này bị đặt vào trạng thái nghiêm khắc nhất, rất nhiều học viên không thấy được biến hoá của tự mình, không thấy được thành tựu của hết thảy những gì mình làm. Trong tình huống như vậy, còn phải có yêu cầu nghiêm khắc với bản thân mình, còn phải bước đi thật tốt con đường này, đặc biệt là trong cuộc bức hại tà ác này của Trung Cộng, chư vị có thể bước ra chứng thực Pháp; trong tình huống đối mặt với áp lực, và an toàn của sinh mệnh luôn bị uy hiếp ấy, khi mà rất nhiều con người thế gian không hiểu được chân tướng và bị lừa dối che phủ, [khi] đối mặt với áp lực của các loại ý kiến của con người thế gian, mà vẫn có thể tinh tấn, thì cá nhân đó chẳng phải xuất sắc sao? Thật sự xuất sắc lắm. Ai có thể tu luyện trong hoàn cảnh như thế thì họ chính là nên được viên mãn, chính là nên được có quả vị lớn, là vì

lịch sử này từ xưa đến nay chưa có nạn lớn như thế, xưa nay chưa từng có ai dám đi con đường này. (vỗ tay)

Bất kể sự việc trọng yếu gì xuất hiện nơi xã hội nhân loại đều không hề ngẫu nhiên. Con người muốn làm gì, xem ra thì bề mặt là cá nhân ấy đã làm gì đó, thực ra đều không phải là vị ấy làm. Nếu như không có nhân tố Thần ở đằng sau lưng [họ], con người không làm nên gì cả. Mà kể cả bất kể sự vật gì hiện đang tồn tại ở xã hội hiện nay, ví dụ các hãng lớn trên thế giới có thể làm lớn, nhân loại trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học có thể tạo xuất ra những thứ nào đó, phương thức tồn tại của xã hội, trạng thái sinh hoạt của con người, những việc ấy đều không hề đơn giản chút nào. Đặc biệt là [các] sự kiện có thể chi phối hình thức của xã hội, thì đằng sau [chúng] đều có nhân tố của Thần. Đương nhiên trước đây tôi cũng đã từng giảng cho mọi người rồi, tôi nói rằng rất nhiều sự tình ở xã hội nhân loại [thì] sự xuất hiện của chúng đều có quan hệ trực tiếp với Chính Pháp. Mọi người hãy trầm tĩnh mà suy nghĩ, sự xuất hiện của mỗi từng dân tộc, sự xuất hiện của mỗi sự kiện trên chính thể thế giới, thậm chí sự cân bằng lực lượng chính trị của nhân loại hiện nay, và sự vương vít giữa các chủng sự vật, thầy đều có quan hệ trực tiếp với Chính Pháp hôm nay, thầy đều có quan hệ trực tiếp với đệ tử Đại Pháp chúng thực Pháp. Khi giảng chân tướng, đệ tử Đại Pháp vạch trần bức hại tà ác của tà đảng Trung Cộng nhưng có những người không chịu nghe, thậm chí còn ôm lấy những thứ tà đảng Trung Cộng nhồi nhét cho họ để làm lý lẽ biện giải. Kỳ thực đó đều không phải ngẫu nhiên. Mọi người thử nghĩ xem, những thứ tà ác đó, chúng chẳng phải cũng là do có cự thế lực kia trong vũ trụ thao [túng]

khổng [chế] hay sao? Cự thế lực kia chẳng phải muốn dùng lý niệm của chúng, và nhận thức của chúng để thao [túng] khổng [chế] Chính Pháp và tu luyện của đệ tử Đại Pháp hay sao? Là vì trong Chính Pháp động chạm đến mỗi từng sinh mệnh trong vũ trụ, kể cả cự thế lực, những [gì] bất thuần ấy, không đủ thuần ấy thì có thể lý giải sao? Một cách nghĩ của sinh mệnh cao tầng đều khởi tác dụng đối với hạ giới. Một người thường có một cách nghĩ thì cũng không có quan hệ với người khác, nhưng đối với bản thân thì lại có tác dụng, chỉ là lớn nhỏ [thế nào] mà thôi. Một niệm của sinh mệnh cao tầng khởi tác dụng với các chúng sinh trong phạm vi [ở] vũ trụ sở tại của sinh mệnh đó. Sinh mệnh cao tầng lớn hơn thì một niệm của nó sẽ khởi tác dụng trong một phạm vi vũ trụ rộng lớn hơn. Tất nhiên chúng sẽ không làm việc xấu trực tiếp đối với các chúng sinh ở hạ giới; nhưng một niệm của chúng chính là phù hợp với ý nguyện của lạn quỷ ở hạ giới; chúng lạn quỷ có hậu thuẫn thì mới dám bức hại các đệ tử Đại Pháp một cách tà ác như thế này. Như vậy, trong Chính Pháp, chúng muốn duy trì hình thế của cuộc bức hại này, muốn làm tê liệt thế nhân, không để con người quan tâm tới [cuộc] bức hại Pháp Luân Công, điều ấy rất dễ. Muốn con người không tiếp xúc chân tướng rằng Pháp Luân Công bị bức hại, mục đích chúng duy trì cuộc bức hại này là cái gọi là ‘khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp’, [thì] phải liên tục duy trì bầu không khí khủng bố tà ác này, là vì trong các đệ tử Đại Pháp vẫn còn một bộ phận không có ‘tranh khí’, tu chưa đủ tốt, còn có một bộ phận đang lần lượt bước ra, còn có một bộ phận chúng sinh còn chưa được đắc cứu. Chính là vì những chỗ thiếu sót của các học viên, là bị chúng

chộp được, mới khiến cho chúng dám xông cuồng làm càn. Dùng lời của chúng mà nói, chúng là vì Chính Pháp mà không tiếc hy sinh sinh mệnh của chúng; thực chất là vì để đạt mục đích của chúng mà chẳng tiếc hết thảy; do đó mà tạo cho Chính Pháp khó khăn rất lớn, thậm chí chi phối Chính Pháp.

Vậy cũng nói, hết thảy những điều này mà chư vị gặp phải khi cứu độ chúng sinh và chứng thực Pháp đều không hề ngẫu nhiên. Dẫu chỉ là việc nhỏ, một ý kiến của cá nhân, chư vị khi giảng chân tướng mà gặp các chủng các dạng người và sự việc khác nhau, đều không hề quá đơn giản; nhưng chư vị chỉ có ôm giữ tâm từ bi mà làm thì mới được. Đối với thái độ hiểu sai của người thường thì không được tranh biện; chỉ vì cứu người, cứu chúng sinh; tôi nghĩ rằng hiệu quả này có thể cải biến tất cả. Khi giảng chân tướng, tâm của chư vị nếu bị tâm người thường làm xao động, thì sẽ không làm nổi gì nữa. Khi giảng chân tướng, người thường nghe theo tà đảng Trung Cộng tuyên truyền vu khống từ trước ở các kênh thông tin, hiểu sai đối với đệ tử Đại Pháp, ghét bỏ chư vị, hoặc không muốn nghe chư vị nói, lúc bấy giờ tình cảm của chư vị bị xao động, phần nộ bất bình, không hài lòng, thậm chí không lý trí lắm, thế thì [chư vị] không còn giảng chân tướng được nữa, chư vị không cứu người được nữa. Trên thực tế tà ác cũng đang lợi dụng sự hiểu lầm của người thường đối với đệ tử Đại Pháp mà không ngừng gia tăng mâu thuẫn với nhau về tư tưởng. Nếu chư vị có chính niệm rất mạnh, thì tà ác sẽ bị giải thể. Lực lượng từ bi chân chính có thể giải thể hết thảy nhân tố bất chính; khi chư vị giảng cho họ thì chính là năng lượng đang phát phóng ra ngoài, thì sẽ

giải thể những thứ của tà ác; tà ác ở không gian khác sẽ không dám đến gần và khống chế người ta nữa. Bấy giờ giảng đạo lý cho người ta thì họ sẽ nghe; chư vị chính là phá trừ những điều giả dối mà tà đảng Trung Cộng nhồi nhét vào, là đả khai khúc mắc trong tâm của họ.

Vì vừa mới giảng Pháp xong ở Los Angeles, hôm nay lại vừa đăng bài lên Internet, nên hôm nay tôi không giảng nhiều. Nhưng có một việc tôi muốn nói với mọi người. Rất nhiều chư Thần nói bên tai tôi rằng: ‘Rất nhiều đệ tử của Ngài là không thể nói [bảo] được, hễ nói [bảo] là ‘nổ tung’ lên, nói cũng không thể nói thì sao mà được, không thể để người khác nói thì tu thế nào; đó gọi là người tu luyện nào vậy, v.v. v.v.’ Trước đây tôi biết rằng các loại can nhiễu rất nhiều, những việc cần làm khi đối mặt với bức hại này là vẫn chưa thành thực; vì để chư vị làm tốt việc chứng thực Pháp cứu độ chúng sinh, [nên] tôi vẫn luôn không giảng Pháp về phương diện này, tôi cũng không nói một cách trọng điểm cho chư vị về tình huống phương diện này. Hiện nay biểu hiện về phương diện này đã rất nổi cộm rồi, cần phải chú ý về phương diện này rồi. Làm một người tu luyện mà giảng, mọi người đã biết, ‘đả bất hoàn thủ, mạ bất hoàn khấu’, khi thật sự phải chịu tổn thất thì người tu luyện cũng chỉ đáp lại bằng một nụ cười; đó là trạng thái mà chư vị cần phải có và nhất định phải làm được; là vì chư vị không phải người thường, chư vị phải bước ra khỏi người thường. Chư vị không thể dùng cái Lý của người thường để yêu cầu bản thân; chư vị phải dùng tiêu chuẩn cao để yêu cầu chư vị; do đó chư vị nhất định phải làm được như thế.

Trong mấy năm qua, mọi người đã làm rất nhiều việc xuất sắc, công đức vô lượng; nhưng cũng xác thực là có rất nhiều học viên đã dưỡng thành một thói quen thể này, dẫu rằng mỗi ngày đều xem [sách] Pháp, cũng đọc Pháp, nhưng về phương diện này, rất nhiều người không những không cải thiện nhiều, mà tôi phát hiện rằng có rất nhiều người thì thứ đó còn khuếch đại, những người cá biệt là đã đến mức là hoàn toàn không thể đựng đến [họ] nữa, hễ nghe một tí không lọt tai là lập tức không chịu được, hễ đựng phải chấp trước cá nhân liền ‘nổ tung’ lên; cái thứ đó đã rất ngoan cố, rất lớn rồi. Không thể chịu bị người khác nói, không thể bị người phê bình, dẫu có làm sai rồi thì cũng không thể bị nói [phê bình]; như thế thì làm sao được? Đó đâu phải là người tu luyện? Dù chức vị đang làm các việc Đại Pháp và việc cứu người thì cũng phải là người tu luyện làm, không thể là người thường làm. Thậm chí có một số người làm sai rồi, người khác dẫu là thiện ý đề xuất ra, thì họ đều muốn lẩn tránh. Hễ có lỗi liền giải thích [bao biện], nói dối không chớp mắt; thậm chí hễ sai liền giải thích, tìm nguyên nhân khách quan. Loại trạng thái mà người thường cũng chẳng như thế, thì còn là hành vi của đệ tử Đại Pháp chăng? Người tu luyện là phải tiếp thu phê bình của người khác; trong sách cũng giảng rồi; còn có học viên vòng vo đẩy trách nhiệm, hễ có vấn đề, không phải là nguyên nhân phương diện này, thì là nguyên nhân phương diện kia; mà thực tại không có nguyên nhân thì biên [tạo] ra một cái [nguyên nhân]; (*mọi người cười*) “các bạn chưa biết đó thôi, lúc bấy giờ là tình huống nó thế này”, như thế này như thế kia. (*mọi người cười*) Đó còn được tính là còn khá một

chút; [những ca] nghiêm trọng kia chính là một chút cũng không thể đụng đến được. Hễ có việc này thì chư vị có biết là Thần nhìn chư vị thế nào không? Cựu thế lực lập tức ghi nhớ chư vị, biểu hiện lần này của chư vị liền bị chúng nắm thóp rồi, thế thì chư vị hãy đợi xem rắc rối sẽ đến. Vì về phương diện này tâm tính chưa đạt đến vị trí [cần phải đạt], [nên] sẽ tạo thành phiền phức lớn; hãy chú ý.

Lần giảng Pháp trước tôi có nói rằng, một khi Sư phụ giảng ra sự việc này rồi, chư vị về thì sẽ gặp phải; có người vừa ra khỏi cửa hội trường này liền gặp phải rồi. Khi mâu thuẫn đến là không cho chư vị thời gian chuẩn bị, đều là đưa đến trong tình huống chư vị chưa có chuẩn bị về tư tưởng nào cả. Sẽ không có ai đến bảo chư vị 'tôi là đến khảo nghiệm bạn, tôi là vì đề cao tâm tính của bạn mà đến để đề xuất phê bình bạn'. Kỳ thực đối phương của mâu thuẫn cũng tự họ không có rõ ràng, [mà] là vượt quan [ái] tâm tính với nhau. Bây giờ Sư phụ giảng xong Pháp [này rồi], xem chư vị có thể làm được hay không. Không có chuẩn bị tư tưởng, không có cảnh báo từ trước, đều là mâu thuẫn đột nhiên xuất hiện, giống y hệt như người thường xuất hiện mâu thuẫn. Đương nhiên, hôm nay tôi đề xuất vấn đề này, tôi nói sự việc này hy vọng rằng mọi người [khi] trở về hãy tu về phương diện này. Bất kể thói quen được sự việc gì dưỡng thành đều là sự sinh thành của vật chất. Tại không gian khác là có chủng vật chất ấy, thì ở không gian này mới xuất hiện trạng thái ấy. Thứ đó tựa như chôn mìn, chư vị đụng phải nó nó liền nổ; do đó những mìn kia không gỡ bỏ đi thì không được. Bắt đầu từ nay trở đi, vô luận là ở địa

phương nào, vô luận là ai, chỉ cần là chư vị tu Đại Pháp, thì những thứ thực [tại] [vật] chất đó tôi đều gỡ xuống cho. (vỗ tay)

Gỡ những thứ thực [tại] [vật] chất đó xuống, nhưng cái thói quen được dưỡng thành kia thì chư vị phải tự mình tống khứ. Thói quen được dưỡng thành dần dần qua thời gian, loại thói quen ấy có nguyên lai từ những chấp trước khác nhau. Có chấp trước vào thể diện; [thì] bị người ta nói [những gì] cảm thấy ngượng ngùng, về phương diện này chính là sẽ xúc động cái tâm không thể bị nói [phê bình]. Cũng có người cảm thấy bản thân là người phụ trách hạng mục [công việc] thì không thể để người ta nói [phê bình]. Cũng có người là có sở trường ở một phương diện nào đó và không để người ta nói. Cũng có người đối với những ai mà có ý kiến không tốt nên vì thế mà không để người ta nói; v.v. đủ loại phương diện. Không thể để người khác nói [phê bình] nguyên từ các chấp trước khác nhau. Dẫu là như thế nào, mọi người đều là đệ tử Đại Pháp; dẫu chư vị gánh vác là trách nhiệm gì, chư vị đều là người tu luyện; Sự phụ có trách nhiệm với tu luyện của chư vị. Chư vị cũng là như tất cả người tu luyện khác, đang tu bản thân mình, cần là cuối cùng đi đến viên mãn; cũng có trách nhiệm với tu luyện của chư vị. Có thể hôm nay vừa ra khỏi cửa liền có người đụng phải xung đột về ngôn ngữ [nói lời khó nghe], bấy giờ hãy xem xem ai sẽ ‘nổ tung’ nhé. (cười) (mọi người cười)

Từ nay trở đi chư vị sẽ là như thế, dẫu chư vị đúng hay không đúng, vấn đề [đúng-sai] ấy đối với một người tu luyện mà giảng là hoàn toàn không trọng yếu. Không được cứ tranh luận mãi, không được nhấn mạnh vào là

ai đúng ai sai. Có người vẫn luôn cứ nhấn mạnh rằng mình là đúng; chư vị đúng, chư vị không sai, vậy thì sao? Là đề cao trong Pháp chăng? Dùng nhân tâm để nhấn mạnh đúng-sai, bản thân đó đã là sai rồi; bởi vì chư vị dùng cái Lý của người thường để đo lường bản thân chư vị, chư vị dùng cái Lý của người thường để yêu cầu người khác. Tại Thần mà nhìn một người tu luyện ở thế gian, [thì] đúng và sai của chư vị hoàn toàn không trọng yếu; mà tổng khứ tâm chấp trước nhân tâm mới là trọng yếu. Trong tu luyện chư vị buông bỏ tâm chấp trước nhân tâm như thế nào mới là quan trọng. (vỗ tay) Khi đều có thể rất thản nhiên đối mặt với uỷ khuất dẫu lớn đến mấy, đều có thể bất động tâm, đều không tìm cớ cho mình, có rất nhiều việc thậm chí chư vị không cần tranh biện, bởi vì trên con đường tu luyện này của chư vị không có việc ngẫu nhiên nào cả; có lẽ khi nói chuyện với nhau làm xúc động chư vị, có lẽ cái nhân tố để phát sinh mâu thuẫn với chư vị có quan hệ đến lợi ích chính là do Sư phụ đưa vào. Có lẽ chư vị bảo rằng lời nói kia làm chư vị rất cáu, đụng trúng chỗ đau của chư vị, chư vị mới cảm thấy bị kích thích [cáu giận]. Cũng có lẽ là thật sự oan uổng cho chư vị, nhưng lời đó lại không nhất định là họ nói đâu, có thể là tôi nói đó. (mọi người cười) Bây giờ tôi chính là xem chư vị đối đãi việc ấy như thế nào; bây giờ chư vị đụng phải họ nhưng thực ra là chư vị bằng như đụng phải tôi. (cười) (mọi người cười, vỗ tay) Hôm nay chúng ta nói tới đây. Những thứ [kia] tôi có thể gỡ bỏ hết sạch cho chư vị; nhưng thói quen được dưỡng thành kia thì chư vị nhất định phải trừ bỏ đi, nhất định phải bỏ, nhất định phải bỏ. (vỗ tay)

Từ thời đầu tôi đã phát hiện vấn đề này rồi; nhưng vẫn luôn không giảng. Vì sao không giảng? Vì đệ tử Đại Pháp khi chứng thực Pháp đối mặt với các loại can nhiễu của tà đảng Trung Cộng, lợi dụng bộ máy tuyên truyền của cả một quốc gia, hàng mấy nghìn loại báo chí, mấy trăm loại đài phát thanh và truyền hình do tà đảng Trung Cộng khống chế [tất cả] đều rợp trời dậy đất đàn áp Pháp Luân Công, lợi dụng đặc vụ bày trò quỷ từ bên trong, các loại âm mưu đều thi triển hết, báo cáo toàn là vu khống và bịa đặt. Hơn nữa dân chúng toàn thế giới đều ở trong tình huống bị đầu độc; đệ tử Đại Pháp phải đối mặt với bảy tỷ người mà giảng chân tướng, [nếu] không có ý chí bền bỉ bất khuất trong chính niệm, thì không làm nổi cứu vãn chúng sinh và chứng thực Pháp; do đó mấy năm nay bất kể chư Thần đó nói thế nào, tôi cũng không giảng Pháp này. Đệ tử Đại Pháp đều rất lương thiện, người ta hễ nói một câu gì thì mình cũng không nói nữa, tà ác kia vu khống thì mình cũng không nói nữa, thế thì bất lợi đối với giảng chân tướng cứu người, càng bất lợi đối với vạch trần tà ác; do đó tôi đã không giảng Pháp này. Chính là vì vấn đề này nên tôi vẫn luôn không nói nặng về phương diện này. Hiện nay tôi nói là vì sẽ không ảnh hưởng đến chư vị làm các việc nữa; đối diện với tà ác, hiện nay đệ tử Đại Pháp đều thành thực rồi; giảng chân tướng cũng sẽ không bị ảnh hưởng nữa; mọi người đều lý trí rồi, thanh tỉnh rồi; trải qua mấy năm nay mọi người cũng biết làm thế nào; bây giờ tôi giảng cũng sẽ không tạo thành nhân tố bất lợi cho việc mọi người giảng chân tướng nữa. Như vậy từ nay trở đi, mọi người phải chú ý tu về phương diện này.

Sau lần giảng Pháp vừa rồi ở Los Angeles tôi cũng bảo mọi người, tôi nói rằng chư vị trở về là sẽ đụng phải. Đích thân tôi thấy mấy trường hợp rồi. (*mọi người cười*) Mà [nó] đến rất mãnh liệt. Nhưng nhìn thì thấy rất mãnh liệt, trên thực tế thì cũng không nói gì; có mấy học viên lập tức ‘nổ tung’, không chịu nổi, lập tức cãi cộ với người ta; hoàn toàn không là trạng thái một người tu luyện nữa. Đương nhiên không phải [ý] nói rằng mọi người tu không tốt; tôi vừa giảng rồi, không phải trách nhiệm của chư vị, [mà] là Sư phụ vì để chư vị giảng chân tướng, nên về phương diện này vẫn chưa động đến nó. Bấy giờ nếu [tôi] động [đến nó], nếu mà khi giảng chân tướng biểu hiện rất yếu nhược, thì lực độ sẽ nhỏ. Tuy nhiên hiện nay xem ra thói quen được dưỡng thành kia đã thật sự khó bỏ rồi. Thứ thực [tại] [vật] chất kia tuy không còn nữa, nhưng hễ đụng đến liền không được nữa rồi. Tôi đã gặp mấy trường hợp; tôi bèn giảng cho họ, tôi nói rằng chư vị có tới Pháp hội Los Angeles chẳng? Tôi chưa nói sang câu thứ hai thì họ liền minh bạch ra: ‘A, sai rồi; thưa Sư phụ, con sai rồi’. (*mọi người cười*) Vậy đó, rốt cuộc là người tu luyện, nhận thức được rồi thì họ sẽ sửa; ai cũng muốn làm tốt, chỉ là khi mâu thuẫn kia tới [thì] nó là đột nhiên xuất hiện. Đâu có nói rằng ‘mâu thuẫn tới rồi, chư vị chuẩn bị sẵn sàng chưa?’ Cũng không có chuyện như vậy; chính là đột nhiên xuất hiện. Đương nhiên, ‘băng dày ba thước không bởi lạnh một ngày’, tuy không còn thứ thực [tại] [vật] chất đó nữa, [nhưng] thói quen được dưỡng thành, và có những thứ khiến người ta hễ mở miệng liền nói xuất ra, đã thành tập quán rồi, muốn trừ bỏ đi là không dễ; nhưng nhất định phải bỏ.

Tôi biết, trong quá trình ấy, có lẽ có người hể ra khỏi cửa thì làm chưa tốt, nhưng không được nản lòng. Sư phụ biết trong quá trình tu luyện của chư vị, rồi thì đến cuối cùng cũng sẽ làm tốt thôi; đó là những việc trong quá trình tu luyện; tuy nhiên bản thân chư vị không được phóng túng. Chư vị nói ‘mình cứ từ từ đã’, vậy không được! Làm người tu luyện mà giảng thì chư vị phải tinh tấn, chư vị phải là ngay lần đầu đã làm tốt là tốt nhất, càng làm càng tốt mới được! Từ nay trở đi, đặc biệt là khi các đệ tử Đại Pháp hợp tác với nhau để làm việc nào đó, chư vị nhất định phải đặc biệt chú ý. Trong tu luyện [thì] những gì không nên có [thì] tôi đều không lưu lại cho chư vị, chỉ lưu lại duy nhất một chút thứ đó thôi; bấy giờ là vì không thể để ảnh hưởng giảng chân tướng, nên không động đến [nó] cho chư vị. Thực ra từ thời đầu giảng Pháp, từ trước 20-7-1999, những lời này tôi cũng đã giảng lặp đi lặp lại rồi; là vì bấy giờ tôi nghĩ rằng, ngộ nhờ cữ nhân tố làm ra sự việc nào đó, nếu chúng thật sự muốn lấy chiêu cũ ra đối đãi đệ tử Đại Pháp, nếu không có tạo được cơ sở thật tốt, vậy thì rất nhiều học viên có thể không qua được, có thể không tu nữa, có thể không đạt nữa, rút xuống rồi; do đó bấy giờ tôi nhấn mạnh khá nhiều, giảng khá nhiều, về phương diện tu luyện tâm tính ấy tôi đã nói hết sức nhiều. Đến 20-7-1999 trở đi tôi không đề cập lại nữa, đặc biệt là vấn đề này thì tôi nhất mực không giảng nữa; nguyên nhân tôi cũng nói với mọi người rồi; do vậy bắt đầu từ nay trở đi, mọi người đều phải làm cho tốt, tôi cũng thấy rằng quả thực có những người làm được hết sức tốt; cũng có [người] biểu hiện như [vượt] qua rồi, nhưng trong tâm chưa có qua, trong tâm vẫn đang bứt

rút. (*cười*) (*mọi người cười*) Miệng thì không nói nữa, biểu hiện cũng rất thản nhiên, nhưng trong tâm vẫn còn tức; (*cười*) tuy nhiên, vẫn được tính là có thể trầm tĩnh. Đó đã là bước thứ nhất rồi; vì đối diện với đệ tử Đại Pháp có tầng thứ khác nhau, [thì] yêu cầu đối với người tu luyện khác nhau là cũng khác nhau; Chư vị nào làm được tốt thì yêu cầu cho chư vị là cao hơn một chút, đề cao nhanh hơn một chút. Tu luyện mà; chính là như vậy; quan [ái] nào mà đặt ra nhỏ, chư vị sẽ chỉ có thể đi một bước nhỏ; cái quan ấy mà đặt ra lớn, thì chư vị chính là nhảy vọt.

Ngoài ra đề cập một điểm khác; chính là đệ tử Đại Pháp cần chú ý về phương diện sinh hoạt. Như mọi người đã thấy rồi, không phải là vợ chồng mà có quan hệ nam nữ bất chính, ấy là tội ác của nhân loại, phá hoại gia đình, [làm] bại hoại nhân luân. Từ thời kỳ đầu tôi đã thấy vấn đề này; tu luyện trong xã hội người thường, [thì] vấn đề lớn nhất chính là vào thời loạn thế mà đối diện với cám dỗ của [giới] tính ở xã hội người thường. Vấn đề này đối với người tu luyện mà giảng, quá khứ là yêu cầu phi thường nghiêm khắc; vô luận là chủng [loại] tu hành nào xét cũng là rất nặng. Quá khứ nếu một người xuất gia mà phạm giới về phương diện này, thì chư vị đừng tu nữa. Nếu là một đệ tử được Thần Tiên nào đó dẫn vào núi tu, ai mà phạm lỗi này, thì chư vị vĩnh viễn là xong rồi. Sự tình nghiêm túc đến như thế. Là đệ tử Đại Pháp, chư vị tu trong Đại Pháp còn thần thánh hơn; nhưng có một số học viên lại không chú ý như thế. Dẫu cái Lý ở thế gian con người nơi xã hội là như thế nào, con người coi vấn đề này ra làm sao; thì đã làm người tu luyện thì phải [lấy] tiêu chuẩn cao, và cái

Lý siêu việt khỏi người thường để xét và đối đãi vấn đề này, là [cần] chiếu theo yêu cầu của Thần mà làm. Người có quan hệ nam nữ bất chính thì cũng chính là phạm tội; Thần không có làm những việc dơ bẩn ấy; mà người tu luyện chúng ta chẳng phải tu luyện hướng về Thần sao? Chẳng phải đang bước trên con đường [thành] Thần sao? Tại sao không thể theo gương chư Thần? Tại sao không thể chiếu theo yêu cầu của Thần mà làm? Hơn nữa có người còn phạm nhiều lần? Vậy đâu được?

Như mọi người đều biết, chúng ta đều biết rằng tối hậu của các dự ngôn trong lịch sử đều là để cho con người hôm nay nghe. Trong rất nhiều dự ngôn đề cập rằng, “những người có thể còn lại cuối cùng đều là thuần tịnh, thân thể đều là kiên tịnh”. Họ nhìn nhận rằng việc bảo trì sự thuần tịnh của con người là quan trọng nhất, không gì quan trọng bằng điều ấy; do đó [ai] được lưu lại nhất định là những người như thế, [ai] tu luyện thành cũng nhất định là những người như thế, người được lưu lại trên Trái Đất cũng nhất định là như thế. Mọi người [thử] nghĩ xem, Thần trong vũ trụ khi nhìn thấy đệ tử đại Pháp làm những việc kia thì họ sẽ đối đãi chư vị như thế nào? Dùng tiêu chuẩn của họ đối với một người sẽ thành Thần mà yêu cầu, chư vị hãy làm loại việc kia thì đáng sợ nhường nào? Hễ ai phạm lỗi về phương diện này, Thần của khắp trời đều sẽ nhìn nhận rằng nhất định phải đánh hạ chư vị xuống, là tuyệt đối không thể chấp nhận, tuyệt đối không thể thừa nhận chư vị; do đó nạn mà chư vị gặp phải từ nay về sau, có rất nhiều nhân tố là những Thần đó họ thuần túy là tống chư vị xuống; chư vị thử nói xem điều ấy gây khó khăn cho tu luyện đến nhường nào? Do đó họ mới khiến chư

vị tái phạm mãi, phạm nhiều lần mà không sửa, cuối cùng trong xung đột tâm tính mà nhấn chur vị xuống tà ngộ. Bao biện chính mình; không ngừng bao biện cho mình thì sẽ [sang] tà ngộ; cuối cùng thì thậm chí đối với [Pháp] Lý của Đại Pháp cũng không nhìn nhận nữa, cuối cùng sẽ sang phản diện. Khá nhiều người tà ngộ, chur vị tướng họ thật sự nguyện ý tà ngộ ư? Rất nhiều là vì phương diện này không có làm tốt nên bị tà ác dui vào sơ hở mà tạo thành. Do đó những tà ác kia chuyên môn [đi] tóm cứng những nhược điểm đó của chur vị, chính là nắm cứng những thứ đó của chur vị mà không buông. Hễ chúng nhìn nhận rằng hoàn toàn không đạt nữa rồi, dùng tiêu chuẩn của chúng thì như thế hoàn toàn không thể tu luyện [được] nữa, thì chúng nhất định nghĩ biện pháp tống chur vị xuống, nghĩ biện pháp khiến chur vị bị huỷ rút đi. Đương nhiên chúng cũng biết, Lý Hồng Chí sẽ không buông bỏ đệ tử của Ông, sẽ tiếp tục độ họ. Nhưng chur vị biết chằng? Chúng sẽ khiến chur vị sang phía phản diện, làm ra những việc có lỗi với Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp, [trở] thành công cụ bị tà ác lợi dụng. Đã phạm tội không thể tha thứ đối với Đại Pháp thì còn biết làm sao? Chúng chính là muốn khiến [những ai] phạm phải lỗi lầm kia bị đẩy đến bước như vậy. Quả thực đã đến bước đó rồi thì thật sự không thể độ được nữa, vì chur vị đã không cách nào bồi thường được nữa rồi; thế thì độ sao đây? Chính Pháp là có tiêu chuẩn, tu luyện của đệ tử Đại Pháp cũng là có tiêu chuẩn; về phương diện này tại sao không chú ý? Bôi nhọ Sư phụ, bôi nhọ đệ tử Đại Pháp, tạo thành ảnh hưởng xấu xa như thế.

Còn có một vấn đề; chur vị là tu luyện trong xã hội người thường; vấn đề đối diện với người nhà vốn không

tu luyện, vẫn luôn xử lý không tốt. Tất nhiên, vẫn là câu nói ấy, ‘băng dày ba thước không bởi lạnh một ngày’; ngay từ đầu không xử lý tốt thì oán giận tích lại quá thâm sâu, dần dần về sau tạo thành một loại gián cách, dường như hoàn toàn không xử lý nổi. Vấn đề này sẽ gây khó khăn cho đệ tử Đại Pháp trong chứng thực Pháp. Phàm là xuất hiện vấn đề này, thì cái sai là ở đệ tử Đại Pháp, là vì ngay từ đầu xử lý không tốt nên mới khiến nó biến thành như thế. Kỳ thực rất nhiều sự việc chư vị có thể hợp tác được tốt, an bài nếu mà tốt, thì sẽ không gây trì hoãn [khi] làm các việc Đại Pháp. Chính là vì bản thân làm chưa có tốt, sơ sót xem thường điểm này.

Mọi người biết rằng Chính Pháp và tu luyện là nghiêm túc; ai tu thì vị ấy đắc chính quả. Thân nhân sẽ vì chư vị tu thành mà được đắc phúc báo; chứ quyết sẽ không phải là những người thân thích, bằng hữu, cha mẹ con cái vốn không tu luyện mà lại theo đó viên mãn. Là sinh mệnh cá thể, không tu luyện thì họ nên là như thế nào thì sẽ là như thế ấy; chư vị không thay thế họ được, chư vị cũng không gánh vác cho họ được. Nếu họ không phá hoại Pháp, họ cũng không tu luyện, vì sự viên mãn của chư vị thì họ sẽ có phúc báo, có [người] thậm chí có thể đến thế giới của chư vị làm chúng sinh trong thế giới của chư vị, cũng có thể tương lai đắc phúc báo ở tại thế [giới này]; đều là xét xem duyên phận thế nào. Vì chư vị là từ hoàn cảnh này mà tu luyện xuất lai, nên họ hàng và thậm chí tổ tiên cũng được lợi ích. Trái lại, những người bức hại đệ tử Đại Pháp, can nhiễu Chính Pháp, [thì] vì họ, nên tổ tông đều có tội và vì thế mà sẽ bị hạ địa ngục. Người trong nhà, chư vị có thể bảo họ tu luyện là tốt nhất; họ không thể tu luyện thì chư vị cũng

nên để họ làm một sinh mệnh mà [sẽ] được cứu, ít nhất làm một người tốt, họ mới có thể đắc phúc báo. Một số học viên ngay từ đầu không có làm tốt, sơ sót xem nhẹ việc này; nguyên nhân lớn nhất chính là cho rằng: ‘Họ là thân thích của tôi, họ là cha mẹ tôi, họ là con của tôi, tu Đại Pháp là việc quá tốt rồi, [vậy] tôi quyết định, tôi bảo họ đều phải tu’, do vậy lời nói mang theo tính cưỡng chế, hoặc ‘các vị nhất định phải nghe tôi’. Thời khắc then chốt của sinh mệnh thì người khác không thể thay thế được, lời chư vị nói là không được tính [thay cho họ]. Những việc trong sinh hoạt ở thế gian con người thì chư vị có thể thay thế họ, những việc của họ thì thậm chí chư vị [còn] có thể quyết định cho họ; nhưng thật sự đến thời khắc then chốt liên quan đến sinh mệnh ấy, thì sinh mệnh lựa chọn gì, thì không còn là đơn giản nữa. Người ta không phải chỉ có một đời; đời này là người nhà của chư vị, đời sau họ là người nhà của người khác, đời kế tiếp nữa thì không biết là chuyển sinh đến đâu nữa; bất quá chỉ là duyên phận một đời mà thôi; chư vị lẽ nào có thể thay thế sự vĩnh viễn của sinh mệnh của họ mà lựa chọn? Chỉ có là chư vị thật sự có nguyện vọng cứu độ họ, coi họ như là một sinh mệnh cần cứu độ, [thì] chư vị xem xét việc này sẽ khác ngay. Chính là nói [lên] rằng rất nhiều việc mà phương thức đối đãi khác nhau, thì hiệu quả thu được cũng khác nhau.

Đương nhiên, còn có một số đệ tử Đại Pháp trẻ tuổi, kết hôn với người thường; có [vị] thật sự bị cái ‘tình’ lôi xuống, biến thành người thường, còn người thường hơn cả người thường nữa; còn có người chịu can nhiễu rất lớn, bản thân cảm thấy lực bất tòng tâm, vừa sợ ảnh hưởng quan hệ vợ chồng, vừa sợ việc của Đại Pháp

làm không tốt, cũng biết rằng ảnh hưởng tu luyện bản thân mình; đưa đẩy đến cuối cùng thì tâm lực kiệt quệ, không biết thế nào mới tốt nữa. Kỳ thực, hãy trầm tĩnh mà suy xét, [thì] những việc đó đều có thể giải quyết. Một khi bộ Pháp này đã là truyền như thế này tại thế gian con người, ở xã hội người thường mà tuyển định ra phương thức tu luyện như thế này, khẳng định là hết thảy những gì gặp phải ở xã hội người thường đều có thể giải quyết; chính là xét xem chư vị đối đãi người nhà như thế nào, có thể dùng chính niệm đối đãi việc đó không, có thể dùng chính niệm của một người tu luyện để giảng cho rõ ràng không. Nếu xử lý tốt, thì sẽ tốt; xử lý không tốt, thì sẽ trái lại.

Kỳ thực giảng chân tướng ở người thường cũng là như thế; bất kể họ giữ thái độ gì, chư vị đều ôm giữ tâm từ bi đối đãi với họ, [thì] từ sâu thẳm trong tâm linh họ, phía minh bạch trong sinh mệnh họ đều hiểu cả. Nếu chư vị làm qua loa bề ngoài, thậm chí bị tâm người thường dẫn động, thì nhất định sẽ không thu được hiệu quả tốt. Sự việc thần thánh đến thế, sự việc quyết định tương lai của một sinh mệnh, lẽ nào có thể tùy tiện như vậy? Qua loa bề ngoài như vậy? Lẽ nào có thể bị tâm người thường dẫn động? Thực ra nói là ‘giảng chân tướng’, chư vị chẳng phải là đang cứu họ sao? Chư vị chẳng phải độ người sao? Chư vị không độ được họ, còn bị họ lôi đi. Cái tâm kia bị túm chặt là vì có chấp trước. Không có chấp trước, thì ‘các vị không thể dẫn động được tôi’. ‘Tôi giảng chân tướng một cách hết sức lý trí, và có chính niệm’, thì hiệu quả sẽ khác.

Rất nhiều đệ tử Đại Pháp chẳng quản vạn dặm xa xôi đến tham gia Pháp hội, đến được đây là không hề

dễ dàng; là vì mỗi cá nhân đều có công tác, đều là tranh thủ thời gian nghỉ cuối tuần đi máy bay tới lui mà đến. Đến rồi thì cũng có thể có rất nhiều lời muốn nói với Sư phụ, cũng có thể có một số nghi vấn muốn đề xuất. Là vì Pháp hội Los Angeles vừa xong, hơn nữa muốn chỉnh lý thành sách, vậy nên quá nhiều thì thật sự tiêu hoá không nổi; hôm nay không giảng nhiều nữa. Bởi vì mùa hè có khá nhiều Pháp hội, lần sau tôi giảng nữa. (vỗ tay)

Nhân tiện tôi giảng một chút nữa, sự việc giảng chân tướng này chỉ có thể lực độ càng ngày càng lớn, không thể phóng túng, quyết không thể phóng túng. Nếu như nhân loại thật sự xuất hiện việc mà như dự ngôn đã nói, thì tương lai hối hận cũng đã muộn. Không thể [làm việc] có lỗi với chúng sinh, có lỗi với thế nguyện mà mình lập từ tiền sử. Hơn nữa cuộc bức hại tà ác này còn chưa kết thúc, chúng ta không có bất kể lý do gì để lơ là lỏng cả. Làm đệ tử Đại Pháp mà giảng, kỳ thực, chư vị không phải là làm cho người khác đâu, cũng không phải là làm cho Đại Pháp, đương nhiên càng không phải làm cho tôi, Sư phụ [của chư vị]. Hết thấy những gì chư vị [làm] đều là [vì] tu luyện của chư vị, bởi vì tu luyện này chính là chủng [loại] hình thức tu luyện như thế; hình [thức] vô hình. Hết thấy những gì chư vị gặp trong xã hội đều là việc nội trong phạm vi tu luyện của chư vị, để xem chư vị đối đãi thế nào. Đối diện cuộc bức hại này, đương nhiên cũng là nội trong phạm vi tu luyện của chư vị. Do đó chư vị từ nay trở đi làm sao bước đi cho tốt con đường của mình, cũng chính là làm thế nào tu bản thân cho tốt. Đối với một số vấn đề cá biệt xuất hiện, tôi không định giảng nhiều, vì mọi người đều trầm tĩnh cả rồi, biết rằng [chúng] đều không phải ngẫu nhiên,

đều là có nguyên nhân; tôi cũng hy vọng mọi người có thể chính niệm đầy đủ hơn, trong tu luyện thì tinh tấn hơn, đừng để tà ác dúi vào sơ hở, như thế thì đệ tử Đại Pháp [mới] bớt chịu tổn thất. Đặc biệt là bây giờ giảng chân tướng cần người [làm], cần có nhiều người hơn nữa tham gia giảng chân tướng cứu chúng sinh, nhiều người hơn nữa tham gia các hạng mục [công việc] phá trừ bức hại của tà ác; như vậy thiếu đi một người là thiếu đi một lực lượng rất lớn, thêm một người là thêm một lực lượng rất lớn; do đó tôi không muốn rơi rụng một ai cả, cũng không muốn mất, [hoặc] mới sớm đã để họ rời đi nữa. Viên mãn của đệ tử Đại Pháp là không có vấn đề nữa rồi; nhưng chư vị mới sớm đã rời đi, cũng là tạo thành tổn thất cho [việc] đệ tử Đại Pháp làm các việc, cũng là bị cự thế lực dúi vào sơ hở. Hiện nay cần người [làm], không được tạo thành tổn thất. Tôi muốn mọi người tận lực làm cho tốt, chính niệm đầy đủ hơn, tránh tổn thất.

[Tôi] giảng đến đây thôi, cảm ơn mọi người. (*toàn trường vỗ tay nhiệt liệt*)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: //big5.minghui.org/mh/articles/2009/9/12/208261.html.

Có tham khảo bản tiếng Anh: //clearwisdom.net/html/articles/2009/9/27/111144.html.

Dịch ngày 8-11-2009; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **ái diện tử:** thích cái bộ mặt [của mình], tâm chấp trước

vào thể diện; trong bài này *ái diện tử tâm* được dịch là *tâm [chấp trước] vào thể diện* (tên một chấp trước).

- **băng đông tam xích phi nhất nhật chi hàn:** băng đóng dày đến ba thước là không phải do cái rét một ngày mà thành (thành ngữ Trung Hoa), thành Roma không phải xây trong một đêm, người ta không thể thành tài mà không trải qua thời gian trui luyện.

- **chính thường:** bình thường đúng như cái lẽ phải là như thế.

- **dụ hoặc:** dụ dỗ mê hoặc (diễn nghĩa đại khái), trong bài dịch là *cám dỗ*.

- **dự ngôn:** lời báo trước, tiên tri.

- **dưỡng thành:** dung dưỡng mà thành (diễn chữ nghĩa).

- **đại lãng đào sa:** trong bài này dịch là *sóng lớn cuốn cát đi*.

- **đồng tại:** ở cùng thời-gian|không-gian (diễn trên chữ nghĩa).

- **hạ giới:** thế giới bên dưới (diễn chữ nghĩa bề mặt).

- **hữu nhi vô tâm, tố nhi bất chấp trước:** trong bài này dịch là *có mà vô tâm, làm mà không chấp trước; vô tâm* → không để trong tâm, không có tâm chấp trước.

- **kiền tịnh:** trong sạch, thuần tịnh.

- **nhân luân:** luân thường đạo lý của con người.

- **phúc báo:** báo ứng có phúc, phước báo.

- **thế nhân:** con người thế gian, con người thế giới.

- **tranh khí:** tạm hiểu là *nỗ lực, phấn đấu* (chưa sát nghĩa lắm).

- **tướng pháp:** cách nghĩ, ý nghĩ, ý tưởng, ý kiến; trong bài này tạm dịch là *cách nghĩ, ý kiến*.

- **Trung Cộng:** Đảng cộng sản Trung Quốc.

Giảng Pháp tại hội nghị Đại Kỷ Nguyên

Lý Hồng Chí
Ngày 17 tháng Mười, 2009

(vỗ tay)

Mọi người vất vả quá, thật rất vất vả. Từ khi thành lập báo Đại Kỷ Nguyên trở đi là đã đi trên con đường biết bao trắc trở; trong quá trình từ không biết đến biết ấy quả thực ma nạn trùng trùng. Từ khảo nghiệm tâm tính trong tu luyện cá nhân và can nhiễu do ngoại giới tạo thành, từng bước từng bước vượt qua là không hề dễ dàng. Đại Kỷ Nguyên hôm nay có được thành tựu thể này, tôi nghĩ rằng là nỗ lực chung của các học viên ngồi đây, và của cả những học viên tham dự Đại Kỷ Nguyên mà lần này không đến đây tạo thành. Trong chứng thực Pháp, Đại Kỷ Nguyên xác thực có tác dụng rất to lớn; mọi người đều thấy điều đó rồi. Tư duy của con người thực ra tương đối đơn giản; rất nhiều người họ là tin những gì các kênh truyền thông nói, thông thường nguồn tin tức mà đa số người ta có được là đến từ các kênh truyền thông; như vậy công cụ thông tin này đối với việc cứu vớt độ thể nhân và chứng thực Pháp là rất có lợi; trên thực tế trong giảng chân tướng quả thật có hiệu quả hết sức tốt đẹp. Về điểm này, tôi cũng thay cho con người thế gian mà cảm tạ chư vị. (vỗ tay)

Từ báo Đại Kỷ Nguyên từ khi bắt đầu làm cho đến hiện nay, đã có được sức ảnh hưởng rất to lớn. Điều ấy thuyết minh rằng trong quá trình làm báo chí, dù thể nào đi nữa, tuy trạng thái tu luyện có rất nhiều chỗ chưa

như ý, nhưng [phần] chủ lưu là tốt, thành tích là không thể xoá nhoà; điều này hết sức tốt. Theo triển vọng trước mắt mà xét cũng nên là càng ngày càng tốt hơn; ngoài ra người thường đối với tờ báo Đại Kỷ Nguyên cũng càng ngày càng coi trọng hơn. Có rất nhiều kênh truyền tin tiếng Trung ở tình huống kinh tế suy thoái hiện nay đều rất khó kinh doanh, một số đã đóng cửa rồi. Nếu mọi người làm tốt hơn lên một chút thì sẽ phát triển nhanh hơn; sự việc gì cũng không hề ngẫu nhiên; mọi người làm mà tốt, trong cứu độ chúng sinh sẽ có thể nhượng ra con đường rộng rãi hơn cho chư vị, thị trường có thể sẽ lớn hơn; như thế chính là tạo ra điều kiện tốt đẹp hơn cho việc chư vị làm báo chí này cho tốt. Tuy nhiên tự bản thân chư vị cần phải biết lợi dụng thời cơ này, nghĩ biện pháp khiến nó có thể duy trì ổn định vững vàng giống như công ty kênh truyền thông thông thường của xã hội. Thời đương sơ mới bắt đầu mọi người đều là coi nó như một công cụ giảng chân tướng, không có nghĩ nhiều quá, thậm chí có người coi nó như một dạng truyền đơn mà làm. Hiện nay tất nhiên đã khác rồi, mọi người cũng dần dần ý thức được rằng không thể mang tư tưởng tạm thời ấy nữa, cần phải làm tốt việc báo chí này, hơn nữa cần đi theo con đường chính quy.

Bất luận về quản lý hay về kinh doanh, thì tôi vẫn nghĩ rằng nên lấy kinh nghiệm của công ty người thường làm gương là tốt hơn. Nhưng khi bắt tay làm thông thường khá là khó; khó ở chỗ nào? Chính là về ‘phối hợp với nhau’. (cười) Các đệ tử Đại Pháp đều tài giỏi; trong lịch sử chư vị đều từng làm Vua; (cười) nhưng Trung Quốc có một câu này: “một núi không

thể chứa hai hõ”; (*mọi người cười*) một vị Vua quyết định thì dễ rồi; chà, nhưng mà có nhiều Vua đến như thể cùng nhau, thì chủ ý sẽ nhiều lên, ý kiến sẽ nhiều lên, hơn nữa đều là có tính độc đoán rất mạnh mẽ. Đó chính là khó khăn lớn nhất mà đệ tử Đại Pháp gặp phải khi phối hợp với nhau; loại trở ngại này đến từ tự thân chư vị. Nơi đây mỗi người đều có năng lực, thậm chí năng lực rất lớn; việc làm ra là sánh với nhiều người nơi người thường; tuy nhiên tương đối mà giảng thì về phối hợp đó chính là phiền phức. Bấy lâu nay vẫn tồn tại vấn đề này: chư vị làm sao có thể phối hợp cho tốt, có thể thống nhất ý kiến mọi người cùng nhau kết thành một khối mà làm, thêm vào năng lực của chư vị, đó thật sự là không gì có thể ngăn cản nổi. Cho nên tôi đang nghĩ: phải chăng là đợi đến khi chư vị tu càng tu được tốt, thì về phương diện này chư vị càng gần lại hơn, lực lượng càng lớn hơn? (*cười*) Nếu như mọi người trong khi gian nan nhất mà có thể làm được như thế, thì ấy mới là có thể cải biến cục diện rất nhanh được, mới có thể làm tốt những gì chư vị nên cần làm.

Nhưng mà thời gian không đợi người, hình thế không đợi người; dù thế nào đi nữa, bây giờ các đệ tử Đại Pháp cần phải phối hợp cho tốt. Hình thế hiện nay yêu cầu chư vị phối hợp cho tốt; chỉ có phối hợp tốt thì mới có thể hoàn thành tốt thệ nguyện mà chư vị cần hoàn thành, mới có thể làm cho tờ báo này có sức mạnh hơn nữa. Những kênh thông tin lớn kia trong xã hội người thường, bất kể là về quản lý hay về kinh doanh, đều thật sự đáng cho chư vị lấy làm gương. Họ là dựa vào một tờ báo mà nuôi được mấy nghìn người; họ làm sao làm được thế? Ngoài ra người làm công trong các

kênh thông tin ở xã hội người thường, dẫu là biên tập, phóng viên, hay gồm cả người in ấn, v.v. họ đều có lương sánh với chuẩn mực của xã hội, thu nhập không hề thấp. Tôi nghĩ rằng, tuy chức vị vô cùng vất vả, cả một quá trình từ không biết cho đến biết như thế, vậy thì trong quá trình thực hiện cũng nên nghĩ đến làm sao để nó kinh doanh tốt hơn, đặt gốc rễ chắc chắn hơn ở xã hội, khiến nó không còn bị bối rối bởi những vấn đề như chi phí in ấn và phối hợp của nhân viên nữa. Mỗi cá nhân đệ tử Đại Pháp trong quản lý chính quy là sẽ có phân công. Phân công không có tương đương với tu luyện tầng thứ cao thấp, không phải nói là ai làm biên tập, ai làm phóng viên, hoặc ai làm công tác có tính bình thường, thì họ phải là tu cao hay họ là tu kém hơn; không có loại so sánh ấy. Chức vị biết chăng, trước đây trong giới tu luyện, thông thường đều là ai khổ sở nhất, thấp nhất thì mới tu được tốt nhất; phân công công tác ấy, nó là công tác bất đồng, nó không có tỷ lệ với tu luyện đâu; không phải vậy đâu. Tu luyện là tu nhân tâm; trong mỗi hoàn cảnh, mỗi giai tầng đều có thể tu luyện, chứ không có nói rằng giai tầng nào đó ở xã hội là có thể tu cao, còn giai tầng nào đó tu không cao bằng; không hề có thuyết pháp này. ‘Tu’ là nói về cảnh giới tâm tính cũng như trách nhiệm và thái độ của đệ tử Đại Pháp đối với việc cứu độ chúng sinh.

Công việc làm Đại Kỳ Nguyên này cũng như thế; vô luận chức vị đảm nhận công tác nào ở đây, đều không đại biểu cho chức vị tu luyện được cao hay thấp; chỉ xét chức vị tinh tấn hay không. Tu luyện mà, Thần Phật chỉ nhìn vào nhân tâm, chỉ nhìn chức vị đối với tu luyện của mình có tinh tấn hay không. Tại người thường dẫu chức vị

công tác nào hay hoàn cảnh nào, nó chỉ là cung cấp cho chư vị một hoàn cảnh tu luyện, cung cấp một phương thức mà có thể tu luyện. Về điểm này mọi người nhất định phải rõ ràng, giữ mình cho vững, vứt bỏ đi cái tâm bất bình của con người. Phân công chính là sẽ có quản người khác và bị người khác quản; nói ‘bạn quản tôi vậy thì tôi không hài lòng’, ‘bạn chỉ huy tôi vậy thì tôi không hài lòng’. (cười) Kỳ thực, nếu mọi người đều là phát tự nội tâm rằng muốn làm thật tốt tờ báo này, thì nói nặng nói nhẹ, ai chỉ huy ai, ai phục tùng ai, thấy đều không là vấn đề gì lớn.

Các đệ tử Đại Pháp cùng với nhau, chư vị thông thường không nguyện ý nhất [là] ai chỉ huy ai; nhưng chư vị nếu công tác ở xã hội người thường, thì trong công ty ông chủ nói sao chư vị đều nghe thế; vậy là người thường chỉ huy thế nào chư vị đều nghe. Còn công việc của tự bản thân chúng ta sao lại không được? (cười) Hễ tôi giảng ra rồi thì có thể mọi người đều minh bạch; nhưng thật sự gặp tình huống cụ thể, đặc biệt là khi mâu thuẫn đến thì trong tâm không vượt qua dễ dàng. Đương nhiên, tôi nghĩ rằng đây có một tình huống khác với trong công ty người thường. Công ty người thường một khi mở ra là có trả công, sinh hoạt là cần dựa vào đó, cho nên cần nghe theo người ta; lĩnh lương của người ta rồi, mà không nghe thì tất nhiên không được. Trước hết chúng ta chưa nói về trách nhiệm lịch sử của đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp và sự vô giá của tu luyện; nếu một số học viên mới, học viên không được tinh tấn lắm thì quả thực là tồn tại vấn đề về phương diện này cũng là rất khách quan thôi, rốt cuộc là con người đang tu luyện; nhân tố của đời sống hiện thực

nơi xã hội đối với họ cũng không thể bỏ qua; vậy chư vị chính là kinh doanh tờ báo này cho tốt, để nó có thể đi lên về mặt lợi ích kinh tế, chư vị đều thành người làm công chính thức, có trả tiền thù lao như bình thường.

Kỳ thực, hiện nay chư vị đã có cơ sở rất tốt rồi. Tờ báo có ảnh hưởng to lớn nhường này, năng lực của đệ tử Đại Pháp đều rất lớn, toàn thân và tâm đều đặt cả vào làm việc này, thị trường mà lớn thì sẽ giải quyết; hãy dụng tâm một chút về phương diện này, thật sự làm nó cho tốt. Đều nghĩ như thế làm như thế; một số ít người nghĩ như thế thì không được; cần mọi người đều phải phối hợp. Hãy thật sự làm thành cỡ như một công ty, thật sự có thể làm như thế, thì cũng không tồn tại vấn đề có nguyện ý để người khác quản hay không nữa, cũng không tồn tại vấn đề [lo thu nhập cho] cuộc sống nữa. Tờ báo mà làm được tốt, cứu chúng sinh và chúng thực Pháp cũng có sức mạnh hơn.

Trước mắt có một số địa phương về kinh doanh đã có thể cân bằng [lỗ lãi], có nơi hơi có lãi một chút, đều rất đáng mừng; tuy nhiên chư vị không thể dừng lại ở đó. Rất nhiều người phụ trách nhìn nhận rằng chúng ta cân bằng là được rồi, đó là tiêu chuẩn rồi. Thế không được; mọi người thử nghĩ xem, nếu chư vị nhiều người đến vậy mà không cần đi làm cho công ty người thường để giải quyết vấn đề sinh sống, bản thân tờ báo là đã có thể giải quyết rồi, toàn lực đặt hết cả vào đó, nếu tờ báo này có thể biến thành một công tác bình thường của xã hội người thường, có phát lương như bình thường, thế thì chư vị chẳng phải vừa làm việc mà đệ tử Đại Pháp cần làm, vừa có được đảm bảo cho sinh hoạt? Tốt quá phải không?

Kỳ thực từ lúc ban đầu khi chur vị làm việc này tôi đã nghĩ như vậy rồi. Nếu thật sự làm được đến bước ấy vậy thì tôi rất mừng. Tôi không hề ngại đệ tử Đại Pháp phát tài lớn đâu. Chur vị làm các việc càng lớn, chur vị càng có tiền thì tôi mới cao hứng; chính là e rằng chur vị không làm nổi. Chur vị đều có năng lực kinh doanh lớn, thế thì chur vị sẽ có thực lực lớn để làm các việc đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp phải không? Thế chẳng quá tốt rồi ư? Xưa nay tôi không hề bảo chur vị hãy giống các vị tu Đạo trong núi, một xu tiền cũng chẳng thiết; là vì tu luyện trong xã hội người thường cũng không thể như thế được. Tôi không hề bảo chur vị như thế; tôi vẫn luôn nói rằng tu luyện Đại Pháp phù hợp ở mức tối đa với tu luyện hình thức ở xã hội người thường. Nhưng tôi nói thế chứ chur vị không được sang cực đoan; không phải là bảo chur vị từ nay bắt đầu để hết cả tâm tình vào việc kiếm tiền; (*mọi người cưỡi*) việc của đệ tử Đại Pháp mà không làm, thì sẽ không được; việc của đệ tử Đại Pháp là cần làm. Then chốt là chur vị nay có điều kiện rồi, cần tranh thủ làm báo chí cho thật tốt.

Thực ra vẫn luôn có người nghĩ rằng, ‘mình làm chút kinh doanh nào đó để nuôi Đại Kỳ Nguyên’, ‘mình đầu tư một chút nào đó để giúp Đại Kỳ Nguyên giải quyết một chút gánh nặng kinh tế’. Nghĩ vậy không sai; tôi là nói rằng chur vị sao không thử dụng tâm một chút để bản thân Đại Kỳ Nguyên làm cho tốt? Nếu thật sự có thể làm được đến mức độ như vậy, chẳng phải gì cũng có sao? Thực ra là có thể làm được. Từ triển vọng của Đại Kỳ Nguyên mà xét và tình huống kinh tế của xã hội hiện nay mà xét, quả thực đang tạo ra điều kiện cho chur vị. Nếu chur vị có thể khiến nó có phối hợp tốt về quản

lý, đặt hết tinh thần sức lực vào thị trường này, khiến hiệu quả kinh tế được nâng lên cao hơn, thế thì có thể bảo đảm rằng một bộ phận người [làm] sẽ có thu nhập. Sau đó, khi mà kinh tế càng ngày càng tốt hơn, thì sẽ có thể trở thành hoàn toàn là một hãng vận hành một cách bình thường, có thể nuôi được tờ báo, nuôi được những người tham gia; đó là hoàn toàn có thể làm được. Mấy năm trước tôi nói rằng, ấy là mục tiêu; còn hiện nay nói rằng, đó là đã khả thi rồi.

Giờ đây ở một số địa phương còn kém hơn phần nào; tôi nghĩ rằng ấy đều là vấn đề về mức độ coi trọng của chức vị. Có một số nơi học viên làm tốt hơn, nhưng lại dễ thoả mãn. Đại Kỷ Nguyên làm được cân bằng [kinh tế] là chưa đủ đâu; không có nghĩ làm cho tốt hơn, không có nghĩ đến biện pháp trở thành một doanh nghiệp chính thức từ đó mà phát huy tác dụng lớn hơn nữa trong cứu độ chúng sinh giảng thanh chân tướng. Tôi đang suy nghĩ như thế, gồm cả Đài truyền hình Tân Đường Nhân nữa; một đoạn thời gian trước đây tôi bảo với họ, tôi nói rằng chức vị cần đặt bộ phận những người làm quảng cáo làm thị trường cố định lại là có trả công, hơi thấp một chút cũng không sao, cần làm cho cuộc sống của bộ phận học viên đó được ổn định, có thể chuyên tâm làm việc. Hiện nay họ đã đang làm vậy rồi; nghe nói rằng hiệu quả rất tốt. Nếu như chức vị nghĩ đến thật sự làm sao cho nó được tốt hơn, có sức mạnh hơn, chức vị có điều kiện thì có thể thử làm như vậy xem sao.

Bởi vì chức vị có rất nhiều việc cần làm, cần làm tốt công tác người thường, cần quản các việc gia đình, đệ tử Đại Pháp còn phải có thời gian học Pháp luyện công, còn phải giảng chân tướng, còn phải tham gia các hạng mục

[công việc] Đại Pháp, gồm cả việc của Đại Kỷ Nguyên. Nếu lấy việc giảng chân tướng và việc làm kênh thông tin của đệ tử Đại Pháp hợp lại làm một, thế chẳng phải bớt phần thời gian phải chia tải ra không? Hơn nữa vừa giải quyết vấn đề cuộc sống, giải quyết vấn đề công tác xã hội người thường, làm thế quá hay vậy sao không làm? Tôi cảm thấy [xu] thế ấy là tất yếu. (cười) Chư vị cũng không phải là làm đầu tiên đâu; vì Tân Đường Nhân đã đang làm vậy rồi. Còn nữa, Học viện Nghệ thuật Phi Thiên có những giảng viên giảng dạy toàn thời gian lâu dài, cũng đều có động chạm tới vấn đề về sinh hoạt. Hiện nay họ cũng đều được trả công rồi; chỉ là hơi thấp. Dần dần thuận theo điều kiện tốt hơn lên, thuận theo diễn xuất của Thần Vận dần dần có ảnh hưởng rộng lớn hơn, thu nhập cao hơn chút, họ sẽ dần dần được tăng lương tháng.

Nói đến đây, [tôi] lại nói một chút việc khác. Học viên các địa phương bán vé cũng rất vất vả, do đó về phương diện này tôi cũng nghĩ rằng phải chăng là uỷ khuất cho học viên bán vé các địa phương. Nhưng may thay là mọi người cũng đều rõ ràng là vì việc cứu người, bán được một vé là bằng như cứu một người; cho nên việc ấy mọi người đều có thể thu xếp thật tốt các quan hệ. [Nhưng] cũng sẽ không để mọi người trường kỳ làm như thế mãi; đến khi thật sự là Đoàn Nghệ thuật Thần Vận có ảnh hưởng lớn trên thế giới, Thần Vận hể đến là chỉ cần làm quảng cáo là người ta đều tới xem; đến lúc đó các đệ tử Đại Pháp toàn bộ rút lui, không hề cần phải bận tâm bán vé nữa. Hiện nay đang nỗ lực về phương diện này; tôi nếu muốn làm bất kể việc gì thì tôi nhất định phải làm việc ấy cho tốt. Tờ báo Đại Kỷ Nguyên

cũng nên làm như vậy, nhất định nhanh chóng đạt tới mục tiêu ấy.

Những đặc vụ của tà đảng Trung Cộng đang làm loạn ở hải ngoại, mọi người đều biết rồi. Chư vị hễ bán quảng cáo là chúng gọi điện thoại làm phá hoại. Những lưu manh ấy hễ làm một lần sẽ bị báo ứng một lần, tội mà lớn rồi thì sẽ bị ác báo. Thế nhân đều là vì Pháp mà tới [thế gian]. Chư vị mà thật sự hết sức nghiêm túc mà làm, thì chúng sẽ uống công tự dẫn vật. Then chốt là cần bỏ công phu để làm, không được làm qua loa. Đặc biệt là khi chư vị gặp vấn đề thì cần phải giảng chân tướng, để người ta thấy rõ bộ mặt miệng lưỡi lưu manh của Trung Cộng. Chừng nào lưu manh Trung Cộng còn làm loạn, chư vị còn cần phải làm việc đó một cách thiết thực thì mới được. Thực ra đặc vụ Trung Cộng không có bản sự lớn nhường ấy. Đảng sau chúng là nạn quý phụ thể do cụ thể lực an bài; mục đích là khảo nghiệm xem thế nhân có thể được cứu độ hay không. Khi mà chân niệm của người ta được bày xếp cho chính rồi, thì [qua] một câu nói hay một niệm, người ta sẽ không quy về hiện tại quản nữa, mà thuộc về người tương lai rồi; đặc vụ lưu manh sẽ không còn chiêu gì nữa.

Chỉ cần chư vị tiếp xúc người ta chính là đang cứu người, kể cả chào bán quảng cáo. Người ta đứng về phía nào, có đạt hay không, đều là được bài đặt [vị trí] trong việc đệ tử Đại Pháp tiếp xúc với người thường; chớ coi trọng việc kia. Chư vị càng coi cái khó đó là lớn, thì việc càng khó làm, ‘tướng do tâm sinh’, vậy thì việc đó càng phiền phức hơn. ‘Tướng do tâm sinh’ còn có tầng ý nghĩa này, là vì chư vị đặt nó lên cao, đã coi tự mình thành nhỏ. Hãy coi việc kia không ghê gớm gì, việc cứu người

là việc lớn như vậy, hãy làm những gì chư vị cần làm, trong tâm vững vàng tự tin hơn, gặp gì nghe gì không thuận tâm lắm, không như ý lắm thì cũng đừng chú tâm vào đó; hãy đường đường chính chính làm những gì mình cần làm. Đừng bị tà can nhiễu, đừng bị chúng lay động, vậy thì những nhân tố bất hảo sẽ không từ chính mình sinh ra, tà ác sẽ thành nhỏ bé, bản thân chư vị sẽ cao lớn, chính niệm sẽ đầy đủ. Thật sự đều là như thế.

Văn hoá nửa-Thần là có nội hàm; ‘tướng do tâm sinh’ cũng có một tầng ý nghĩa như vậy. Vì con người trong hoàn cảnh xã hội là có một phạm vi của tự mình, tâm tình của bản thân mình sẽ ảnh hưởng đến việc của mình. Đệ tử Đại Pháp còn hơn như thế, vì gánh vác sứ mệnh cứu độ chúng sinh, phạm vi là lớn hơn. Đệ tử Đại Pháp toàn thế giới là bao dung toàn bộ thế gian; mỗi cá nhân có một phạm vi. Chư vị gặp gì, tiếp xúc gì, thấy đều là nhân tố trong phạm vi của chư vị. Chư vị có thể chính niệm đầy đủ, thì chư vị có thể là cao lớn trong phạm vi của mình; và trong phạm vi của mình, chư vị đè ép những thứ bất hảo xuống. Mỗi đệ tử Đại Pháp đều có thể làm được điểm này thì toàn thế giới biến đổi; vì mỗi cá nhân chư vị là bao trùm một phạm vi rất lớn trong thế giới này, đại biểu cho chúng sinh một phương. Tôi vẫn thường bảo chư vị hướng nội tu, có vấn đề thì tìm ở tự mình. Khi chư vị phát chính niệm thanh lý bên trong tự mình, đó là chư vị khiến tư tưởng bản thân thuần chính và đồng thời thanh lý cái hoàn cảnh ở bên trong phần của chư vị mà tự mình đảm nhận. [Nếu] mỗi đệ tử Đại Pháp đều có thể đối đãi một cách đúng đắn đối với phát chính niệm, lúc bình thường chính niệm rất đầy đủ, thì rất nhanh sẽ có thể giải thể toàn bộ tà linh khắp

thế gian. Tất cả đệ tử Đại Pháp đều minh bạch rồi, đều có thể nghiêm chỉnh làm được chính niệm đủ cả mười phần, thì một ngày là giải quyết xong vấn đề. Mỗi cá nhân đều giải thể hết các nhân tố bất hảo trong phạm vi mà mình đảm nhận, vậy toàn thế giới chẳng phải đều biến đổi rồi ư? Kỳ thực thể nhân cũng có phạm vi của mình, chỉ là một trường rất nhỏ bé mà thôi, không bao gồm người khác; tâm tình của tự thân một người cũng sẽ dẫn đến kết quả của một số việc. Người thường không biết được tầng ý nghĩa này của “tướng do tâm sinh”; thực ra chính là: nhân tố của mình cải biến hoàn cảnh của mình. ‘Tu chính mình’, ‘hướng nội tâm’, những lời ấy tôi đã nói hết sức minh bạch rồi, hết sức rõ ràng rồi, (*cười*) nhưng không có được bao nhiêu người có thể coi trọng điều này; kể cả các việc mà đệ tử Đại Pháp làm cũng là tình huống này.

Kể cả làm [các việc] quảng cáo, quản lý kinh doanh, tìm tài trợ, v.v. của Đại Kỳ Nguyên, đủ mọi phương diện cũng đều tồn tại vấn đề có thể dùng chính niệm đối đãi hay không. Đương nhiên, hình thể chính thể vẫn còn tồn tại nhân tố cự thế lực đang thao túng tình huống của việc này. Chúng chẳng phải đang dúi vào sơ hở? Chư vị đều làm chính thì chúng không dúi vào sơ hở được. Có lúc cảm thấy thanh lý tà ác mà không kiên tịnh, làm sao lại còn có nữa? Đúng vậy, nếu chư vị tu luyện một ngày liền có thể viên mãn, lập tức thành Phật, thế thì không gọi là ‘tu luyện’ nữa. Những quan niệm và những thứ bất hảo được dưỡng thành khi người ta ở trong cuộc sống hiện thực là rất khó có thể lập tức làm cho kiên tịnh; những thứ có tính thói quen cần phải bỏ thói quen đó đi. Phương thức tư duy đã là như thế rồi,

vậy từ trên tư duy phương thức ấy mà uốn nắn nó cho chính, thì mới có thể không xuất vấn đề. Chư vị nói ‘tôi không phải đã thanh lý kiên tịnh rồi sao?’ Đúng, phát chính niệm, trường ấy đều sáng lên, nhưng mà, hễ đứng lên thì trong đầu lại chính là tư duy người thường, nghĩ vấn đề và làm các việc thì lại quay về như cũ; thì nó lại sản sinh. Thậm chí khi phát chính niệm thì niệm đầu tư tưởng của chư vị còn chưa có thể ổn định lại; một bên phát chính niệm thanh lý tiêu diệt những thứ bất hảo, còn một bên đang sinh chúng ra. ‘Tu’, chính là tu chính mình; thực ra, chính là chuyện như vậy.

Còn nữa, chính là chư vị làm người phụ trách vẫn luôn nói với tôi rằng Đại Kỷ Nguyên tổng bộ ở đây rất khó khăn, các địa phương không có coi trọng tình huống ở tổng bộ; bởi vì một phần lớn [việc] biên tập đều là từ tổng bộ ra, nhân lực được dùng khá nhiều, nỗ lực dồn vào khá lớn. Các địa phương chỉ là lấy tờ báo đó rồi thêm các tin tức vùng sở tại vào, làm cũng khá nhẹ nhàng; chỉ nghĩ bản thân ở đó dùng bù lỗ là được rồi, không quan tâm tổng bộ ra sao. Phàm đã là một chính thể, Đại Kỷ Nguyên là một công ty tập đoàn, vậy chư vị cần cân nhắc đến vấn đề của tổng bộ. Vấn đề này là cần phải phối hợp, là cần nghe theo quản lý tổng thể từ tổng bộ nơi đây; tôi cảm thấy như thế mới tốt. Đặc biệt là ở các phương diện mà có tính dựa vào tổng bộ tương đối lớn, cũng sẽ tạo thành áp lực lớn hơn cho họ. Làm sao quản lý cho tốt, thật sự khiến nó có thể xác lập chỗ đứng ở xã hội người thường, vận hành bình ổn; tôi nghĩ rằng về phương diện ấy chư vị hãy nhân dịp họp mặt này mà nghiên cứu kỹ lưỡng cẩn thận. Thật sự làm nó thành một thực thể kiên cố, có thể kinh doanh rất tốt, ngoài ra

các đệ tử Đại Pháp tham gia còn có thể ở đó giải quyết vấn đề cuộc sống, đồng thời có thể toàn thân và tâm đặt vào nơi đây, khiến nó có sức mạnh hơn nữa trong chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh; đó mới là điều tôi muốn có. Người tham gia có thể giải quyết vấn đề thu nhập; ấy là điều mà chư vị cần làm ở bước tiếp đây; không thể chỉ thoả mãn với cân bằng [lỗ lãi]. Tất nhiên, với những [địa phương] còn bù lỗ, tôi nghĩ rằng chư vị cần thật sự đặt công sức nỗ lực hơn; chứ không thể cứ mãi tụt hậu. Các đệ tử Đại Pháp, chư vị đều nói làm tốt những gì đệ tử Đại Pháp cần làm, thật sự có thể khởi tác dụng trong Chính Pháp, trợ Sư Chính Pháp. Chư vị cần dụng tâm thì mới có thể làm được; không dụng tâm thì sẽ trở thành gánh nặng bị kéo theo; làm không được lại còn can nhiễu và không thực hiện được nổi lời hứa của đệ tử Đại Pháp; thật sự phải coi trọng thì mới được.

Thuận tiện [tôi] lại nói một chút về Đại Kỷ Nguyên tiếng Anh và các loại ngôn ngữ khác. Tôi biết rằng khó khăn hiện nay khá nhiều; chủ yếu là không đủ người làm; đó là nan đề lớn nhất. Tôi nghĩ, nếu chư vị khi mà có thể làm Đại Kỷ Nguyên tiếng Trung thật tốt, thì đồng thời, cũng là giúp phần tiếng Anh mở mang thị trường, mở mang ảnh hưởng. Vì Đại Kỷ Nguyên tiếng Trung mà có ảnh hưởng lớn nhường ấy ở xã hội, người ta ai cũng biết, nhưng đọc thì không hiểu, vậy làm sao đây? A, có bản tiếng Anh, có bản tiếng Pháp, có bản tiếng Đức, các loại ngôn ngữ khác. Làm tốt thì sẽ tạo ra điều kiện. Hiện nay có khó khăn trước mắt, vì tờ báo tiếng Anh bây giờ đang gặp tình huống giống với tình huống mà tờ báo tiếng Trung gặp phải vào lúc ban đầu; nổi cộm nhất là thiếu người làm. Nếu chư vị có thể kiên trì không ngừng

làm cho tốt những gì cần làm, thì các phương diện đều sẽ dần dần giải quyết. Vì các học viên mới, dù như thế nào đi nữa, cũng đang không ngừng gia nhập; họ sẽ dần dần thành thực hơn lên; một khi đã thành thực, vậy có thể tham gia. Con đường của chư vị là được bước đi vượt qua như thế: chư vị về phương diện nào cũng bước đi cho đúng bước đi cho chính, thì cửa đóng được mở, đường sẽ mở rộng ra. Bất kể là hạng mục [công tác] nào, con đường đều là bước qua như thế cả. Cuộc diện không có khai mở là do phối hợp không tốt, coi trọng chưa đầy đủ mà thành. ‘Nhân tâm’ ngáng trở con đường của bản thân chư vị, cho nên con đường ấy cứ mãi gặp ghèngh trắc trở, bước đi không dễ, phiền phức không ngưng. Chính là vì nhân tâm quá nhiều, khi vấn đề xuất hiện thì duy hộ bản thân chứ không phải Pháp. Tôi nghĩ rằng mọi người hãy nỗ lực không ngừng, rất ráo thì sớm muộn cũng nên làm cho tốt.

Mà Đại Kỷ Nguyên các loại ngôn ngữ khác cũng rất then chốt; bởi vì đệ tử Đại Pháp chính là hy vọng duy nhất cho sự được đắc cứu của thế nhân ở bất kể góc phố nào địa phương nào trên thế giới. Nếu bảo tôi, Lý Hồng Chí, Sư phụ của các đệ tử Đại Pháp, lại đi làm việc này nữa thì không được; đây là chư vị nhất định phải làm. Tôi mà làm nữa thì đó là việc sau Pháp Chính Nhân Gian rồi. Trước khi Pháp Chính Nhân Gian chư vị cần cứu nhiều người, để nhiều người thế gian hơn nữa được lưu lại. Chính là trong quá trình chư vị làm các việc giảng chân tướng, chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh này mà khiến con người được lưu lại qua Đại Kiếp; bộ phận những người ấy mới xứng, khi Pháp Chính Nhân Gian, thấy được chân tướng của vũ trụ và của hết thảy sự việc

từ khi sáng thế đến nay; sau đó, tôi mới đến làm các việc Pháp Chính Nhân Gian. Bởi vì việc của con người không đơn giản như thế đâu; một tầng không gian này cần được lưu lại; nên còn rất nhiều việc cần phải làm. Việc cứu chúng sinh là cần chú vị làm; trong thời gian ấy là gây dựng uy đức cho chú vị, trong chính niệm chính hành mà bước trên con đường về viên mãn; tôi mà đi làm thì chính là can nhiễu chú vị. Có một số học viên mà nhiều việc nhỏ cũng phải tìm tôi giải quyết; đó là tương đương với [việc] không có tiến về viên mãn. Vì chú vị là đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp, việc ấy đã định rồi, việc là phân thành hai bước mà làm: tu luyện thời kỳ Chính Pháp và Pháp Chính Nhân Gian. Việc tu luyện thời kỳ Chính Pháp này là đã đến lúc cuối rồi, sinh mệnh tà ác nhất đã không còn nữa rồi, thời kỳ hoàn cảnh khủng bố nhất đã qua rồi. Lô đệ tử Đại Pháp này có nhiệm vụ và trách nhiệm phải gánh của lô đệ tử Đại Pháp này; chính là chú vị phải cứu độ thế nhân, từ đó viên mãn chính mình, vả lại việc này đã làm đến mức độ như thế này rồi; chính là như vậy. Nếu muốn cứu độ nhiều hơn nữa con người trên toàn thế giới thì phải là đệ tử Đại Pháp làm, chính là chú vị làm.

Đương nhiên trong đó còn có một nhân tố khác. Thế nhân ở Trung Quốc tuy biến thành rất không tốt, bị tà đảng Trung Cộng làm bại hoại quan niệm của con người, đạo đức rất thấp kém, xã hội ấy tuy đã không còn ra cái dạng gì nữa, tuy nhiên, ở đó xác thực là có rất nhiều các Vương của các dân tộc của các thời kỳ chuyển sinh vào đó rồi. Dẫu là của dân tộc nào, thậm chí rất nhiều Vương từ thiên thượng cũng chuyển sinh tới đó rồi. Hoàn cảnh ở đó bị làm loạn như ở đây, cự thế lực

trong vũ trụ chính là muốn trong tình huống loạn như thế mà xem ai có thể bước ra được. Từ hiểm ác, từ áp lực mà có thể đắc Pháp thì chúng mới thừa nhận; chúng biết rằng một cá nhân hễ được đắc cứu thì sẽ liên quan đến sự được đắc cứu của vô lượng chúng sinh đằng sau họ, cũng sẽ liên quan đến sự được đắc cứu của chúng sinh và thế nhân của dân tộc khác mà từng có thời được họ làm Vương; sự được đắc cứu của người Trung Quốc sẽ khiến rất nhiều chúng sinh của các dân tộc trên thế giới này được đắc cứu. Những gì đệ tử Đại Pháp ở xã hội quốc tế làm sẽ sinh ra ảnh hưởng ở Trung Quốc. Đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc làm được phi thường tốt đẹp, khắp nơi là chân tướng. Đệ tử Đại Pháp ở xã hội quốc tế và đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc làm ấy là các việc cùng một dạng; cho nên chư vị cần giảng chân tướng đối với Trung Quốc với lực phải thật mạnh, kể cả Đại Kỷ Nguyên các thứ tiếng khác ở Tây phương thì giảng chân tướng tạo thành ảnh hưởng ở xã hội quốc tế, cũng đều sẽ sinh ra ảnh hưởng đến người Trung Quốc và xã hội Trung Quốc, đều là trợ giúp cho nơi đó. Đừng quản hiện nay là thời kỳ gì, bức hại đến khi nào kết thúc, hãy chỉ quản là đi làm thôi. Khi thật sự kết thúc rồi mọi người đều hối tiếc. Trước khi làm xong, chưa đến Pháp Chính Nhân Gian, thì mọi người chỉ quản là đi làm thôi; trong cứu người thì nên làm thế nào thì hãy làm như vậy, hãy hết sức làm sự việc này tốt gần nào hay gần ấy, điều thành tựu chính là chư vị—đệ tử Đại Pháp.

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng

tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//big5.minghui.org/mh/articles/2009/11/10/212440.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/11/10/212440.html).

Có tham khảo bản tiếng Anh: [//clearwisdom.net/html/articles/2009/11/15/112402.html](http://clearwisdom.net/html/articles/2009/11/15/112402.html).

Dịch ngày 22-11-2009; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **bán Thần văn hoá:** văn hoá nửa-Thần.
- **chủ lưu:** dòng chính, thành phần chủ đạo.
- **dưỡng thành:** dung dưỡng mà trưởng thành.
- **kiền tịnh:** sạch sẽ, tịnh sạch, hết sạch.
- **nan đề:** đầu bài khó, bài (toán) khó, vấn đề khó giải.
- **nhân tâm:** tâm con người, tâm chấp trước.
- **nhất sơn bất tàng nhị hổ:** một núi không tàng chứa hai hổ.
- **sáng thế:** khai sáng thế giới, sáng tạo thế giới.
- **thanh lý:** làm cho tịnh sạch, bỏ đi những gì bất tịnh bất thuần bất chính.
- **Trung Cộng:** đảng cộng sản Trung Quốc.
- **tướng do tâm sinh:** tướng là từ tâm mà sinh ra (diễn giải theo chữ nghĩa bề mặt). Người Hoa nói câu *tướng do tâm sinh* thường là ý nói tướng mạo, thần thái của một cá nhân là phản ánh tâm tính của cá nhân ấy (lượng thiện, thuần khiết, v.v.); kiểu như người Việt chúng ta nói *trông mặt mà bắt hình dong*. Giới tu luyện có nhận thức câu này ở một tầng nghĩa khác; câu này là có nội hàm. Trong bài này Sư phụ có giải thích rõ về hàm nghĩa ấy. Chữ *tướng* này có trong từ *diện tướng* (tướng mạo), cũng có trong từ *sự tướng, chân tướng*.

Tinh tấn hơn nữa

Lý Hồng Chí

Ngày 24 tháng Bảy, 2010, Giảng Pháp tại Washington DC

(Toàn hội trường đứng lên vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu)

Mọi người vất vả quá! *(các đệ tử vỗ tay nhiệt liệt, nói: Sư phụ thật vất vả!)* Các đệ tử Đại Pháp đang hoàn thành sứ mệnh của mình khi làm các hạng mục [công việc], đang hoàn thành lời hứa của mình khi ở các hoàn cảnh và ở các giai tầng, các vị thật vất vả! *(các đệ tử vỗ tay nhiệt liệt)*

Hiện nay xem ra điều chư vị nói và hứa ‘trợ Sư Chính Pháp cứu độ chúng sinh’ ấy, trên thực tế đã phát huy tác dụng trong giảng chân tướng, đã thấy được thành tựu, cũng thấy được rằng hết thấy những gì chư vị làm đều là đang hoàn thành sứ mệnh của chư vị, quả thực rất xuất sắc. Đây không phải chỉ là một xung động nhất thời, không phải là một câu khẩu hiệu đâu. Những gì chư vị phát thệ phải làm từ lúc đương sơ, thì nay đang được thực hiện và hoàn thành ở trong quá trình cuối cùng, thế nên nói rằng các đệ tử Đại Pháp xuất sắc. Dù thế nào đi nữa, chư vị đã vượt ra được từ cuộc bức hại tà ác nhất. Như mọi người đã thấy, dẫu tà ác còn tồn tại lâu đến đâu, hay tà ác kia thay đổi các thủ pháp khác nhau, thì đều vô dụng. Có một điểm mà mọi người đều hết sức rõ ràng, là lịch sử của thế giới này có thể đi cho đến hôm nay, chính là để lưu lại cho đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh, giai đoạn lịch sử này chính là tồn tại vì

để thành tựu đệ tử Đại Pháp và hoàn thành thệ ước của chư vị. Tất nhiên, đây không phải chỉ là thệ ước của chư vị và những lời hứa của bản thân mà chư vị cần hoàn thành, đây có quan hệ với Chính Pháp, quan hệ với vô lượng chúng sinh vũ trụ, sự kiện to lớn nhường ấy. Chư vị mà làm tốt những gì mình cần làm, hết thấy trong tam giới cũng được làm cho tốt, những can nhiễu đến Sư phụ trong Chính Pháp cũng giảm thiểu đi.

Trên thực tế dấu chư vị nếm trải bao nhiêu ma nạn, mọi người va chạm qua lại, hay lúc phối hợp với nhau có can nhiễu nhân tâm, dấu như thế nào đi nữa, chư vị đã vượt được qua rồi. Hy vọng rằng trong quá trình cuối cùng, các đệ tử Đại Pháp gắng hết sức cứu thật nhiều người, thực thi tốt hơn nữa, khiến uy đức của bản thân vĩ đại hơn nữa. Chư vị không được buông lơ về phương diện này, hãy làm thật tốt hơn nữa. Toàn thể thời kỳ lịch sử giai đoạn này đều là lưu lại cho các đệ tử Đại Pháp, để đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp, nói cách khác, vũ đài của nhân loại là để cho các đệ tử Đại Pháp. Chớ thấy rằng các ngành nghề trên thế giới đều vẫn tuần tự làm những gì cần làm, các quốc gia khác nhau và các dân tộc khác nhau đều vẫn đang vận hành trong các trạng thái xã hội giữa chúng với nhau, ấy vậy mà, hết thấy điều ấy đều tồn tại vì Đại Pháp. Bất kể lịch sử xa xưa lưu lại bao nhiêu truyền thuyết về tối hậu của nhân loại, bất quản là từ khi Đại Pháp khai sáng ra tam giới cho đến nay, nhân loại biết được hoặc mờ hoặc tỏ, hoặc nhiều hoặc ít về kết quả cuối cùng của nhân loại nhiều đến đâu, vô luận là có bao nhiêu người qua 'hiện thực' mà hình thành thế giới quan như thế nào, kỳ thực tất cả sinh mệnh đều đang chờ đợi triển hiện cuối cùng

của nhân loại hôm nay. Tôi thấy rằng hết thảy cũng đều ở vĩ thanh cuối cùng rồi, chỉ là rất nhiều người không dám thừa nhận triển hiện một cách hiện thực từng bước từng bước này, vào lúc trước khi kết thúc cần phải đến thì những chúng sinh cần được cứu độ vẫn chưa có đạt số lượng, các đệ tử Đại Pháp còn có một phần chưa theo kịp, đó chính là lý do then chốt khiến cho không thể để sự kiện tối hậu này được hoàn thành.

Như vậy cũng nói, trong việc cứu độ chúng sinh này là không được buông lơi, mà còn phải làm tốt hơn nữa, cứu nhiều người hơn nữa, bởi vì điều này quả thực quá then chốt, quả thực quá trọng yếu. Hiện nay nhân loại không tin vào những việc này, nhưng không lâu nữa nhân loại sẽ dần dần minh bạch, hết thảy đều sẽ dần dần sáng tỏ ra. Trong tương lai không xa, con người thế gian sẽ biết rằng các đệ tử Đại Pháp là đang cứu người. Trong sự việc này, nhất định phải làm cho tốt hơn nữa, với lực độ lớn hơn nữa, như vậy chính là động chạm đến việc chư vị cần phối hợp với nhau cho tốt. Nếu chư vị không phối hợp tốt, thật sự sẽ bị tà ác dúi vào sơ hở, thì sẽ tổn thất rất lớn. Đều là tổn thất về tu luyện cá nhân, hoặc về các hạng mục mà chư vị cùng nhau cứu người.

Như mọi người đã biết, thực hiện không tốt thì những hạng mục chư vị thật vất vả mới làm ra được sẽ bị tà ác phá hoại mất, như thế bằng như phí công. Nếu như chư vị phối hợp với nhau không tốt, thế thì chư vị không thể thực thi một cách hữu hiệu những việc đệ tử Đại Pháp cần phải làm. Rất nhiều lúc đều là như thế, tại một số hạng mục khi cần mọi người đi thực thi, thì chư vị đầu tiên tranh luận tới lui mãi, chấp trước vào ý kiến của bản thân, cuối cùng không ra gì cả, khiến rất nhiều

việc của đệ tử Đại Pháp không thể làm được, thậm chí làm không tốt. Như vậy ở đó là có nguyên nhân ấy. Tôi nói rằng đệ tử Đại Pháp đều rất xuất sắc, đều là vua đến từ các thế giới khác nhau, chư vị tất nhiên đều có chủ kiến, tất nhiên đều có năng lực, nhưng sẽ là không được hễ khi cần phối hợp thì mỗi cá nhân đều làm một cách; cần mọi người phối hợp với nhau cùng làm một việc, cần mọi người đều đến làm một việc. Như vậy rốt cuộc cần làm thế nào? Thật ra chủ kiến của cá nhân nào cũng không thể trọn vẹn, cách nghĩ của cá nhân nào cũng đều không thể là cao minh nhất. Về những việc then chốt là chỉ cần chúng ta có người đề xuất vấn đề, có người giải quyết vấn đề, hoặc là chúng ta có người kiến nghị rất hợp lý, xuất phát điểm của họ là tốt, việc làm nhìn chung là tốt, thì chúng ta nên phối hợp một cách tích cực.

Vậy có người nói rằng chúng tôi cũng vì muốn có thể phối hợp tốt hơn nên mới đề xuất các ý kiến khác nhau, rằng họ mà không tiếp thu thì chúng tôi cảm thấy sự việc khó làm. Không phải như thế đâu. Làm đệ tử Đại Pháp mà nói, chính niệm đến từ Pháp, không phải là tu cho con người chư vị chủ ý tốt ra sao, cho con người chư vị có biện pháp cao minh thế nào, mà là tu cho khi đối đãi vấn đề thì chư vị có dùng chính niệm hay không. Nếu một cá nhân có chủ ý hoặc biện pháp chưa đủ hoàn thiện, dưới sự tổ chức của người phụ trách mọi người là có thể thảo luận một cách hợp lý. Nếu việc ấy không thể được chấp nhận hoặc không được tiếp thụ, mà chư vị cảm thấy hiển nhiên là cần thiết phải làm thế nào đó thì mới hoàn thiện hơn, trong tâm bèn bắt đầu tiêu cực. Thực ra, làm đệ tử Đại Pháp, lúc ấy nếu niệm ngay chính, điều nghĩ đến là tu luyện, là có trách nhiệm, là

nên làm thật tốt, thì chư vị nên âm thầm khiến cho chỗ mà chư vị cảm thấy chưa hoàn thiện làm nó thực thi cho tốt, đó mới là điều đệ tử Đại Pháp nên làm. Nếu các đệ tử Đại Pháp đều có thể thực hiện như thế, thì việc gì cũng nhất định sẽ làm được hết sức tốt đẹp.

Thế thì có người nghĩ, vậy chẳng thực hiện như thế rồi, công lao chẳng phải sẽ là của người kia? Uy đức sẽ là của người kia? Không phải thế. Mọi người đều biết, chúng ta làm các việc là không phải để cho người ta xem, cũng không phải là để người phụ trách hạng mục xem, cũng không phải là để người phụ trách của Phật Học Hội xem, đúng không? Chư vị bảo là để cho Sư phụ xem, chủ thể Sư phụ cũng không ở trước mặt chư vị. Để cho ai xem? Để chư Thần xem, Pháp thân của Sư phụ cũng đang nhìn, vô lượng chúng sinh vũ trụ đang nhìn chăm chú không chớp mắt vào từng ý từng niệm của chư vị và từng động thái tư tưởng của chư vị. Để cho ai xem? Trong chúng thực Pháp rất nhiều việc mà chư vị làm rất xuất sắc ấy đều được ghi chép vào đoạn lịch sử này của vũ trụ, không hề bỏ sót một chút nào của mỗi từng đệ tử Đại Pháp. Nhưng nếu mà chư vị chú trọng những thứ người thường ở bề mặt, thì chư vị chính là chấp trước, thì chư vị chính là nhân tâm. Không được chú trọng những cái đó, chư vị có thể âm thầm hoàn thành cho tốt những chỗ mà chư vị thấy còn thiếu sót, chư vị có thể lặng lẽ làm những gì chư vị cần làm, chư vị khiến chỗ còn chưa hoàn thiện của việc đó âm thầm tự mình làm cho nó được tốt, thì chư Thần sẽ bội phục lắm, nói rằng cá nhân ấy thật là giỏi lắm! Đó mới là điều đệ tử Đại Pháp nên làm. Ấy là một phương diện. Làm đệ tử Đại Pháp, tại những việc cần phối hợp mà khi tranh

luận mãi không thôi hoặc khi thảo luận không hiệu quả, thì đều nên làm như thế, tà ác sẽ không còn biện pháp nào nữa để can nhiễu.

Còn một vấn đề về điều phối các đệ tử Đại Pháp quốc tế ở các nước không kể Trung Quốc mà tôi muốn xác minh một chút cho mọi người. Trước đây tôi không có xác minh việc này là muốn rèn luyện mọi người bước đi thành con đường của bản thân mình, bởi vì tất cả các đệ tử Đại Pháp đều là vương đến từ thượng giới, đều phải chứng ngộ những sở đắc của bản thân về Pháp. Nhưng từ tình huống hiện tại mà xét, giai đoạn thời gian ấy đã đủ lâu rồi, đã trải qua cả chục năm rồi, tôi nghĩ rằng cần vạch ra một dấu kết, thông báo một dấu chấm xuống dòng. Vậy là tính từ nay trở đi, tôi bảo với mọi người, những người phụ trách của các hạng mục chủ yếu, người phụ trách đứng đầu ấy, họ chính là đại biểu cho hạng mục ấy. Kể cả những người phụ trách đứng hàng đầu trong Phật Học Hội, họ chính là đại biểu của việc ấy. Đối với những gì họ làm, đối với những việc mà họ yêu cầu, đối với những việc mà họ làm quyết định, chư vị hãy chấp hành vô điều kiện, (*vỗ tay nhiệt liệt*) là từ nay trở đi.

Chấp hành một cách vô điều kiện, đã nghe rõ chưa? Rất nhiều lúc, khi tranh luận vấn đề mãi không thôi, chỉ cần họ biểu đạt thái độ, thế thì cứ làm thôi. Thậm chí với rất nhiều sự việc có thể không cần thương lượng với mọi người nữa, trực tiếp bố trí và mọi người đi làm. Vì sao? Rất nhiều việc trước đây cứ tranh tới tranh lui, tôi không biểu đạt thái độ về việc đó, ấy là vì tôi cố ý rèn luyện chư vị cần có suy xét của tự thân mình, thành tựu con đường của chính mình. Như vậy đến thời gian

này là đã đủ lâu rồi, những gì cần có đã có rồi, trạng thái cũng nên trải qua rồi. Thế thì đã là người tổng phụ trách mà nói, họ chịu trách nhiệm đối với Sư phụ và chịu trách nhiệm đối với tổng hội Phật Học Hội, có việc thì Sư phụ tìm họ hoặc Phật Học Hội tìm họ, họ chỉ chịu trách nhiệm đối với tầng trên. Học viên cũng cần điều chỉnh trạng thái tu luyện của mình, từ nay trở đi, không được nhìn người phụ trách mà tu nữa. Họ tu thế nào, họ lãnh đạo như thế nào, từ nay trở đi, những lời như thế không được thuyết nói nữa, cũng không được cứ nhìn vào họ nữa, về phương diện này bắt đầu quay về tu luyện cá nhân. Hiện nay đều thực hiện như vậy, bắt đầu tu bản thân.

Người phụ trách hàng đầu các hạng mục [công việc], bất kể là hạng mục gì, người phụ trách Phật Học Hội của đệ tử Đại Pháp các nơi, họ làm những gì, mọi người chỉ quan tâm là theo đó mà làm. Thật sự có vấn đề mang tính nguyên tắc không? Sẽ không, tuyệt đối sẽ không, điểm này là tôi cũng hết sức rõ ràng. Trải qua hàng nhiều năm như thế rèn luyện đối với đệ tử Đại Pháp, tôi cũng nhìn thấy được rõ rồi, sẽ không có vấn đề về phương diện đó. Thật sự có vấn đề về phương diện đó, thì Phật Học Hội sẽ không ngại chút gì mà triệu hoán. Tuy nhiên chức vị không được nghĩ đến việc triệu hồi hoán đổi, rất có thể là không thể triệu hoán được đâu. (*đệ tử cười*) Rèn luyện con đường của đệ tử Đại Pháp về các phương diện người phụ trách ấy, là một việc không dễ dàng gì. Đã qua ngàn ấy năm rồi, các đệ tử Đại Pháp có phương thức công tác độc đáo đặc biệt của đệ tử Đại Pháp và phương thức làm việc của đệ tử Đại Pháp, chức vị là người tu luyện, điểm này không hoàn

toàn tương đồng với người thường, không hoàn toàn giống hệt. Thời gian mười năm, đã khiến họ rèn luyện rồi, tôi cảm thấy là đã rất trưởng thành rồi. Hiện nay tôi khiến trạng thái đó uốn nắn lại, họ cũng sẽ thực hiện được rất tốt, bởi vì can nhiễu ngoại lai đã xung kích rất nhỏ đi đối với họ rồi, họ sẽ suy xét toàn thể về các việc Đại Pháp, sẽ không bỏ một phần lớn tinh thần sức lực vào việc làm sao cân bằng quan hệ của chư vị nữa, mà là đặt ở hoàn thành cho tốt hạng mục của Đại Pháp, hoàn thành cho tốt những việc mà đệ tử Đại Pháp nên làm. Như thế thì họ cũng được thả lỏng hơn, sẽ có nhiều thời gian làm việc chính. Làm đệ tử Đại Pháp mà giảng, chư vị không dán mắt vào họ, mà đều để vào việc của mình, làm sao phối hợp cho tốt, làm cho tốt, hoàn thành tốt những gì bản thân cần làm. Trạng thái ấy sẽ bắt đầu từ nay trở đi, tại Pháp hội này tôi chính thức giảng cho chư vị rồi, hôm nay tôi đến, chính là để giảng vấn đề này.

Từ giờ trở đi sẽ cần chuyển biến trạng thái, sẽ cần thực hiện như thế. Làm như thế, có thể sẽ đưa đến một trạng thái nào? Rất nhiều việc sẽ được làm quyết định rất nhanh, các việc được làm ra sẽ rất có sức mạnh, sẽ rất nhanh hoàn thành từng việc. Như thế về chính thể cứu độ chúng sinh cũng tốt hơn, hết thấy những công việc cần làm trong chứng thực Pháp, chất lượng và tiến độ của những vận hành tác vụ trong hạng mục cứu người, đều sẽ có biến đổi rất to lớn, do đó về phương diện này, từ nay trở đi chúng ta sẽ làm như thế.

Bởi vì số người đệ tử Đại Pháp quá nhiều, nếu giống như mỗi lần Pháp hội đưa tờ giấy [câu hỏi], thì tôi thấy rằng hôm nay hai giờ đồng hồ cũng không hết, tôi nghĩ rằng, tiếp sau đây khi các hạng mục của chư vị có hội

ngộ thì tôi sẽ tới giảng riêng, giải quyết nhắm vào một số vấn đề cụ thể. Còn về điều mà tôi vừa mới giảng, nếu mọi người có dị nghị, thì tôi nghĩ rằng chư vị cũng có thể thông qua các phương thức khác nhau để truyền đạt ý kiến của mình. Tuy nhiên tôi nghĩ rằng, mọi người là đến để “trợ Sư Chính Pháp” — ấy là theo lời của chư vị— chư vị có thật sự muốn trợ Sư Chính Pháp không? “Sư phụ bảo gì thì chúng con làm nấy”, “Sư phụ muốn gì thì chúng con làm điều ấy”, vậy thì tôi bảo với chư vị: đây chính là điều tôi muốn! (*võ tay nhiệt liệt*)

Giảng tới đây, tôi thuận tiện lại nói một đôi lời, về “Sư phụ muốn gì thì chư vị làm điều ấy”. Kỳ thực có những lúc chư vị trên miệng bảo rằng Sư phụ muốn gì thì chư vị bèn làm điều ấy, nhưng hễ vào tình huống cụ thể thì lại bớt xén một cách không tự biết. Chư vị luôn luôn là có cách nghĩ của chư vị, chư vị cảm thấy cách nghĩ của chư vị là thích hợp với thực tế của chư vị, thích hợp với tình huống của chư vị, thực ra không phải thế đâu. Chư vị chớ quên, lịch sử hôm nay là được lưu lại cho Chính Pháp, cũng là dùng để đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh và thành tựu chính mình, chứ không đơn giản như lối nghĩ của con người. Hơn nữa, cũng có một số người cứ nghĩ rằng: ‘Sư phụ muốn, thì chúng con làm, nhưng chúng con muốn làm tốt hơn một chút’; làm cho điều Sư phụ muốn lại bị biến đổi. Vẫn luôn có những nhân tâm khởi tác dụng, cũng sẽ gây một số tác dụng can nhiễu.

Còn có việc bán vé Thần Vận nữa, tôi nói rằng bây giờ chúng ta cần chú trọng phần xã hội dòng chính, khai thông phần xã hội dòng chính thì mới có thể khai thông toàn xã hội, mới có thể có ảnh hưởng rộng lớn,

mới có thể có nhiều khán giả hơn, mới có được nhiều chúng sinh đến được cứu độ hơn. Thế là có người bèn đề xuất ý kiến này, ý kiến kia, còn có người nói giá vé đắt quá, mà thực tế thì hoàn toàn không phải như vậy. Ví như, hiện nay một đoàn diễn Thần Vận đang diễn xuất ở miền Tây Mỹ quốc, về cơ bản là được làm theo giá vé nhắm vào xã hội dòng chính. Mới đầu bán được rất ít người, nó có nguyên nhân một số phương diện, có một phương diện là vào tháng Bảy, tháng Tám người ta đều đi nghỉ, học sinh cũng nghỉ, rất nhiều người gia đình thuộc xã hội dòng chính đều đi vùng biển, có người ở du thuyền, có người tụ họp, bè bạn gặp nhau ở các hoàn cảnh khác nhau, dù thế nào đi nữa cũng đều bận với những việc ấy, rất ít người lưu lại nơi họ sinh sống, người đến xem biểu diễn là ít, đó là thực chất của vấn đề. Bây giờ nếu chú vị làm chương trình diễn hạng thấp, thì đồng dạng cũng không có nhiều người đến đâu, đó mới là thực chất của vấn đề.

Có một điểm mà chú vị cần minh bạch, tôi muốn làm việc gì thì không phải là điều mà chú vị thảo luận là thích hợp hay không; tôi nói việc này là làm vậy rồi, thì chú vị chỉ quan tâm làm thôi, bởi vì một khi tôi quyết định gì đó rồi, thì không phải đơn giản là một lời nói, quyết không phải là một cách làm đơn giản, tôi cần biến động rất nhiều thứ, cả chú Thần cũng đang theo đó mà làm. Trong Chính Pháp có rất nhiều điều biến hoá, trong tâm chú vị mà không vượt qua được, chú vị cứ nghĩ mãi muốn cải biến nó, hể mà cải biến thì là hỏng hắc, động chạm đến một điểm cũng là hỏng. Chú vị chẳng phải bảo rằng Sư phụ muốn gì thì chú vị bèn làm điều đó sao? (*đệ tử cười*) Tại sao lại cự nự với cách làm

mà Sư phụ muốn? Thật sự mà không được thì Sư phụ chịu trách nhiệm! Có được hay không thì làm thử xem. Rất nhiều người mà thân tại xã hội phương Tây, nhưng thực chất lại không thật sự hiểu cái xã hội này. Chính là phải chuyển hoá quan niệm đã hình thành trong văn hoá đảng, hiểu nhiều hơn nữa về trạng thái sinh hoạt thông thường của nhân loại quốc tế, không được cứ để nhân tâm che chắn mãi.. Khi thật sự chiếu theo Sư phụ muốn như thế nào mà làm nhưng theo đường không đúng thì cũng sẽ không được, chư vị nói Sư phụ muốn chư vị làm phần xã hội dòng chính, mà chư vị cứ đến thực thi ở những nơi không phải là phần xã hội dòng chính, thì đương nhiên không thành, chư vị tất nhiên đã không thật sự phối hợp. Sư phụ bảo làm ở phần xã hội dòng chính, thì chư vị dùng chính niệm làm ở xã hội dòng chính, vậy nhất định sẽ thành công.

Tất nhiên tôi vừa giảng chỉ là ví dụ thuyết minh vấn đề thôi. Rất nhiều việc mà chư vị cũng không minh bạch lắm, quá trình từ chưa biết đến biết ấy cũng không được lâu quá. Sư phụ làm như thế nào thì chư vị làm như thế, đó không phải là nói một chút đơn giản thôi. Chư vị ở các hạng mục khác thấy cần làm như thế nào thì đó là việc của bản thân chư vị, tranh luận hay đề xuất ý kiến khác cũng được, nhưng đã là việc mà Sư phụ bảo làm thì chư vị không thể thảo luận là có được hay không, chư vị chỉ có thể thảo luận xem chư vị làm nó thế nào cho tốt, điều này nhất định phải minh bạch.

Một thời gian khá lâu rồi không mở Pháp hội, không có Pháp hội cỡ lớn, do đó học viên các nơi không có nhiều cơ hội gặp nhau. Tôi nghe nói các bài đọc hôm nay có chất lượng tương đối cao, mọi người cũng cảm thấy

Pháp hội được triển khai khá tốt, cũng không chỉ đơn giản thế, thực chất là đệ tử Đại Pháp đã rèn luyện ngày càng thành thục rồi, rất nhiều việc, về Pháp Lý, cũng ngày càng minh xác rõ ra rồi, thế nên chư vị nhất định sẽ có các biểu hiện khác nhau về trạng thái tu luyện. Từ giờ trở đi trạng thái tu luyện của các đệ tử Đại Pháp sẽ càng ngày càng tốt hơn lên, trạng thái chính thể cũng sẽ càng ngày càng tốt, điều này là khẳng định. Những điều mà tôi vừa giảng ấy nếu mọi người đều có thể làm theo được, thì trạng thái tu luyện của đệ tử Đại Pháp ở các nơi sẽ phát sinh chuyển biến; người phụ trách chủ yếu ở các nơi và người phụ trách của các hạng mục chủ yếu từ nay trở đi, về những việc mà họ muốn làm, thì cũng không tất yếu cứ phải thảo luận nữa, không cần thiết phải chất vấn nghi ngờ, chỉ có đi làm thôi, bởi vì Pháp thân của Sư phụ và chư Thần đang quản.

Chất vấn nghi ngờ người phụ trách chủ yếu thì cũng là chất vấn nghi ngờ bản thân hạng mục đó. Vì sao? Ví như, tôi lấy Tân Đường Nhân làm ví dụ, mọi người biết người tổng phụ trách Tân Đường Nhân là ai, nếu nói người tổng phụ trách Tân Đường Nhân có vấn đề, hoặc chư vị có nghi vấn với vị ấy, rằng không có thích hợp như thế này như thế kia, muốn thay thế vị ấy, thì tôi nói với mọi người rằng, hết thảy những gì mà đài truyền hình Tân Đường Nhân làm từ đầu đến nay đều bỏ hết đi, hết thảy những gì làm trong hạng mục này tham dự chứng thực Pháp cứu độ chúng sinh cũng đều coi như sạch không, không có nữa. Hạng mục ấy không tồn tại nữa, tất cả uy đức mà chư vị dựng lập, cũng như những việc từng làm ở trong đó thảy đều không tính nữa, chính là việc lớn như thế đó. Thế thì có phải là do người

tổng phụ trách, vị ấy làm thế nào chủ trì được sự việc to lớn như thế? Có phải là vị ấy tu được tốt một cách đặc biệt không? Không nhất định như thế. Đó là vì vị ấy là người làm ra và đứng đầu hạng mục đó, nên hạng mục đó chính là [của] vị ấy, mà mọi người chỉ là khi triển khai hạng mục đó mà chứng thực Pháp, mà làm các việc của mình, mà khiến việc của mình làm được tốt. Cũng giống như chư vị tu luyện ở công ty xã hội người thường, chủ nhân của công ty sẽ không do vì chư vị mà có uy đức nào đó, nhưng chư vị sẽ kiến lập uy đức của chính mình ở đó.

Làm người tổng phụ trách hạng mục ấy, vị ấy tu luyện được tốt hay không cũng rất then chốt. Nếu vị ấy tu không tốt, thế thì sẽ ảnh hưởng làm toàn thể hạng mục đó đình trệ bế tắc, sẽ nhiều khó khăn, do đó điều ấy rất then chốt. Tuy nhiên Phật Học Hội có trách nhiệm với vị ấy, Sư phụ nhìn thấy vấn đề gì thì sẽ tìm vị ấy, về điểm này thì chư vị không cần quản. Nhưng đã là người phụ trách chủ yếu mà nói, thì các hạng mục đều là việc giống như thế cả. Chư vị không thể nhất loạt gạt bỏ hết cả tu luyện của mình trong đó qua cả chục năm tu luyện, thay đổi người, và làm lại mới, không có thời gian đó nữa đâu, không có cơ hội đó nữa đâu, uy đức của mọi người, uy đức được sáng lập, những thành tựu trong chứng thực Pháp, và tất cả những gì triển khai trong khi cứu độ chúng sinh đều không thể gạt bỏ đi được, thế nên chư vị không được lại cứ nghĩ về việc đó nữa, rằng là thay thế ai đó, rằng là người phụ trách không tốt thì sẽ làm thế nào. Thật sự mà thay đổi, thì những gì động chạm đến sẽ quá lớn, hết thảy những gì có từ đầu đến cuối sẽ thành như không hết. Tuy nhiên, nếu

như họ đã là người phụ trách chủ yếu mà xét, họ thật sự không có làm tốt, thật sự không được nữa, thì Sư phụ sẽ có biện pháp khác để làm, sẽ thật sự triệu hoán ai đó, cũng sẽ khiến chư Thần phối hợp, cân bằng lại từ đầu cho được tốt, không làm mất đi uy đức của mọi người. Nhưng điều ấy là không được động đến một cách tùy tiện, người phụ trách chủ yếu đều là không thể tùy tiện thay đổi. Nếu họ không có lỗi lầm lớn đến như thế, họ không có bước sang phản diện, thì tuyệt đối không thể đổi.

Hôm nay tôi giảng điều này ra, vừa rồi tôi đưa ví dụ về Tân Đường Nhân, chỉ là đưa một ví dụ, tất cả hạng mục khác cũng đều giống như thế. Chư vị không được cứ ‘tu’ người phụ trách, từ nay trở đi không được nhìn xem người phụ trách có thuận mắt không. Tại xã hội người thường chư vị mà xét xem ông chủ có thuận mắt không, thì ông ấy cho chư vị nghỉ việc. Vì sao hằng bao nhiêu năm tôi không có thay đổi những người phụ trách ấy? Một, tôi đang rèn luyện họ, hai, họ là rất then chốt trong hạng mục đó, hễ đổi cá nhân đó đi thì hạng mục đó mất đi, chư vị dẫu có tạo lại mới thì đó là cái mới, làm lại từ mới, những gì đệ tử Đại Pháp làm trong đó đều sẽ thành không, sẽ mất, điều ấy then chốt đến như thế. Biết trân quý hết thảy những gì chư vị làm cũng là trân quý chính bản thân chư vị! Hãy nhớ kỹ lời của Sư phụ! (*vỗ tay*)

Tôi giảng bấy nhiêu thôi, cảm ơn mọi người! (*vỗ tay nhiệt liệt*) Làm đệ tử Đại Pháp mà xét, làm những người khác trong hạng mục công việc của chúng ta mà không phải là người phụ trách chủ yếu nhưng phối hợp với nhau mà xét, thì từ giờ trở đi mọi người nhất định phải

phối hợp cho tốt, hãy chiếu theo những gì cần thiết cho quá trình Chính Pháp hiện nay. Mong rằng mọi người thực thi tốt hơn nữa. Chư vị rất xuất sắc, đã từ hoàn cảnh khốc liệt nhất, tà ác nhất mà vượt qua được, hơn nữa suốt chặng đường vẫn luôn chứng thực Pháp, giảng chân tướng, liên tục cứu người, mãi cho đến hôm nay. Chư vị có thể không biết được bản thân mình có uy đức to lớn đến đâu, nhưng chúng sinh vũ trụ này đã không dám coi thường chư vị nữa.

Cảm ơn mọi người! (*toàn hội trường đứng lên vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu*)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//big5.minghui.org/mh/articles/2010/7/29/227713.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2010/7/29/227713.html).

Có tham khảo bản tiếng Anh: [//clearwisdom.net/html/articles/2010/8/1/119002.html](http://clearwisdom.net/html/articles/2010/8/1/119002.html).

Dịch ngày: 8-8-2010. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- chính niệm lai tự Pháp: chính niệm đến từ Pháp.
- chủ lưu: dòng chính. Xã hội dòng chính là chỉ về thành phần chính yếu, có số lượng và ảnh hưởng định hướng đến xã hội; thường là giới công chức lành nghề, giới trung lưu, giới có thu nhập ổn định phần đông ở xã hội.
- thành thực: trưởng thành (thành) chín chắn (thực).
- vĩ thanh: hồi kết, đoạn cuối cùng (nghĩa đen là khúc cuối cùng của bản nhạc).

